

பௌத்தம் போற்றிய பெண் செய்வாங்கள்

தேன்மழைப்
பதிப்பகம்

புத்தர் சிரங்க. இராமலிங்கம்

பெளத்தம்
போற்றிய
பெண் தெய்வங்கள்

டாக்டர் அரங்க. இராமலிங்கம்

எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஎச்.டி.,

தமிழ் விரிவுரையாளர்

அஞ்சல்வழிக் கல்வி நிறுவனம்

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

சென்னை 600 005

தேன்மழைப் பதிப்பகம்

34, கொத்தவால் தெரு

ஆலந்தூர், சென்னை-600 016

தொலைபேசி : 234 21 01

நூல் விளக்கக் குறிப்பு

நூலின் பெயர்	பௌத்தம் போற்றிய பெண் தெய்வங்கள்
ஆசிரியர்	டாக்டர் அரங்க. இராமலிங்கம்
மொழி	தமிழ்
பதிப்பு	முதல்
வெளியீட்டு நாள்	திசம்பர் 1992
உரிமை	ஆசிரியருக்கு
தாள்	10.7 கி. வெள்ளைத்தாள்
நூலின் அளவு	18.5 செ. மீ. X 12.5 செ. மீ.
எழுத்து	10 புள்ளி
பக்கம்	160
படிகள்	1000
அச்சிட்டோர்	ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வரா அச்சகம் 7/40, கிழக்குச் செட்டித் தெரு பரங்கிமலை, சென்னை-16
நூல் கட்டு விலை	தாள் அட்டை உருபா இருபது மட்டும்
வெளியீட்டாளர்	தேன்மழைப் பதிப்பகம் 34, கொத்தவால் தெரு, ஆலந்தூர், சென்னை-16
விற்பனை உரிமை	ஐந்திணைப் பதிப்பகம் 279, பாரதி சாலை, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5
பொருள்	பௌத்தம் தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகள்
நூலக எண்	Q 4 : g N 92

ஐயப் படாஅது அகத்தது உணர்வானைத்
தெய்வந்தீதாடு ஒப்பக் கொளல் (702)

ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணிய துடைத்து (353)

பாட்டனாருக்குப் படைபல்

பெரியவர் ச. துரை சாமிப் பிள்ளை
- அவர்கள்.
செருவல் கிராமம் - தியாகதுருகம்.

நினைவை நிலைப்படுத்தி நெகிழவைத்த தாத்தாவிற்கு...

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்
செருவல் எனும் சிறிய கிராமம்...

மின்சாரம் எட்டிப் பார்க்காத காலம்...
பேருந்து என்றால் என்னவென்றே அறியாத மக்கள்...

கூரைவீட்டின் முற்றத்தில் வானம் பார்த்தபடி
விண்மீன்களையே எண்ணி, எண்ணி எண்ணமாளாது
உறங்கிப்போன அந்தக் கல்லா இளமைக்காலம்...

தொழுவத்தில் கட்டியிருக்கும் மாடுகளின் மணியோசை
அடிக்கடி கேட்கும் இரவுப்பொழுது...

அதிகாலை மூன்று மணிக்கு இருளைக்கிழித்துக் கொண்டு
கணீரெனக் கேட்கும் உங்கள் குரல்...

சிவவாக்கியர், பட்டினத்தார், தாயுமானவர், வள்ளலார்
என வரிசை வரிசையாய் வளமான பாடல்கள் பலப்பல...
அப்பாடல்கள் வழி ஒலியாய் உலாவந்த சித்தர்தாம்
எத்தனைபேர்!

வைகறைப் பொழுதில் செவிச்செல்வமாக...
வானமிழ்தமாக... நீங்கள் வழங்கியவை
நெஞ்சில் நின்று நினைவில் இனித்தது அன்று...

பொருள் புரிந்தது இன்று... சொல்லலாம் என்றால்
கேட்டு மகிழ... ஓ... நீங்கள் இல்லையே...

அன்று நீங்கள் செய்யாமல் செய்த உதவிக்கு
வையத்தையும் வானத்தையும் வழங்க ஆசைதான்
என்செய்வேன்... ஏழையேன்...

நினைவைத் திருப்பி நெகிழவைத்தவருக்கு
நினைவைக் காணிக்கையாக்குவதைத் தவிர...

எனக்கு எழுதியதில் சில...

"..... இதன் அடியில் சில சந்நிதான சாக்ஷியாக தெரிவிக்கிறேன். பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திராதிகளுடைய பதங்களும் அந்த கர்த்தாக்களும் அவர்களால் சிருஷ்டித்தி சங்காரம் செய்யப்பட்டு வருகின்ற தேகாதி பிரபஞ்சங்களும் அறித்தியம். ஆகில் நித்தியமாகியும் என்றும் ஒரு தன்மையுள்ளதாகியும் சச்சிதநந்த வடிவமாயும் அகண்ட பரிபூர்ண வஸ்துவாகியும் விளங்கிய சிவமே நமக்குப் பொருள்; அன்றியும் தாய், தந்தை, குரு, தெய்வம், சிநேகிதர், உறவினர் முதலியவர்களும் மேற்குறித்த சிவத்தின் திருவருளே அல்லாது வேறில்லை. நாம் பல சன்னங்களையும் தப்பி மேலான இந்த மனிதப்பிறவி எடுத்தது சிவத்தின் திருவருளைப் பெறுவதற்கே! எவ்வகைப் பிராயசத்தினாலாவது அந்த அருளை அடைய வேண்டும். அந்த அருள் எவ்வகையால் வரும் என்றால் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் தயவும் பிரபஞ்சத்தில் வெறுப்பும் சிவத்தினிடத்தில் அன்பும் மாறாது நம்மிடம் மிகுந்தால் அவ்வருள் நம்மை வந்தடையும். நாமும் பயனடைந்து எதிரற்ற சுகத்திலிருப்போம். இது சத்தியம். நாம் பெறுவதற்கும் சிவபஞ்சாட்சரத் தியானமே முக்கிய காரணமாய் இருக்கிறது. ஆதலினால் இடைவிடாது நல்ல மனத்தோடு அதனைத் தியானிக்க வேண்டும்".
கடிதம் : (1-11-80)

"..... நல்ல வழியில் போகிறவன் பட்டபாடு வீண் போகாது என்று இறுதியில் உறுதி கூறப்பட்டிருக்கிறது. பகவானது இந்த உபதேசத்தின் சாரத்தை மனதில் வாங்கிக் கொண்டு உங்கள் வாழ்க்கையைப் பயன் பெறச் செய்யுங்கள்" கடிதம் : (17-11-80)

சுயம் சிவமே உணர்வார்
J சிவமே உணர்வார்

டாக்டர் மா. கோதண்டராமன்

எம்.ஏ., பிஎச். டி.,

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

அஞ்சல்வழிக் கல்வி நிறுவனம்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னை 600 005

இளவல் இராமலிங்கம்

இனிய தமிழுக்கு விழுது

என் இனிய நண்பர் முனைவர் அரங்க. இராமலிங்கம் தமிழலகம் நன்கறிந்த இளைய தலைமுறையின் ஏற்றமிகு ஏந்தல். பேச்சுத் திறத்தாலே தமிழ் நெஞ்சங்களில் உலாவரும் ஒளிக்கதிர். இளமையின் துள்ளலும் முதிர்வின் அமைவும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற சிந்தனையாளர்.

'செய்யும் தொழிலே தெய்வம்' என்று சொல்ல்தோடல்லாமல் செயல்வடிவம் தருகின்ற செயல் வீரர். தோற்றத்தில் மாவீரன் போல் தோன்றினாலும் அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலையவர். பேச்சுத் திறமையுள்ளவர் எழுத்தாற்றலில் தோற்றுப் போவார் என்னும் நிலையை மாற்றிக் காட்டியவர்.

"பெளத்தம் போற்றிய பெண் தெய்வங்கள்" என்னும் இந்நூல் இவருடைய நான்காம் படைப்பாகும். எடுத்துக் கொண்ட பொருளை முழுமையாகவும், படிப்பவர் மனங் கொள்ளுமாறும், நுண்மாண் நுழைபுலம் புலப்படுமாறும் எழுதிச் செல்லும் போக்குடையவர்.

"எம்மதமும் சம்மதம்" என்ற உயரிய கொள்கையை ஏற்று வாழ்ந்து காட்டிலரும் பண்பாளர். சமயப் பொறைக்கோர் இலக்கணம் இராமலிங்கம் எனின் மிகையன்று.

சாத்தனாரின் படைப்பில் தோய்ந்த இவர் புத்தரின் அன்புக் கொள்கையில் திளைத்துள்ளார். புத்தரின் தத்துவக் கருத்துகளையெல்லாம் ஆழ்ந்தாய்ந்து மக்கள் மனங்கொள்ளுமாறு தெள்ளிய சொற்களால் கோலம் புனைந்துள்ளார். ஆன்மீக நெஞ்சில் தேனையும் தேக்கி வைத்து நறுந்தேன் விருந்து வைக்கிறார் ஆசிரியர்.

இவரது தமிழ்நடை ஏறுநடை. நூலின் தொடக்கம் முதல் முடிவுவரை புத்தரின் மாண்புகளை விளக்கிச் செல்லும் பாங்கு மிகவும் இனிமையானது. பெரிய—அரிய கருத்துகளையும் கூட எளிய நடையில் எழுதிச் செல்லும் பாங்கினைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை இளவல் இராமலிங்கத்தின். எளிமை அவர் நடையிலும் மின்னிப் பொலிகிறது.

புத்தரைப் பற்றி ஏற்கெனவே பற்பல நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. என்றாலும் புத்தரை இவர் காட்டியது போன்று யாரும் காட்டவில்லையோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. முன்னோர் கருத்துகளை முழுவதும் ஏற்றுக்கொண்டு தன் கருத்துகளுக்கு அரண் சேர்க்கும் அருமையை என்னென்று சொல்வது? முன்னோர் பெயர்களையும் எடுத்துக்கூறி அவர்கட்கு நன்றி பாராட்டும் பண்பை எப்படிப் பாராட்டுவது?

ஓரிடத்தில், “உயர்குடிப் பெண்களுக்கே கற்பு உரியது என இலக்கியங்கள் எழுதிய காலகட்டத்தில்—விலைமகள் விலைமகளாகவே வாழவேண்டும் எனப் பழங்கால அரசும், நினைத்த நேரத்தில்—அவர்களுக்கும் வாழ்வு தந்து சமுதாயப் புரட்சியை நிகழ்த்தியது பௌத்தம். மாதவி, மணிமேகலை, திரிமா, விமலா, அம்பாபலி போன்ற கணிகையர் குலத்துப் பெண்களைப் பிக்குணிகளாகச் சங்கத்தில் சேர்த்து அவர்களையும் உயர்ந்த நிலைக்கு உயர்த்தியது பௌத்தம். ஒருவரின் உயர்வுக்கு அவரவரின் முயற்சியும், புலனடக்கமுமே காரணமாக அமையும்

என்பதைப் பௌத்தம் ஆழமாக வற்புறுத்துகிறது'' (பக். 71) என எழுதிச் செல்லும் பாங்கு எளிமைக்கோர் எடுத்துக்காட்டு.

மற்றோரிடத்தில் ''கடல் தெய்வமாக விளங்கிக் கடலில் தத்தளிப்போரைக் காப்பாற்றும் தெய்வமாக மணிமேகலா தெய்வம் விளங்குகிறது. இதற்குப் பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்துவோருக்குப் பேருதவி செய்து காப்பாற்றும் தெய்வம் என உட்பொருள் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும்'' (பக். 134) என நுட்பமாகப் பொருளுரைத்துள்ளார்.

பிறிதோரிடத்தில் ''அரண்மனைக்குள் சுகபோகமாக வாழ்ந்த சித்தார் த்தனிடம் வெளியுலகைக் காண வேண்டும் என்ற விருப்பம் விளைந்தது. சந்தகன் என்னும் தேர்ப்பாகனுடன் நகரத்தைக் காணும் வேட்கையில் வெளிக் கிளம்பினான். அர்ச்சுனனுக்குத் தேர்ப்பாகனாக கிருஷ்ண பகவான் செயலாற்றியதுபோல (அருளுரை அருளியது போல) சித்தார்த்தனுக்குச் சந்தகன் செயலாற்றியிருக்கலாம் (பக். 25) என்ற விளக்கம் சிந்தனைக்கு விருந்து.

சித்தார்த்தர் துறவு மேற்கொண்டதும் அவரது குதிரை அவரைப் பிரிய மனமின்றி இறந்து விடுகிறது. இந்த இடத்தில் மனதைக் குதிரைக்கு ஒப்பிடலாம். ஞானம் பெற்றவர்களுக்கு மனம் செத்துப்போகும் (ப. 27) என்ற விளக்கம் புதுமை.

மாரன் என்பது என்றும் நிறைவடையாத ஆசைகளின் தொகுதி (பக். 29 & 114) என்றும், மாரனின் மூன்று புதல்வியர் என்பது ஆணவம், கன்மம், மாயை (பக். 30) என்றும் ஆசிரியர் தரும் விளக்கம் அருமையினும் அருமை.

புத்தநெறி என்னும் தலைப்பில் கூறப்படும் செய்திகள் எல்லாம் சாத்தனாரின் கொடைதான், என்றாலும் தான் கொண்ட தேனடையாம் கொடையை எல்லாருக்கும் பங்கு வைக்கும் பேருள்ளத்தைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

வினைக்கோட்பாட்டை இந்தியக் கோட்பாடாக விளக்கவரும் ஆசிரியர் மிகமிக எளிமையாக எடுத்துரைக்கின்றார். இதை வெறும் நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் மட்டும் விளக்கிவிட முடியாது. புத்தநெறியில் தன்னைக் கரைத்துக்கொண்ட பின்னரே தெள்ளிதின் விளக்க முடியும்.

பௌத்த பிக்குணிகள் என்னும் கட்டுரையில் ஆராமம் பற்றியும் துறவு பற்றியும் பிக்குணிகளின் துறவு வாழ்க்கை பற்றியும் மனங்கொள்ளுமாறு விளக்கிச் செல்கிறார். தன் விளக்கத்திற்கு அரணாக சாத்தனாரின் துணையை உடன் கொண்டு செல்லும் பாங்கு இனியது.

பௌத்தம் போற்றிய பெண்தெய்வங்கள் என்னும் தலைப்பில் மாயாதேவி, ரூபாதேவி, தாராதேவி என்னும் இம் மூவரும் சித்தார்த்தனைப் புத்தராக்கியவர்கள் என விளக்குகிறார். இங்கே புத்தரின் கூர் தலறத்தைச் சிறப்புற விளக்கிச் செல்கிறார். மேலும் மணிமேகலா தெய்வம், தீவதிவகை, சம்பாபதி எனும் மூன்று பெண்தெய்வங்களின் பேரருளை உணர்த்துகிறார்.

இறுதியாகச் சாத்தனார் காட்டும் மணிமேகலையின் மாண்பினை விளக்குகிறார். மணிமேகலை—ஐதை—பாஞ்சலி மூவரையும் எடுத்துக்கொண்டு சமுதாயத்திற்குச் சிறந்த தொண்டாற்றியவள் மணிமேகலையே எனப் பட்டிமண்டபமே நடத்துகிறார்.

ஒவ்வொரு கட்டுரையின் இறுதியிலும் நிறைவுரையாகக் கட்டுரைகளின் சாரத்தைப் பிழிந்தெடுத்துத் தேனடைபோல அடுக்கிச் சொல்லியிருக்கும் ஆசிரியரின் திறமையைப் பாராட்டியே ஆக வேண்டும்.

இராமலிங்கம் தமிழ், உரைநடைக்கு ஒரு புதிய வரவு. அந்த வரவுக்கு வரவேற்பளிக்க வள்ளல் தமிழ் காத்திருக்கிறது என்பது உண்மை. இதோ,

“மாரி மலைமுழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும்
சீரிய சிங்கம் அறிவுற்றுத் தீவிழித்து
வேரி மயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்துதறி
மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டுப்
போதருமா போலே.....”

புறப்பட்டு விட்டது. அதன் ஏறார்ந்த பீடுநடை தமிழ் மண்ணுக்குக் கிடைத்த பெரும்பேறென்பேன்.

இராமலிங்கத்தால் தமிழும்; தமிழால் இராமலிங்கமும் வளர்ந்து வருதல் கண்கூடு.

இளவல் இராமலிங்கமே
இன்னும் எழுது!—அது
இனிய தமிழுக்கு விழுது!

சென்னை-4 }
28-12-1992 }

அன்பன்,
மா. கோதண்டராமன்

நெஞ்சற் துணைவர்க்கு...

மேடையிலே வீசிய
மெல்லிய பூங்காற்று
இன்று
நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளது.

மேல்மருவத்தார் ஆதிபராசக்தி ஆலயத்தில்
"சக்தி வழிபாடு" பற்றிய கருத்தரங்கம்.
பௌத்தம் போற்றிய பெண் தெய்வங்கள்
எனும் தலைப்பில் பேசும்படி என்னை அழைத்துச்
சென்றவர் நண்பர் கவிஞர் கிருஷ்ணன் பாலா.

மேடையில் என்னுரையினைப் பாராட்டியவர்
அந்நாள் சென்னை வானொலி நிலைய இயக்குநர்
கோ. செல்வம். ஒரே வாரத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட
தலைப்பில் ஒருமணிநேரம் பேசுமாறு அழைப்பும்
விடுத்தார். இருபதாம் நூற்றாண்டில் இப்படியும்
ஓர் இயக்குநர்.

மேசைமுன் அமர்ந்து என் உரையை முழுமை
யாகப் பதிவு செய்தவர் செல்வி லீலாவதி
அவர்கள். சென்னை வானொலியின் அந்நாள்
தமிழ்ப்பகுதிப் பொறுப்பாளர்; இந்நாள் மதுரை
வானொலி நிலையத்தின் இயக்குநர். பதிவு
செய்தவர் பாராட்டினார்.....புதிய பணியும்
தந்தார். பௌத்த நெறி பற்றியும் பௌத்த
பிக்குணிகள் பற்றியும் உரையாற்றப் பணித்த
வரும் இவரே!

மேன்மையான பெண்மையில் மிகுதியும் துயருற்றவர் யார்? சீதை, பாஞ்சாலி, கண்ணகி, மணிமேகலை..... இவருள் மணிமேகலை, பற்றிப் பேசுமாறு என்னை அழைத்துச் சென்றவர் ஆம்பூர் தமிழ்ச்சங்கத்தின் மகா. பாபு. பின்னர் இவ்வரை ஆய்வுக்கோவையில் கட்டுரையாகவும் இடம் பெற்றது.

மேடைகளில் எனக்கு உற்ற துணைவர் பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழ்ப்பேராசிரியர் முனைவர் தெ. ஞானசுந்தரம். 'பெரம்பூர் புத்தர் கோயிலில் நாளை மாலை நீங்கள் பேசுகிறீர்கள்; என்னை அழைத்தார்கள்; எனக்கு உடல்நலமில்லை; உங்கள் பெயரைச் சொல்லிவிட்டேன்; உங்களை எதிர்பார்ப்பார்கள்; எனக்காக நீங்கள் சென்று உரையாற்றுங்கள் எனத் தொலைபேசியில் அன்புக்கட்டளையிட்டார். புத்தர் பற்றிப் புத்தர்கோயிலில் பேசினேன்.

மேகலைக் காப்பியத்தைப் புனைந்த சாத்தனார் அவர்காலத்தில் வழக்கில் இருந்த வடமொழி, பாலி, பிராகிருதம் ஆகிய மொழிகளில் உள்ள பௌத்த சமயக்கருத்துகளை முழுமையாகப் புரிந்து—உணர்ந்து—தெளிந்து எளிய தமிழில் தொகுத்துக் காப்பியமாகப் புனைந்துள்ளார். "சமயக்கணக்கர் தம் திறந் கேட்ட காதை" வழி அவர் காலத்தில் வழக்கில் இருந்த அனைத்துச் சமயக் கருத்துகளையும் பாங்கறிந்து பட்டி மண்டபம் ஏற்றியுள்ளார். அவரின் மணிமேகலைக் காப்பியமே இந்நூலுக்கு ஊற்றும் வித்தும்...

மேலும் பௌத்தம் பற்றித்தமிழில் எழுந்துள்ள ஆய்வுநூல்களான பௌத்தமும் தமிழும் (மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி) பௌத்தம் (சோ. ந. கந்த சாமி) கௌதம புத்தர் அடிச்சுவட்டில் (சோ. சிவபாதசுந்தரம்) கௌதம புத்தர் வரலாறு (அ.லெ. நடராஜன்) ஆகியவை இந்நூலுக்கு மெருகூட்டியவை.

மேடைத் தமிழ் உணர்ச்சி நிரம்பியது. சிறு சிறு தொடர்களில்; சொல்லுக்குக் கொடுக்கும் அழுத்தத்தில்; சொல்லும் பாணியில்; குரல் ஏற்ற இறக்கத்தில்; சில தொடரில் பல பொருள்களை விளங்க வைக்கும் ஆற்றல் மேடைப்பேச்சுக்கே உரியது.

மேடைத்தமிழ் கட்டுரைத் தமிழாக உருப் பெறுப்போது சில தவிர்க்க முடியாத தவறுகளைத் தடுக்க முடியவில்லை. கூறியது கூறலும்; சில இடங்களில் மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களின் தொடர்களும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிந்தது. கண் காட்டிய வரை எடுத்தாளப் பெற்ற மேற்கோள் | தொடர்களின் இறுதியில் நூல்களின் பெயரை அடைப்புக் குறிக்குள் குறித்துள்ளேன். என் செய்ய இயலும்... நடந்தவரை சரி... முடிந்தவரை சரி... என அமைதி கொள்வதைத் தவிர...

மேடைத்தமிழ் நூலுக்கு மேடைப் பேச்சுப் போன்றே வாழ்த்துரை வழங்கியிருக்கிறார் பேராசிரியர் முனைவர் மா. கோதண்டராமன். அணிந்துரை வேண்டினால் அன்புரை அருளியிருக்கிறார். என்னோடு ஊடியும் கூடியும் அன்புகாட்டி ஆற்றுப் படுத்துபவர்.

மேன்மையும் மென்மையும் உறவாடும் நெஞ்சத் தோடு நெஞ்சறி துணைவர்களாக எனக்கு அமைந்தோர் பலர்; அவருள் இந்நூலுக்குத் துணை நின்றோர் சிலர்; நான் சொல்லச் சொல்ல எழுதிய கி. ஆதிநாராயணன்; எழுதப்பெற்ற ஏடுகளைச் சரிபார்த்த புலவர் சி.வே. சுந்தரம்; வெளியிட முனைப்புடன் முன்வந்த சுப. வெள்ளையப்பன்; நடந்து நடந்து என்னிடம் படிகளை வாங்கிச் சென்று அச்சிட்ட வ. முனிசாமி,

அனைவருக்கும்
நெஞ்சார்ந்த
நன்றி.

நெஞ்சறி துணைவர்க்காக
நெஞ்சம் நெகிழும்.

அரங்க. திரமணம்.

யொருநரை

புத்தர்	17
பௌத்த நெறி	51
பௌத்தப் பிக்குணிகள்	83
பௌத்தம் போற்றிய பெண்தெய்வங்கள்	106
மணிமேகலை	153

புள்ளி

71

18

ஆசிரியரின் நூல்கள்...

- சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்
- பாரதிதாசனின் படைப்புகளில் நகைச்சுவை
- வெஞ்சினமும் வஞ்சினமும்
- திருக்குறளில் சித்தர் நெறி
- தாடகை

புத்தர்

ஆசையே அனைத்துத் துன்பங்களுக்கும் காரணம். எனவேதான் ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள் ஈசனோடாயினும் ஆசை அறுமின்கள் என்றார் திருமூலர். அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு என்றார் நம்மாழ்வார். இந்த ஆசை என்னும் உணர்வு என்றும் நிறைவடையாதது. இதன் தன்மையை உணர்ந்து இவ்வாசையை ஒழித்து விட்டால் என்றும் நிலையாக இருக்கும் பேரின்பத்தை அடையலாம் என்பதை

“ஆரா இயற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா இயற்கை தரும் (370)

எனத் தெளிவாக உணர்ந்துகிறார் திருவள்ளுவர். எல்லா உயிர்களுக்கும் எக்காலத்திலும் ஒழியாமல் வருகின்ற பிறவித்துன்பத்தை உண்டாக்கும் வித்து ஆசைதான் என்பதை

“அவா என்ப எல்லா உயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து (361)

என்கிறார் வள்ளுவர். செல்வத்துள் சிறந்த செல்வம் ஆசை அற்ற நிலையில் இருப்பதுதான். இதற்கு நிகரான செல்வம் இல்லை. இதனை

பௌ.—2

“வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டில்லை
யாண்டும் அஃதொப்பது இல்” (363)

என அறுதியிட்டு உரைக்கிறார். இந்த ஆசை எனும் பற்றினைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்து அகிலத்திற்கு அறிவித்தவர் புத்தர்.

வாழ்க்கையில் இன்பமும் துன்பமும் ஏன் ஏற்படுகின்றன?

உயிர்கள் இன்பத்தை அடைவதற்கு ஏதாவது வழிகள் உண்டா? இல்லையா? அவை துன்பத்தையே அடையக் காரணம் என்ன? இவை பற்றி இரண்டாயிரத்து ஐநூறு (2500) ஆண்டுகட்கு முன்பு வாழ்ந்த ஒருவர் சிந்தித்தார். அவர்தான் கௌதம புத்தர். அவருடைய ஞான போதனைகள் பௌத்த நெறிகளாக அமைந்துள்ளன. இலங்கை, பர்மா, தாய்லாந்து, வியட்நாம், கொரியா, ஜப்பான், திபெத்து, கம்போடியா, சீனம், முதலிய முப்பது நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்கள் பௌத்த சமயத்தைப் பின்பற்றிப்போற்றுகிறார்கள். உலக மக்கள் தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியினர் பௌத்த சமயத்தினர் எனில் மிகையன்று.

புத்த பெருமானின் தாய்—தந்தையர்

புத்தரின் தந்தை சாக்கிய குலத்தைச் சார்ந்தவர். தாய் கோலியகுலம். சாக்கியரின் தலைநகர் 'கபிலவாஸ்து'. கோலிய வம்சத்தினரின் தலைநகர் 'தேவதாகா'. புத்தரின் தந்தை பெயர் 'சுத்தோதனன்'. தாயின் பெயர் 'மாயா'. புத்தரின் வளர்ப்புத்தாய் 'பிரஜாபதி'. இவள் மாயாவின்தங்கை. இவர்களைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கருத்துகள் கூறப் பெறுகின்றன.

டாக்டர் அரங்க. இராமலிங்கம்

கோசல நாட்டைச் சூரிய குல மன்னன் 'இட்ச வாகு' ஆண்டுவந்தான். அவனுக்கு ஐந்து மனைவியர். மூத்த மனைவி நான்கு புதல்வர்களையும் ஐந்து புதல்வியரையும் பெற்று இறந்து போனாள். இளைய மனைவிக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். ஐந்தாம் நாள் அன்று அவள் குழந்தையை அலங்கரித்து அரசனிடம் காண்பித்தாள். மனம மகிழ்ந்த அரசன் இளையவளுக்கு அவள் விருப்பமான வரத்தை நல்க இசைந்தான். தன் புதல்வனுக்கு முடிசூட்ட வேண்டும் என்பதை அவள் வரமாகப் பெற்றாள். இட்சவாகு சினமும், துன்பமும் அடைந்தான். பின்னர் தன்னுடைய நான்கு புதல்வர்களையும் அழைத்து தேவையான படை, தேர், குதிரை, யானை, முதலியவற்றுடன் புறப்பட்டுச் செல்லுங்கள். நான் இறந்த பின்னர் இந்த நாட்டை ஆளுங்கள் என்று கூறி எட்டு மந்திரிகளையும் உடன் அனுப்பி வைத்தான். ஐந்து புதல்வியர்களும் அவர்களுடன் சென்றனர்.

இளவரசர்கள் இமயமலையின் அடிவாரத்தை அடைந்தார்கள். எலிகள்—பூனைகளையும், மாள்கள்—புலிகளையும் எதிர்க்கும் அளப்பறிய ஆற்றல் மிக்க இடத்தில் 'கபிலரிஷி' என்பவர் ஆசிரமம் அமைத்து வாழ்ந்திருந்தார். அவரை இளவரசர்கள் சந்தித்து அவருடைய ஆலோசனையை ஏற்று அவருடைய ஆசிரமம் இருக்கும் இடத்திலேயே ஒரு பட்டினத்தை உருவாக்கி அதற்கு 'கபிலவாஸ்து' எனப் பெயரிட்டு அரசோச்சினர்.

திருமண வயதை அடைந்த இளவரசர்கள் நால்வரும் அவ் கு அரச குலப்பெண்கள் யாரும் இல்லாததால் தம் அமைச்சர்களின் ஆலோசனைப்படி மூத்த சகோதரியை (பேயா என்பது அவள் பெயர்) குலத்தலைவியாக்கி, மற்ற நான்கு சகோதரிகளையும், நான்கு இளவரசர்கள் திருமணம் செய்து கொண்டனர். இச்செய்தியை அறிந்த இட்சவாகு மன்னன் மனம் மகிழ்ந்து உண்மையில்

இளவரசர்கள் 'சாக்கியர்கள்' தான் எனக் கூறி உளம் பூரித்தான். அன்று முதல் அவர்கள் சாக்கியர் என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களுடைய நாடு காசி நகரத்துக்கு வடக்கே நூறுகல் தொலைவில் இமயமலை அடிவாரத்தில் இருந்தது. அதற்குமுன் அப்பகுதி கோசல நாட்டின் வடபகுதி. இப்போது நேபாள நாடு.

கோசல நாட்டு அரசன் 'கோலியன்' என்பான் தொழுநோயால் பீடிக்கப்பட்டு மனம் வருந்தி காட்டுக்குச் சென்றான். அங்கு கோலமர நிழலில் தங்கியிருந்த போது தொழுநோய் நீங்கி பண்டைய உடல் நலத்தைப் பெற்றான். சாக்கிய இளவரசர்களின் தலைவியாக விளங்கிய 'பேயா' என்பவளும் தொழுநோயால் பீடிக்கப்பட்டு மனம் வருந்தி கோசல நாட்டு அரசன் வந்திருந்த அதே காட்டுக்குச் சென்றான். கோசலநாட்டு அரசன் பேயாவைச் சந்தித்து காரணம் தெரிந்து அவளைக் கோலமர நிழலுக்கு அழைத்துப் போனான். பேயாவும் தொழுநோய் நீங்கி உடல் நலம் பெற்றான். அன்று முதல் கோலியனும்—பேயாவும் கணவன் மனைவி ஆனார்கள். 'ரோகினி' நதிக்கரை ஓரம் ஒரு நகரை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். இவர்களுடைய வம்சம் கோலிய வம்சம் எனப்பட்டது. சாக்கியர்களும், கோலியர்களும் கொள்வினை கொடுப்பினை செய்து கொண்டு வாழ்ந்தார்கள்.

கபில வாஸ்துவைத் தலைநகராகக் கொண்டு சாக்கியர்களின் அரசைச் 'சுத்தோதனன்' என்பான் அரசோச்சி வந்தான். (இவனுடைய தந்தை சிம்மஹனு. சிம்மஹனுவின் தந்தை ஜெயசேனன்). இவன் தான் புத்தரின் தந்தை. இந்தக் குலத்தினரே 'கௌதம கோத்திரத்தினர்' என்றழைக்கப்பட்டனர்.

கோலிய வமிசத்தில் 'தேவதாகன்' என்று ஒரு அரசன் இருந்தான். இவனுக்கு 'அஞ்சனன்' என்று ஒரு மகன்

இருந்தான். அவனுக்குத் தண்டபாணி, சுப்பிரபுத்தன் என்று இரு புதல்வர்களும், மாயா, பிரஜாபதி என்று இரு புதல்வியரும் பிறந்தனர்.

சாக்கிய அரசன் சுத்தோதன மன்னன், கோலிய அரசன் அஞ்சனனின் புதல்வியர் இருவரையும் திருமணம் செய்து கொண்டான். இருவரில் மூத்தவள் மாயாதேவி. இவள்தான் புத்தர் பெருமானின் தாய். இளையவள் பெயர் பிரஜாபதி. இவள் புத்தரின் வளர்ப்புத்தாய்.

மாயா தேவியின் முற்பிறப்பு வரலாறு

புத்தரின் தாயான மாயாதேவி, முற்பிறவி ஒன்றில், அந்தணருக்கு மகளாய்ப் பிறந்திருந்தாள். தன் மகள் மீதிருந்த அன்பின் காரணமாக அந்தணர் ஒருமுறை நறு மண மலர்கள் சிலவற்றைக் கொடுத்தார். அவள் அப்போது புத்தராய் (கௌதம புத்தருக்கு முன்னே பல புத்தர்கள் வாழ்ந்தார்கள் எனக் கூறப்பெறுகிறது) இருந்தவரின் பொன்னடிகளில் வைத்து வணங்கினாள்.

இதனால் அகம் மிக மகிழ்ந்த புத்தர் மலர்வைத்து வணங்கிய பெண்ணைப் பார்த்து இனி எடுக்க இருக்கும் பிறவியில் புத்தர் (பரிநிர்வாணம் பெற்ற பக்குவ நிலை எனும் மனமயக்க மற்ற ஞானநிலை பெற்றவரை புத்தர் எனக் குறிப்பிடலாம்) ஒருவரைப் பெறும் பேறு உனக்குக் கிட்டும் என்று வாழ்த்தினார்.

அந்த அந்தணப் பெண் தான் தனது மறுபிறப்பில் கோலிய நாட்டு மன்னன் அஞ்சனன் என்பவனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்து, மாயாதேவி என்னும் பெயருடன் திகழ்ந்தாள்.

புத்த பெருமானின் பிறப்பும்—வளர்ப்பும்

பௌத்த சமய சம்பிரதாயப்படி, தேவலோகம் ஆறு நிலைகளைக் கொண்டது. அவற்றில் நான்காவது நிலையிலுள்ள தேவலோகத்துக்குத் “துஷிதலோகம்” என்று பெயர். அங்கிருந்து பலலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தான் புத்தர் ஒருவர் தோன்றக் கூடும் என்பது பெளத்தர்களின் நம்பிக்கை.

ஒரு சமயம் தேவர் ஒருவர் பூலோகத்தில் பிறந்து புத்தராக விளங்கப் போகிறார் என்னும் பரபரப்பான செய்தி தேவலோகத்தில் எங்கும் பரவிற்று. புத்தர் ஆகும் பேறு யாருக்குக் கிட்டப் போகிறது என்பதை அறியத் தேவர்கள் ‘சுமேதரிஷி’யை நாடினர். சுமேதருக்குப் புத்தராகும் பேறு கிட்டி இருக்கிறது என்பதை அறிந்து தேவர்கள் மகிழ்ந்தனர்.

புத்தர் தோன்ற வேண்டிய காலம், இடம், தாய் தந்தையர், குலம் இவை புத்தர் பிறப்பதற்கு ஏற்றபடி சரியாய் அமைந்திருக்கின்றது என்பதை அறிந்த சுமேதரிஷி மாயா தேவியின் மகனாக அவதாரம் செய்ய எண்ணினார்.

போதி சத்துவர் வெள்ளை யானை உருவில் இருந்தார். அந்த யானை தன் துதிக்கையில் வெண் தாமரை மாலை ஒன்று வைத்திருந்தது. அது தன்னை அணுகி விலாப் பக்கத்து வழியாக வயிற்றினுள் புகுந்து மறைந்து கொண்டதாக மாயா தேவி கனவு கண்டாள். தான் கண்ட கனவை சுத்தோதனனுக்குத் தெரிவித்தாள் அந்த ணர்களின் மூலம் அரசியாருக்கு ஆண் மகவு ஒன்று பிறக்கப் போகிறது என்பதையும் அந்தக் குழந்தை அரசனாக இருக்க விரும்பின் உலகம் முழுவதையும் தன் வசப் படுத்தி ஆட்சி செய்யும், துறவியாக விருப்பின் மேலான

புத்த நிலையை அடையும் என்பதையும் சுத்தோதனன் அறிந்தான்.

போதிசத்துவர் தன் அன்னையின் கருப்பையில் புகுந்த போது உலகில் பல அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தன. ஊமைகள் வாய் திறந்து பேசினர். முடவர்கள் நிமிர்ந்து நடந்தனர். இந்த நிகழ்வினைச் சீத்தலைச் சாத்தனார் விரிவாகக் குறிப்பிடுகிறார். (மணிமேகலை 12:83—98)

போதிசத்துவர் பிறப்பும் — அற்புத நிகழ்வும்

கருவுற்றிருந்த மாயாதேவி, பேறு காலம் நெருங்கி விட்டதை அறிந்து, தன் பெற்றோரின் நாட்டுக்குச் (தேவதாக நகர்) செல்ல விரும்பினாள். இதை அறிந்த சுத்தோதன மன்னன் அதற்குரியவற்றைச் செய்தான். தேவதாக நகருக்குப் போகும் வழியில் 'உலும்பினித் தோட்டத்தில்' சால மரத்தருகில் எவ்வித வருத்தமுமின்றி மாயாதேவிக்கு புத்தர் மகனாகத் தோன்றினார்.

வைகாசி மாதம் சுத்த பூர்ணிமையன்று கி. மு. 623ம் ஆண்டு பிறந்த இந்தக் குழந்தையே பிற்காலத்தில் அறம் உரைக்கும் புத்தர் பெருமான் ஆயிற்று. புத்தர் பிறந்த ஆண்டை சிலர் கி. மு. 563 என்பர். மேலும் பிறந்த தினம் வெள்ளிக்கிழமை என்றும் விசாக நட்சத்திரம் என்றும் கூறுவர். புத்தர் பிறந்த ஆண்டு தொடர்பாக அறிஞரிடையே இருவேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன.

போதிசத்துவர் பத்துமாதம் பரிபூரணமாக நிறைந்த வுடன் பிறந்தார். மற்ற குழந்தைகளின் பிறப்பு மேனியில் இரத்தம், சவ்வு முதலிய அசுத்தம் படிந்திருப்பது போன்று அல்லாமல் போதி சத்துவராகிய குழந்தையின் மேனி தங்கம் போல் தூய்மையாய் இருந்தது. குழந்தை பிறந்த வுடன் தேவர்கள் தங்கப் பாத்திரத்தில் ஏந்தினர். குழந்தை எழுந்து நின்று முதலில் கீழ்த் திசையை நோக்கிற்று.

தேவர்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்து பூமாரி பொழிந்தனர். குழந்தையாகப் பிறந்த புத்தர் மற்ற மூன்று திசைகளையும் நோக்கினார். பிறகு ஆகாயத்தையும் பூமியையும் பார்த்தார். பிறகு வடதிசைப் பக்கமாக ஏழடிகள் நடந்தார். இதுவே எனது 'கடைசிப் பிறப்பு' என அறிவித்தார். போதிசத்துவர் பிறந்த போது முப்பத்திரண்டு அதிசயங்கள் நிகழ்ந்ததாக அறியமுடிகிறது.

பின்னர் குழந்தை 'கபிலவாஸ்துவுக்கு' கொண்டு வரப் பட்டது. குழந்தைக்கு 'சித்தார்த்தன்' என்று பெயர் சூட்டினார். குழந்தையைக்காண வந்தவர்களுள் ஒருவரான 'கௌந்தஞ்ஞர்' என்பவர் முதியவன், நோயாளி, பிணம், துறவி இந்த நான்கையும் குழந்தை காண நேர்ந்தால் அதன் பயனாய் 'துறவறத்தை மேற்கொள்ளும்' என்றார். புத்தர் பிறந்த ஏழாம் நாள் மாயாதேவி புத்தரைத் தன் தங்கை பிரஜாபதியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு உயிர் நீத்தாள்.

சித்தார்த்தன் வளர்ப்பும் — திருமணமும்

தன் மகன் துறவியாகாமல், மாபெரும் சக்கரவர்த்தியாய்த் திகழ வேண்டும் என்று சுத்தோதன மன்னன் விரும்பினான், கௌந்தஞ்ஞர் கூற்றை நினைவு கூர்ந்து முதுமை, நோய், பிணம், துறவி என்ற நான்கையும் சித்தார்த்தன் பார்க்காமல் இருக்க அரண்மனைக்குள்ளாகவே சீரும் சிறப்புமாக வளர்த்தான். தன் புதல்வன் சுகபோகத்தில் வாழும் பொருட்டு கோடைக் காலத்தைக் கழிக்க ஒரு அரண்மனையும் மாரிக்காலத்தைக் கழிக்க ஒரு அரண்மனையும் குளிர் காலத்தைக் கழிக்க ஒரு அரண்மனையும் கட்டுவித்து அந்தந்தப் பருவத்தில் அதற்குரிய அரண்மனையில் வசிக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தான்.

வாலிபப் பருவம் அடைந்த சித்தார்த்தனுக்கு வயது பத்தொன்பது. அப்போது தன் சகோதரி மகன்

யசோதையைச் சுத்தோதன மன்னன் திருமணம் செய்து வைத்தான். அப்பொழுது யசோதைக்கும் வயது பத்தொன்பது. புதுமண மக்கள் நிறைவுடனும் அன்புடனும் வாழ என்ன என்ன தேவையோ, அவை அனைத்தையும் அரண்மனைக்குள் செய்து கொடுத்தான். இளம் பெண்களும், வாலிபர்களும் ஆயிரக்கணக்கில் அரண்மனைக்குள் இருந்தார்கள். ஆடலும், பாடலும் அடிக்கடி அரண்மனைக்குள் நிகழ்ந்தன. எங்கு பார்த்தாலும் இனிய காட்சிகளே தென்பட்டன. இத்தகைய சுகமான ஒரு சூழ்நிலையில் யசோதையும் சித்தார்த்தனும் பொழுது போக்கினார்கள். சித்தார்த்தன் வாள் வித்தை, வில் வித்தை ஆகிய கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்றுச் சிறந்த வீரனாகவும் திகழ்ந்தான்.

சித்தார்த்தன் மனமாற்றமும்— துறவு பூண்டமையும்

அரண்மனைக்குள் சுகபோகமாக வாழ்ந்த சித்தார்த்தனிடம் வெளியுலகைக்காண வேண்டும் என்ற விருப்பம் விளைந்தது. 'சந்தகன்' என்னும் தேர்ப்பாகனுடன் நகரத்தைக் காணும் வேட்கையில் வெளிக் கிளம்பினான். (அர்ச்சுனனுக்குத் தேர்ப்பாகனாக கிருஷ்ண பகவான் செயலாற்றியது போல சித்தார்த்தனுக்குச் சந்தகன் செயலாற்றியிருக்கலாம்) அப்போது சித்தார்த்தன் முதியவன், நோயாளி, துறவி என்ற மூவரையும், பிணக்காட்சியையும் காண்கிறான். முதுமை, நோய், பிணம், துறவி என்ற நான்கினைப் பற்றி, சந்தகன் மூலமாகத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்கிறான். தான் கண்ட காட்சிகளைக் கருத்தில் தேக்கி ஆழ்ந்து சிந்தித்து அதனால் மனமாற்றம் அடைந்த சித்தார்த்தன் துறவறத்தில் மனம் செலுத்தியவனாய் ஒரு பூஞ்சீசாலையை அடைந்தான். சித்தார்த்தன் துறவறம் மேற்கொள்ளப் போவதை உணர்ந்த இந்நிரன் 'விஸ்வகர்மா' போன்றவர்களைப்

பூஞ்சோலைக்கு அனுப்பி வைத்தான். பின்னர் சித்தார்த்தன் தேர் ஏறிப்பிறப்பிட்டான். அப்போது பணியாள ஒருவன் ஓடிவந்து யசோதரா தேவிக்கு ஆண்மகவு பிறத்துள்ள செய்தியைக்கூற 'இந்தப் பிணிப்பிலிருந்தும் நான் விடுபட்டாகவேண்டும் எனச் சித்தார்த்தன் நினைத்தான் குழந்தைக்கு 'இராகுலன்' என்று பெயர் வைத்தார்கள். பலவிதமான நினைவுகள் நிழல்களாய்ப் பற்றிவர அரண்மனையை அடைந்தான் சித்தார்த்தன். வாழ்க்கையில் பிடிப்பற்றுப்போன சித்தார்த்தன் மனதில் ஆயிரம் கவலைகள் குடிகொண்டன. பிறவித் துன்பத்திற்கான காரணத்தை அறிய மனம் துடித்தது. சோர்ந்த உள்ளத்தோடும் தளர்ந்த உடலோடும் உறங்கச் சென்றான்.

சித்தார்த்தனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. நள்ளிரவில் விழித்துக் கொண்டு சந்தகன் துணையோடு 'கந்திகம்' என்ற வெள்ளைக் குதிரை மீது ஏறி சூரிய உதயத்திற்கு முன் அரண்மனையை விட்டு கோவிய நாட்டில் இருக்கும் அநோம நதிக் கரையை அடைந்தான். சித்தார்த்தன் ஆடை ஆபரணங்களைக் கழற்றி சந்தகனிடம் கொடுத்து குதிரையும் நீயும் கபிலவாஸ்து அடைந்து அரசனுக்கு நான் துறவு பூண்டதை தெரிவித்துவிடு எனக் கூறினான். துறவு மேற்கொள்ள விரும்பும் சந்தகனையும் தடுத்து விட்டான்.

பிறகு வாளை உருவி தலை மயிரையும், தாடிமயிரையும் ஒரு அங்குல நீளத்துக்கு மட்டும் விட்டு விட்டு மீதம் இருப்பதைத் துண்டித்து ஆகாயத்தில் விசினான். மயிர்கள் பூமியில் விழாமல் ஆகாயத்திலேயே தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. இந்திரன் ஒரு பொற்பாத்திரத்தில் அதை தாங்கி தேவலோகம் சென்றான். அன்று முதல் ஒரு அங்குல நீளத்திற்கு மேல் சித்தார்த்தனின் தலைமயிரும், தாடி, மயிரும் வளர வில்லை. பிறகு வேடனைப்

போல் வந்திருந்த பிரம்ம தேவனிடம் இருந்த துவராடைய அணிந்து, பிச்சைப் பாத்திரத்தையும் கையில் தாங்கிக் கொண்டான். 'சந்திகம்' என்ற குதிரை சித்தார்த்தனைப் பிரிய மனமின்றி அங்கேயே இறந்து விட்டது. (மனதைக் குதிரைக்கு ஒப்பிடலாம். ஞானம் பெற்றவர்களுக்கு மனம் செத்துப் போகும்) சந்தகன் ஆற்றொணாத் துயரத்தோடு கபிலவாஸ்து திருப்பினான்.

தனக்குப் புதல்வன் பிறந்த ஏழாம் நாளன்று சித்தார்த்தன் துறவு மேற் கொண்டான். அப்போது அவனுக்கு வயது இருபத்தொன்பது.

சித்தார்த்தன்—போதி சத்துவர் ஆனமை

துறவறத்தைத் தழுவி, புத்தர் நிலையை அடைய முயலும் ஒருவரை போதி சத்துவர் என அழைப்பது பௌத்த சமய மரபு. துறவறத்தைத் தழுவி சித்தார்த்தன் இப்பொழுது போதி சத்துவர் நிலையில் இருப்பதால் இனி அவரைப் போதி சத்துவர் என்றே சுட்டலாம். துறவறத்தை மேற் கொண்ட பின் அவர் மன்னர்களின் நாட்டில் 'அனுப்பியா' என்னும் இடத்தில் ஒரு மாந்தோப்பில் ஏழு நாட்தள் தங்கினார். பின்னர் ராஜ கிருக நகருக்குச் சென்றார். பிச்சையேற்று உணவு உண்ணத் தொடங்கினார். பாத்திரத்தினுள் இருக்கும் உணவைக் காணவே அவர் மனம் பெரிதும் கூசிற்று. பிறகு மனத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு 'பிச்சைக்கார உடையை அணிந்திருக்கும் நான், அதற்கு ஏற்ற உணவை அருந்துவது தானே முறை' என நினைத்து பிச்சையேற்று உணவினை உண்ணத் தொடங்கினார்.

பிம்பசார மன்னன் போதி சத்துவரைச் சந்தித்து புத்த நிலையைத் தாங்கள் அடைந்ததும் முதன் முதலாக எங்கள் நாட்டுக்கு எழுந்தருளி எனக்கும் எனது குடிமக்களுக்கும் தாங்கள் அறவுரை நிகழ்த்த வேண்டும் என்று வேண்டினான். போதி சத்துவரும் இசைவு தந்தார்.

விந்திய மலைக் குன்றுகளில் ஆளாரா காலாமன், உத்தகன் போன்ற முனிவர்களைச் சந்தித்து, ஆத்மாவைப் பற்றி விளக்கம், ஆத்மாவிற்கும் அகந்தைக்கும் உள்ள தொடர்பு முதலியவற்றைக் கேட்டு அறிந்தார். அகந்தைக்குப் பல தன்மைகள் உண்டு என்று அவர்கள் கூறிய உபதேசத்தைக் கேட்ட போதிசத்துவருக்கு நிறைவு உண்டாகவில்லை. மக்களின் துயர்களைப் போக்க வழி காண வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் போதிசத்துவர் உருவேலாக் காட்டிணைச் சென்று அடைத்தார்.

உருவேலாக் காட்டில் ஆறு ஆண்டுகள் கடும் தவம் செய்ததின் காரணமாக உடல் மெலிவுற்றது. உடலை வருத்துவதால் உண்மையை அறியமுடியாது என்று தெரிந்து கொண்டார். பின்னர் உருவேலாக் காட்டை அடுத்து 'சேனானி' என்ற கிராமத்துக்குச் சென்றார். ஓர் ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது சேனனின் மகளான சுஜாதா நல்ல கணவனை மணத்தல், முதல் குழந்தை ஆண் குழந்தையாய் பிறத்தல் என்று இரண்டு எண்ணங்களும் நிறைவேறின படியால் தான தருமம் செய்வதற்காக ஆலமரத்துக்கு வந்தாள். போதிசத்துவரிடம் சுஜாதா தங்கப்பாத்திரத்தில் உள்ள பாயசத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் படிச் சொல்ல போதிசத்துவரும் ஏற்றுக்கொண்டார்.

போதிசத்துவர் சுஜாதா கொடுத்த பாயசப் பாத்திரத் துடன் ஓர் அரச மரத்தடியில் கிழக்குத் திசை நோக்கி அமர்ந்தார். 49 முறை பாயசம் பருகினார். 49 நாட்கள் அம்மரத்தின் கீழேயே இருந்தார். வேறு உணவு எதுவும் 49 நாள் வரை உண்ணவில்லை. இறுதி நாளன்று இன்று "நான் புத்த நிலையை அடைவது திண்ணமாயின் இந்தத் தங்கப் பாத்திரம் ஆற்றில் எதிர் நோக்கி நீந்தி வேகமாகச் செல்லக் கடவது" என நினைத்து ஆற்றில் தங்கப் பாத்திரத்தைப் போட்டார். தங்கப் பாத்திரம் ஆற்றில் எதிர் நோக்கி நீந்திச் சென்றது.

புத்த நிலையை அடைய வேண்டும் என்ற போதி சத்துவரின் உறுதிப்பாட்டைக் கலைக்க 'மாரன்' புயலாக, மழையாக, நெருப்பாக மாறி முயற்சிகள் மேற்கொண்டான். போதிசத்துவரை வெல்ல முடியாமல் தோல்வியடைந்து வணங்கி விடைபெற்றான். (மாரன் — என்றும் நிறைவடையாத அவாலை, மாரன் என்று கூறலாம்)

**கௌதம போதி சத்துவர்—
கௌதம புத்தர் ஆனமை**

போதி ஞானம் என்றால் 'தனது சொந்த முயற்சியால் அடைந்த சுய போத ஞானம்' என்று பொருள். பிறவிக் குக் காரணமாய் இருப்பது அவா. அவா என்பது பற்றினால் உண்டாகிறது. துன்பங்களுக்குக் காரணம் அறியாமை. நற்காட்சி, நல்லெண்ணம், நல்வார்த்தை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நல்லவற்றைக் கடைப்பிடித்தல், நல்லோர் உறவு போன்ற எட்டு சீலங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவதன் மூலம் அறியாமையை அகற்ற முடியும். அறியாமை அகன்றால் ஆரா இயற்கை அவாலை ஒழிக்க முடியும். இவ்வாறு போதி ஞானத்தைப் பெற்றமையால் அன்றுமுதல் கௌதம புத்தர் ஆனார்.

புத்தர் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் வைகாசி மாதம் முழுமதி நிறைந்த நன்னாளன்று போதி ஞானம் பெற்றார். அதன் பின்னர் தமது எண்பதாவது வயதில் கி. மு. 543ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் முழுமதி நிறைந்த நன்னாளில் செல்வாய்க் கிழமையன்று புத்தர் பெருமான், மகா பரிநிர்வாணத்தை அடைந்தார்.

புத்தர் போதனை செய்த மார்க்கத்துக்கு 'நடுவழி' அல்லது 'மத்திய மார்க்கம்' என்று பெயர். பிராமணர்

களுடைய வேள்வி முறை, சாதி வேற்றுமை, பலிகொடுத்து வேள்வி செய்வது, சமணர்களுடைய அஹிம்சை, கடும்தவம், ஆடையில்லாமல் இருத்தல் இவற்றை ஏற்காது நடுவழியாகிய புலன் அடக்கத்துக்கும் தியானத்துக்கும் வழிகாட்டினார் புத்தர். உடலை வாட்டி வதைத்துத் துன்புறுத்தும் தவ வாழ்விற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தவர் புத்தர். அறநெறியில் வெறிக்கோ வெறுப்புக்கோ இடம் இல்லை. எதையும் சுயமாக நிதானமாக சிந்தித்து அறியும் தூய அறிவே ஞானம் எனத் தெளிவாக உரைத்தவர் புத்தர். இந்த ஞானத்தில் அடையும் ஆனந்தமே நிர்வாணம் அல்லது மோட்சம். இதைத்தான் பௌத்த சமயத்தில் நடுவழி அல்லது மத்திய மார்க்கம் என்பர்.

மீண்டும் சோதனை

புத்தரின் உறுதிப் பாட்டைக் கெடுப்பதற்கு மாரனின் மூன்று (ஆணவம், கன்மம், மாயை எனப் பொருள் கொள்ள இடமிருக்கிறது.) புதல்வியர் ஆடல், பாடல் போன்ற திறமைகளைக் காட்டி முயன்றனர். இறுதியில் தோல்வியடைந்து சென்றனர். அந்தணன் ஒருவன் 1. அந்தணன் என்றபெயருக்கு விளக்கம் என்ன? 2. உண்மையான அந்தணனாக எப்போது ஆகலாம்? என்ற வினாவைக் கேட்டான். அதற்குப் புத்தர் அகந்தை இல்லாதவன் உண்மையான அந்தணன் என்றும் அகந்தையை அறவே அழித்தவன் அந்தணனாக ஆகலாம் என்றும் பதிலுரைத்தார். அந்தணத் தன்மை என்பது பிறப்பினால் வருவதன்று; பண்பினால் வருவது. (இதனையே திருவள்ளுவர் அந்தணர் என்போர் அறவோர் எனக் குறிப்பிட்டார்.) இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் பிராமணன் அமைதியடைந்தான். இவ்வாறு பல சோதனைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார் புத்தர்.

முதல் பௌத்தர்கள்

1 புத்தம் சரணம் கச்சாமி 2. தம்மம் சரணம் கச்சாமி 3. சங்கம் சரணம் கச்சாமி என்ற மூன்று மணிகளுள் முதல் இரண்டினைக் கூறிப் பௌத்த சமயத்தைத் தயவர்களாக திரிபுஷன், பல்லிகள் என்ற தமுவி வணிகர்கள் குறிக்கப் பெறுகிறார்கள்.

புத்தர் பெருமானும் - அறநெறிப் பிரச்சாரமும்

புத்தர் பெருமானே தாங்கள் உணர்ந்த போதி ஞானத்தை மன்பதை தெரிந்து கொள்ளும் படி பரப்புலது அவசியமாகும் என்று பிரம்ம தேவர் வேண்டிக் கொண்ட தற்கேற்ப புத்தர் பெருமான் ஆளாராகாலாமன், உத்தகன், போன்ற முனிவர்களை நினைவு கூற அவர்கள் இறந்து விட்டதை உணர்கிறார். நினைவுத் தவம் செய்து நினைவே சுகந்தம் என வாழ்பவர்களுக்கு இது சாத்தியம். பின்னர் தன்னுடன் தவம் புரிந்த ஐந்து துறவிகளுக்குப் போதிக்கலாம் என நினைந்து அவர்கள் இருக்கும் இடத்தை உணர்ந்து வாரணாசி நோக்கிச் சென்றார்.

ஆசைவயப்பட்டு சுகபோகத்தில் அழுந்திக் கிடப்பதும், தவம் என்ற பெயரில் உடலை வாட்டி வதைத்துத் துன்புறுத்துவதும் ஆகிய இரண்டும் தவறான வழியாகும் என உலகிற்கு உணர்த்தினார்.

நற்காட்சி முதலிய எண்வகை சீலங்களால் ஒருவன் அறிவு விளக்கத்தைப் பெற முடியும். மேலும் துக்கம், துக்க நிவர்த்தி; துக்க நிவர்த்திக்கு உரிய வழிகள் போன்ற வற்றையும் ஐந்து முனிவர்களுக்குப் (கௌண்டினியர், வப்பர், பாஷ்பர், மகாநாமர், அசுவஜித்) புத்தர் சொல்லி முடித்தார். இந்த ஐந்து முனிவர்கள் தாம் புத்தர் பெருமான் செய்த அறநெறியை முதன் முதலாகச் செவிமடுக்கும்

பேறு பெற்றவர்கள். செவிச் செல்வம் பெற்றுச் சிறந்த செல்வர்கள். புத்தம் சரணம் கச்சாமி, தர்மம் சரணம் கச்சாமி, என்று சொல்லி ஐந்து முனிவர்களும் புத்த பிக்குகளாக ஆயினர். இவர்களைக் கொண்டுதான் மும்மணிகளில் கடைசி மணியான சங்கம் உருவாயிற்று. பின்னர் பல நாடுகளுக்கும் புறப்பட்டுச் சென்று, உங்களுக்கு நான் போதித்த தருமத்தைத் தகுதியுள்ளவர்களிடம் பரப்புக்கள் என்றார் புத்தர்.

காசி நகரில் பெரும் பணக்கார வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு யசன் என்றொரு மகன் இருந்தான். இவன் புத்தரைப் போல செல்வச் செழிப்பில் வளர்ந்தவன். இருப்பினும் புத்தரை நாடி அவருடைய அறவுரையினைச் செவிமடுத்து அவருடைய சீடராக மாறினான். பிறகு யசனுடைய தந்தையும் புத்தரின் சீடரானார். பின்னர் யசனின் நண்பர்கள் 54 பேர் புத்தரைப் பின்பற்றி அவருடைய சீடர்களாக மாறினர். சீடர்களின் எண்ணிக்கையும் பெருக ஆரம்பித்தது. சங்கமும் வளர்ந்தது. தாம் கண்டறிந்த உண்மைகளை உரைப்பதற்குச் சங்கம் போன்ற நிறுவன அமைப்பை உருவாக்கிச் சமயத்தைப் பரப்பிய முதல் தலைவராகப் புத்தர் திகழ்சிறார்.

இதன் பின்னர் உருவேலா கசியபர், நதிகசியபர், கயைகசியபர் இவர்களுடைய ஆயிரம் (1000) சீடர்கள் புத்தர் பெருமான் கூறும் அறவுரைகளைச் செவி மடுத்துப் பௌத்த பிக்குகள் ஆயினர். புத்தரின் புகழ் பரவ ஆரம்பித்தது. இவர்களுடன் புத்தர் பெருமான் ராஜகிருக நகருக்குப் புறப்பட்டார். இவர்களைப் பிம்பசார மன்னன் வணங்கி வரவேற்றான். புத்தபெருமானின் உபதேசத்தைப் பெற்றுப் புத்தர் பெருமானுக்கும் அவர்களுடைய சீடர்களுக்கும் 'வேணு வனத்தை' தானமாகக் கொடுத்தான். புத்தர் அதை ஏற்றுப் புத்த பிக்குகள் அனை

வருக்கும் உரிய (பொது இடமாக) பௌத்த மடமாக அமைத்தார்.

ராஜ கிருகத்தில் சஞ்சயன் என்று ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவருக்கு நூற்றுக்கணக்கில் சீடர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் சாரிபுத்திரன், மொக்கலானன் என்ற இரு சீடர்கள் முக்கியமானவர்கள். இவர்கள் இருவரையும் புத்தர் பெருமான் தம்முடைய சீடர்களாக ஏற்றுக்கொண்டு 'என் சீடர்களுள் இந்த இரு சீடர்களும் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுவார்கள்' என்றும் அறிவித்தார்.

அப்போது மகத நாட்டில் புத்த பெருமானுக்கும், அவருடைய சீடர்களுக்கும் எதிர்ப்பு இருந்தது. புத்தர் பெருமான், பிக்குகளை இந்தக் கூச்சல் நீடிக்காது, ஏழு நாட்களுக்குப் பின்னர் தானே ஓய்ந்து போகும் என்றார். எதிர்ப்புக் கூச்சல் ஏழு நாட்களுக்குப் பின்னர் ஓய்ந்தது.

தந்தையின் அழைப்பும் — புத்தரின் இசைவும்

சுத்தோதன மன்னன் தன் மைந்தனைக் காண விரும்பினான். புத்தரும் கபிலவாஸ்துவுக்கு வருகை புரிந்தார்.

“நான், எனது என்னும் மோகத்தில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் அனைத்தையும் நேசிப்பதே தருமம்” எனும் அறவுரையினை அரண்மனையில் நிகழ்த்தினார். செவிச்செல்வம் பெற்ற சுத்தோதனனும் பிறரும் மகிழ்ந்தனர்.

புத்தரின் மனைவி யசோதை, மகன் இராகுலன் இருவரும் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவினார்கள். பின்னர் பெற்றோரின் அனுமதியின்றிப் பிள்ளைகளைச் சங்கத்தில் சேர்த்துக் கொள்வது கூடாது என்ற தன் தந்தையின் விருப்பத்தையும் புத்தர் பெருமான் ஏற்றுக் கொண்டார்.

பௌ.—2

புத்தரின் சிறிய தந்தை சக்கிலோதனன் புதல்வன் ஆனந்தன், புத்தருடைய அத்தை மகன் தேவதத்தன், அனுருத்தன், உபாலி என்னும் நாவிதன், பத்தியன், பக்கு, சிம்பிலன் போன்றவர்களும் பெளத்த சங்கத்தில் சேர்ந்தனர். மேலும் மகாகசியபர் இவருடைய மனைவி 'பத்திரை' இருவரும் பெளத்த சமயத்தில் சேர்ந்தனர்.

புத்தர் புரிந்த சாதனைகள்

கோசல நாட்டைச் சேர்ந்த கிராவஸ்தியில் வசிக்கும் 'அநாத பிண்டிகள் என்பான் பெளத்தம் சார்ந்து "விகாரை" கட்டிக்கொடுக்க முன்வந்தான். அதைப் புத்தரும் ஏற்பதாகக் கூறினார். அநாத பிண்டிகள் அமைத்துக் கொடுத்த விகாரையைப் புத்தர் ஏற்றுக் கொண்டார். அப்போது விகாரைக்கு வந்த கோசல நாட்டு மன்னன் பிரசேனஜித்துக்கும், அவனுடைய மனைவி ராணி மல்லிகாவுக்கும் அறநெறிகளை உபதேசித்துச் சீடராக ஏற்றுக் கொண்டார்.

மகத நாட்டு பிம்பசாரன் மனைவி சேஷமை. இவள் கோசல நாட்டைச் சேர்ந்தவள். பிம்பசாரன் பெளத்த சமயத்தைச் சார்ந்தவன். சேஷமை சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவள். தன்னைக் காட்டிலும் அழகி இவ் உலகில் இல்லை என்ற எண்ணம் சேஷமைக்கு உண்டு. மேலும் புத்தபெருமானை மன்னன் வணங்குவது, அவருடைய அறவுரையினைக் கேட்பது முதலியனவும் சேஷமைக்குப் பிடிக்கவில்லை. இதனை அறிந்த புத்தர்பெருமான் ஒருநாள் சேஷமையின் முன் அழகு வாய்ந்த பெண் உருவத்தையும், பின் அவ் அழகிய உருவம் முதுமை அடைந்த நிலையையும் காணச் செய்தார். மேலும் செல்வம், இளமை முதலியன நிலையில்லாதவை என்பதையும் சேஷமைக்கு உணர்த்திப் பெளத்த சமயம் சாரச் செய்தார்.

மள்ளர்களின் 'வைசாலி' நாடு செல்வச் செழிப்புள்ள நாடு. ஆயினும் கொள்ளை நோயும் பஞ்சமும் பரவி, அந்த நாட்டுமக்கள் பெரிதும் துன்பப்பட்டார்கள். நோயின் காரணமாக ஆயிரக்கணக்கானோர் மடிந்து போனார்கள். அப்போது அந்த நகருக்குப் புத்தர் பெருமான் வருகை புரிந்தார். புத்தரின் திருவடி பட்டதுமே மழை பெய்யத் தொடங்கியது. கொள்ளை நோயும், பஞ்சமும் அகன்று போயின. குருபிரான் வழி திருவடி தீட்சை பெற்றவர்களுக்கு உடலாகிய பிண்டத்தில் அமிழ்த மழை பெய்யும். அவர்களைப் பசியும் பிணியும் அணுகா; அதைப் போலவே ஞானிகளின் திருவடி பட்டதும் உலகமாகிய அண்டத்தில் வான்மழை பெய்கிறது. பசியும், பிணியும் அகலுகின்றன.

சாக்கியர்களுக்கும் கோலியர்களுக்கும் இடையில் 'ரோகிணி' ஆற்றுநீரைப் பகிர்ந்து கொள்வது சம்பந்தமாக சச்சரவு மூண்டு போராக அது உருவெடுத்தது. அப்போது புத்த பெருமான் வீரர்களே! சிறிது தண்ணீர் பெரிதா? அல்லது மக்களின் உயிர் பெரிதா? என்று கேட்டுச் சிந்திக்க வைத்தார். உயிர் பெரிது என்பதை இருவரும் உணர்ந்து கோபத்தை விட்டுப் பொளத்த சங்கத்தில் ழீசர்ந்து பிக்குகள் ஆயினர். கபிலவாஸ்து நகரில் 'சுத்தாதன மன்னன்' தன்னுடைய தொண்ணூற்று ஏழாவது வயதில் சனிக்கிழமையன்று அதிகாலையில் நிர்வாண நிலையை அடைந்தான். புத்தர் பெருமான் தந்தையின் சடலத்தைத் தம்கைகளில் தாங்கி, சிதைமீது வைத்து அதன் பின்னர் தம்கைகளாலேயே அதற்குக் கொள்ளியும் வைத்தார். அப்போது மயானத்தில் இருந்தவர்கள் அனைவரும் துன்பம் மேலிட அழுதார்கள். அவர்கள் அனைவருக்கும் ஆறுதல் சொல்லிப் புத்தர் பெருமான் அறவுரை பகர்ந்தார்.

‘வைசாலி’ விகாரை முன் புத்த பெருமானின் சிற்றன்னை பிரஜாபதியும், இதர சாக்கிய குலப் பெண்டிரும் புத்தசங்கத்தில் சேரும் விருப்பத்தோடு வந்துள்ளமையை ஆனந்தன் (புத்தரிடம் நெருக்கமாக இருந்த சீடர்) மூலமாக புத்தர் பெருமான் அறிந்தார். பெண்களைச் சங்கத்தில் சேர்ப்பதைப் புத்தர் முதலில் விரும்பவில்லை. பின்னர் பெண்கள் எட்டு நெறிகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகச் சம்மதித்தால் அவர்களைச் சங்கத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதில் தடை ஒன்றும் இராது என்று தெரிவித்தார். பிரஜாபதியும், இதர சாக்கிய குலப் பெண்டிரும் புத்தரின் எட்டு நிபந்தனைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பிக்குணிகளாகிச் சங்கத்தில் சேர்ந்தனர்.

இராஜ கிருக நகரச் செல்வச் சீமான் அறுபது அடி நீளமுள்ள கழியின் உச்சியில் திருவோட்டைக் கட்டி வைத்து அதை யார் ஆகாயமார்க்கமாக வந்து எடுக்கிறார்களோ, அவர்கள் பின்பற்றும் சமயத்தைப் பின்பற்று வேன் என்று அறிவித்து இருந்தான். இதை அறிந்த பரத்வாஜர் இருத்தி ஆற்றலின் மூலம் அதைச் சாதித்துச் செல்வச் சீமானையும் அவனுடைய குடும்பத்தாரையும் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவச் செய்தார். இதை அறிந்த புத்தர் பெருமான் பரத்வாஜரை அழைத்தார். அவர் கையிலிருந்த அந்தச் சந்தனத் திருவோட்டை உடைத் தெறிந்தார். இருத்தி ஆற்றல் (மந்திர, தந்திரம்) மூலம் மக்களின் மனத்தைப் பிக்குகள் கவர முயல்வது கூடாது என்றும், ஒழுக்கங்களின் மேன்மையாலேயே மக்களின் மனத்தைப் பிக்குகள் கவர வேண்டும் என்றும் பெருமான் வற்புறுத்திச் சொன்னார்.

புத்தர் செய்த அற்புதங்கள்

“பௌத்தர்களிடம் தெய்வீகத் தன்மை இல்லை; அதனால் தான் அவர்களிடம் இருத்தி ஆற்றல்களும்

இல்லை, அதை மறைப்பதற்காகவே இருத்திகள் கூடா என்று புத்தர் தடைவிதித்து இருக்கிறார்” என்று பிற மதத்தினர் இகழ்ந்து பேசத் தொடங்கினர். இதை அறிந்த புத்தர் பெருமான் மாங்கனி ஒன்றைச் சாப்பிட்டு அதன் கொட்டையை ஆனந்தனிடம் கொடுத்து, பூமியில் ஊன்றச் செய்தார். தமது கைகளை அலம்பித் தண்ணீரைக் கொட்டை மீது விட்டார். உடனே அந்த இடத்தில் ஐம்பது அடி உயரம் உள்ள ஒரு மாமரம் வளர்ந்தது. ஏராளமான கனிகள் பழுத்துத் தொங்கின. இதைப் பார்த்ததும் மக்கள் அதிசயித்து நின்றார்கள். பிற மதவாதிகள் பயந்தும், நாணமுற்றும் அங்கிருந்து அகன்றனர்.

புத்தர் பெருமான் ஆகாய மார்க்கமாகக் கிளம்பி, தம் அன்னை வாழும் தேவலோகத்துக்குச் சென்று அவருக்கும் அங்குள்ள பிறருக்கும் பௌத்த தருமத்தை எடுத்துரைத்தார். ஏழாவது மாரிக்கால வாசத்தை அவர் தேவலோகத்திலேயே கழித்தார். அப்போது சாரிபுத்தரும், மக்கலானரும் தேவலோகத்திற்குச் சென்று புத்தர் பெருமானைத் தரிசித்தார்கள். தாம் இன்னும் மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்னர் பூலோகத்துக்கு வருவதாகவும் சிராவஸ்தி நகருக்கு முப்பது கல் தொலைவில் இருக்கும் ‘சங்கர்ஷ்புரத்தில்’ இறங்குவதாகவும் அவர்களிடம் பெருமான் சொல்லி அனுப்பினார். அதன்படி மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்னர் பொன்மயமான ஓர் ஏணியின் வழியாகத் தேவலோகத்திலிருந்து பெருமான் சங்கர்ஷ்புரத்தில் இறங்கினார்.

‘சிராவஸ்தி’ நகரில் கிஸாகோதமி’யின் குழந்தை (ஆண்) நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து போயிற்று. குழந்தை இறந்து போயிற்று என்பதை அறியாத கிஸாகோதமி குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு மருத்துவரிடம் சென்று காப்பாற்ற வேண்டினாள். புத்தபெருமானிடம் சென்றால் ஒரு வேளை உன் குழந்தை உயிர் பிழைக்க

லாம் என்றார் மருத்துவர் கோதமி புத்த பெருமாணைச் சந்தித்து, என் குழந்தையைக் காப்பாற்றுங்கள்; அதற்கு உயிர்ப் பிச்சை கொடுங்கள் என்று வேண்டினாள்.

புத்தர் பெருமான் இதற்கு முன்னர் யாரும் இறவாத வீட்டில் நீ சென்று கொஞ்சம் கடுகு வாங்கி வந்தால் உன் புதல்வனை உயிர்ப்பித்து விடலாம் என்று கூறினார். கிஸாகோதமி பல வீடுகள் சென்றும் இறப்பில்லாத வீடு ஒன்றும் இல்லை என்பதை உணர்ந்து பெருமானிடம் வந்து நின்றாள். பின்னர் பெருமான் அவளிடம் பெண்ணே பிறப்பவர் யாவரும் இறப்பது உறுதி என்னும் உண்மையை நீ அறிய வேண்டும் என்பதற்காகவே கடுகு வாங்கி வருமாறு சொன்னேன். உற்றார் உறவினரை இழப்பது எல்லாருக்கும் இயல்பு. இந்த உண்மையை நீ அறிந்திருப்பாய் என அறம் உரைத்தார். (இக்கதை யினைக் கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை தம் 'ஆசிய ஜோதி' என்னும் நூலில் அழகுபடக் கூறியிருப்பது கருதத் தக்கது)

இராஜசிருகத்தில் பிரபலமான கணிகை ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் பெயர் 'திரிமா'. கண்டாரைக் கவர்ந்து இழுக்கும் காந்தக் கண்களும் ஆடவர் கண்டால் அகலாத உடலழகையும் பெற்றவள் புத்தர் பெருமானுடைய சீடர்களுக்கு உதவுவதிலும் அமுது படைப்பதிலும் திரிமா ஆர்வம் மிக்கவளாய் இருந்தாள். ஒரு பிக்கு திரிமாவின் பேரழகைக் கண்டு சொக்கிப் போனார். அன்று முதல் உண்பதை, உறங்குவதை, மற்றப் பிக்குகளுடன் உரையாடுவதை விடுத்தார். ஒருநாள் நோய் வாய்ப்பட்டிருந்த திரிமா திடும் என இறந்து போனாள். பிக்குவின் நிலை உணர்ந்த புத்தர் பெருமான் திரிமா இறந்த நான்காம் நாளன்று பிம்பசார மன்னனையும், சீடர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு திரிமாவின் இல்லத்துக்குப் போனார்.

திரிமாவின் உடல் ஊதிப்போய் இருந்தது. புழுக்கள் அதன் மீது நெளிந்து கொண்டிருந்தன. தாங்க முடியாத நாற்றம் வீசியது. உடனே புத்தர் பெருமான் அங்கிருந்தவர்களை நோக்கி எத்தனையோ ஆடவர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு கிறுகிறுக்க வைத்த திரிமாவின் உடலுக்கு நேர்ந்திருக்கும் நிலையைப் பாருங்கள். உலகில் எதுவும் நிலையாய் இருப்பது இல்லை. அழிந்து போகும் இயல்பு அனைத்திற்கும் உண்டு என்று அறிவுறுத்தினார். திரிமா மீது வேட்கை கொண்டிருந்த பிக்கு தனது தவற்றை உணர்ந்தார்.

'ஆரா இயற்கை அவா' என்பதை உணர்ந்து

'பேரா இயற்கை' நிலையைப் பெற விழைந்தார்.

புத்தர் பெருமானுக்கு எதிர்ப்பும்—ஆதரவும்

புத்தர் பெருமானுக்கு இரண்டு நிலைகளில் எதிர்ப்பு இருந்தது. பிற மதத்திரராலும், தம்முடைய சங்கத்தைச் சேர்ந்தவராலும் எதிர்ப்பு நிகழ்ந்தது. தனக்கும் புத்தர் பெருமானுக்கும் இடையில் காதல் தொடர்பு உண்டு என்று சொல்லும்படி 'சிஞ்சை' என்னும் துறவிப் பெண் ஒருத்தியைப் பிற சமயத்தினர் அனுப்பினர். அவள் தனது வயிற்றின் மீது துணியை வைத்துக் கட்டிக் கொண்டு தனக்கும் புத்தருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது என்றும் அதன் பயனாய் இப்பொழுது கருவுற்று இருப்பதாகவும் கூறினாள். அப்பொழுது எலி வயிற்றிலே புகுந்து துணிகளைக் கடித்துக் குதறியதால் சிஞ்சையின் பொய் அம்பலமாகியது.

இவளைப் போலவே சுந்தரி என்னும் பெண் ஒருத்தியையும் புத்தர் பெருமான் மீது பழிசுமத்தும்படி புறச் சமயத்தினர் அனுப்பினர். இறுதியில் குற்றவாளிகளின் சூழ்ச்சி அம்பலமானதுடன் பெருமானுடைய புகழும்

சங்கத்தினுடைய புகழும் நாளுக்கு நாள் ஓங்கி வளரத் தொடங்கின.

பதவி ஆசையில் விருப்புற்றுச் சங்கத்தில் சேர்ந்தவர்களில் தேவதத்தன் என்பவன் முதன்மையானவன். தேவதத்தன் புத்தரின் அத்தை மகன். புத்தரைக் காட்டிலும் பத்து வயது இளையவன். தீட்சை பெற்றுப் புத்த பிக்குவானவன். கண்டிப்பானவன், எதையும் துணிந்து செய்பவன். ஈவு இரக்கமில்லாதவன். இருத்தி ஆற்றலில் வல்லவன்.

இராஜ கிருக நகரை தேவதத்தன் அடைந்து, தனது இருத்தி ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி, பாம்புக் கொடி சுற்றிய ஒரு குழந்தை போல, தனது உருவை மாற்றிக் கொண்டு இளவரசன் 'அஜாதசத்ருவின்' மடியில் படுத்துக்கொண்டான். இளவரசன் அஞ்சினான். அப்பொழுது தேவதத்தன் பிச்சைப் பாத்திரத்துடனும் பிக்குக் கோலத்துடனும் தோன்றினான். அன்றிலிருந்து இளவரசன் அஜாதசத்ருவன் தோழமையைத் தேவதத்தன் பெற்றான். இளவரசனிடம் உன் தந்தையின் காலத்தை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டால் நீ அரசனாகி விடலாம். கௌதம புத்தரின் உயிரைப் போக்கி விட்டால் நான் புத்தர் பதவியில் அமரலாம் என்றான்.

அரசின் மீது ஆசைப்பட்டு அஜாதசத்ரு தன்னைக் கொலை செய்ய முயன்றதை மன்னன் பிம்பசாரன் அறிந்து கொண்டான். மறுதினம், இன்று முதல் அஜாதசத்ருவே மகத நாட்டு மன்னன் என்று பொது மக்களுக்கு அறிவித்து விட்டு ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தன் மைந்தனிடம் ஒப்படைத்தான்.

தேவதத்தனும் சங்கத்துக்கு விரோதமாகவும், புத்தரைக் கொல்வதற்காகவும் பல முயற்சிகளில் ஈடு

பட்டான். அஜாதசத்ருவின் வீரர்களில் பதினாறு பேரை அனுப்பிப் புத்தரைக் கொண்டு விட்டு வரும்படியாக ஒருவர் பின் ஒருவராக அனுப்பினான். வீரர்கள் அனைவரும் புத்தரின் சீடர்களாயினர். இதனை அறிந்த தேவதத்தன் தானே புத்தரைக் கொல்லும் முயற்சியில் இறங்கினான்.

தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டுக் கழுகுப் பாறையின் உச்சிக்குச்சென்று தேவதத்தன் நிற்கொண்டு கீழே தியானம் செய்தவாறு உலாவும் புத்தரின் மீது பாறையை உருட்டினான். பாறை பெருமான் மீது விழவில்லை. பின்னர், 'நாளகிரி' என்னும் மதயானையை அவிழ்த்து விட்டுப் பெருமான் மீது ஏவும்படிச் செய்தான். ஓடி வந்த யானை பெருமானை அணுகியதும் துதிக் கையைத் தொங்கவிட்டு அமைதியாக நின்றது. மேலும் சங்கத்தில் இரு பிரிவுகளை உண்டாக்கி அவற்றில் ஒரு பிரிவின் தலைவனாகத் தேவதத்தன் இருந்தான். பிரிந்து சென்ற பிக்குகளிடம் சென்று சாரிபுத்திரரும், மொக்கலானரும் பிக்குகளுக்கு உபதேசம் செய்து தம்முடன் அழைத்தது வந்தனர். உறக்கத்திலிருந்த தேவதத்தன் விழித்துப்பார்த்துப் பிக்குகளைக் காணாத நிலையில் தேடிச் சென்றான். செல்லும் வழியில் நீர் அருந்தச் செல்லும்போது சுழல் சகதியில் மாட்டிக் கொண்டு இறந்தான். அப்போது அவனுக்கு வயது அறுபது. அஜாத சத்ரு நாட்டை ஆண்டு வந்த போதிலும் மக்கள் பிம்பிசார மன்னனைப் பாராட்டி வந்ததால் அஜாதசத்ரு சினமடைந்து வளர்த்து உருவாக்கிய தந்தையைச் சிறையில்வைத்துப் பட்டினி போட்டுக்கொன்றான். ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய போதிலும் அவன் உள்ளத்தில் அமைதி இல்லை. பின்னர் புத்த பெருமானை நாடி அவர் அறவுரையினைக் கேட்டு மனம் திருந்தினான்.

பிக்குகளுக்கு அறவுரை

1. அன்பார்ந்த பிக்குகளே, நீங்கள் ஒற்றுமையாக இரூக்க வேண்டும். அடிக்கடி கூட்டம் கூடி, கலந்து பேசி முடிவு எடுக்க வேண்டும்.
2. முக்கிய செய்திகள் பற்றிச் சங்கத்தில் முடிவு எடுக்கவேண்டும். எடுத்த முடிவுகளை நேர்மையோடு நிறைவேற்ற வேண்டும்.
3. பிறரால் ஏற்கப்படாத நியதிகளைப் பிறர் மீது சுமத்தாதீர்கள். ஏற்கப்பட்ட நியதிகளைப் புறக்கணிக்காதீர்கள்.
4. மேலோரை மதித்து நடக்க வேண்டும். அவர்களின் கட்டளைகளைத் தவறாது நிறைவேற்ற வேண்டும்.
5. ஆசைகளை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்துங்கள். குறிப்பாகக் காம விருப்பத்தைக் கட்டுப்படுத்துங்கள்.
6. தனிமையில் அமர்ந்து தியானம் செய்யுங்கள்.
7. இன்பநாட்டம் கொண்டு எதையும் பேசாதீர்கள்; செய்யாதீர்கள்.
8. தீயோரின் தொடர்பை விட்டுவிடுங்கள். அறிவின் வழிச் செல்லுங்கள்.
9. உங்களுக்கு நீங்களே துணை; தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா.
10. சமயப்பற்றுள்ளவர்களை உங்கள் மடங்களுக்கு அழைத்துப் போற்றுங்கள்.

என்று பெருமான் பல் வேறு நிலையில் அறவுரை அருளினார். பின்னர் நாளந்தை, பாடலிபுத்திரம் போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று அறவுரை புகன்றார்.

வைசாலி நகரத்து 'அம்பாபலி' என்ற கணிகைக்கும் பெருமான் உபதேசம் செய்தார். பெருமானுக்கும் பிக்குகளுக்கும் தமது இல்லத்தில் 'அம்பாபலி' அமுது படைத்தாள். பெருமான் கூறிய உபதேச மொழிகளை உவகையுடன் செவிமடுத்தாள். பிறகு தனக்குச் சொந்தமான ஆம்பரவனத்தைப் பிக்கு சங்கத்துக்குத் தானம் செய்தாள். அதன் பின்னர் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவி அம்பாபலி பிக்குணியானாள்.

சாரிபுத்திரர்—மொக்கலானர் வீடுபேறு

சாரி புத்திரர் தமது சொந்தக் கிராமமான நாளந்தையை அடைந்து தம் அன்னையைச் சந்தித்து நலம் விசாரித்து, பெருமானின் புகழை அவருக்குக் கூறி அதன் பிறகு பௌத்த தருமத்தை அவளுக்கு உபதேசித்தார். இதன் பின்னர் சாரிபுத்திரர் தாம் பிறந்த அறையில் இருந்தார். சயனித்தவாறு தியானத்தில் இருந்த அவர் அதிகாலையில் நிர்வாணப் பேற்றை அடைந்தார்.

மொக்கலானரை வழிப்பறிக் கொள்ளைக் கூட்டத் துனர் வெட்டிக் கொண்டு, சடலத்தை ஒரு புதரில் எறிந்து விட்டார்கள். மொக்கலானரின் மரணம் குறித்துப் பெருமான், 'பிக்குகளே, முற்பிறவி ஒன்றில் தம் முதிய பெற்றோரை, காட்டில் தவிக்க விட்டு விட்டு மொக்கலானன் போய் விட்டான். அப்போது அவனுடைய பெற்றோரைத் திருடர்கள் அடித்துக் கொண்டு விட்டார்கள். அதன் பயனைத்தான் இப்பொழுது மொக்கலானன் அனுபவிக்க நேர்ந்திருக்கிறது என்று விளக்கம் தந்தார். இரு சீடர்களுக்கும் சேதியம் கட்டுவிப்பதற்கு, பெருமான் ஏற்பாடு செய்தார்.

புத்தர் வீடுபேறு அடைதல்

பாலா என்னும் ஊரில் 'சுந்தன்' என்னும் தட்டான் தனது இல்லத்தில் பெருமானுக்கும் பிக்குகளுக்கும் உணவு

படைத்தான். பெருமான் காட்டுப் பன்றி இறைச்சியை எனக்கு மட்டும் படை. மீதம் இருப்பதை மண்ணில் புதைத்து விடு என்றார். சுந்தனும் அவ்வாறே செய்தான். சுந்தன் படைத்த உணவைச் சாப்பிட்ட பின்னர் பெருமானுக்குத் தாங்க முடியாத வயிற்றுக் கடுப்பு உண்டாயிற்று. இதனால் சுந்தனுக்குப் பழி ஏற்படக் கூடாது என்ற நிலையில் ஆனந்தனிடம், “ஆனந்தா எனது வாழ்க்கையில் நான் இரு சமயங்களில் அருந்திய உணவுகள் பெருமைக்கு உரியவை. சுஜாதா அளித்த உணவை உண்ட பின் போதிஞானம் பெற்றேன்; சுந்தன் அளித்த உணவை உண்ட பின் நான் மகா பரிநிர்வாணத்தை அடையப் போகிறேன். சுந்தன் அளித்த உணவும் மகிமை வாய்ந்தது எனக் கூறினார். ஆனந்தன் பல கேள்விகளைக் கேட்கப் புத்தர் அதற்கு விடை அளித்தார்.

பின்னர் இரு சால மரங்களுக்கு நடுவிலே படுக்கை அமைத்துத் தலையை வட திசையில் வைத்து, ஆண் சிங்கத்தைப் போலக் கம்பீரமாகப் படுத்துக் கொண்டு தியானத்தில் ஆழ்ந்தார். அப்போது தேவதுந்துபிகள் முழங்க, தேவலோகத்து மந்தார மலர்கள் பொலபொல வென்று உதிரப் பல அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தன.

தம் முடிவிற்குப்பின் தம் உடலை எவ்வாறு அடக்கம் செய்ய வேண்டும் என்பது பற்றிப் பின்வருமாறு புத்தர் கருத்துரைத்தார். தன்னுடைய சடலத்தைப் புதிய கோடித் துணியால் முதலில் சுற்ற வேண்டும். அதன் மீது பிறகு பஞ்சை வைத்து, மீண்டும் கோடித் துணியால் சுற்ற வேண்டும். இப்படி மாறி மாறிப் பஞ்சாலும் கோடித்துணியாலும் ஐந்நூறு தடவைகள் சுற்றிய பின்னர் அச் சடலத்தை எண்ணெய் நிரம்பிய இரும்புப் பாத்திரத் தினுள் எடுத்து வைத்து இரும்பு மூடியால் அதை மூடி, வாசனைக் கட்டைகளாலான காஸ்டத்தில் அந்தப்

பேழையை வைத்து, சிதையில் தீ முட்ட வேண்டும். பிறகு சாம்பல், எலுப்புகள் முதலியவற்றை எடுத்துப் போய் ஒரு நாற்சந்தியில் புதைத்து அதன் மீது சேதியம் எழுப்ப வேண்டும் எனப் புத்தர் குறிப்பிட்டார்.

புத்தர் உரைத்த அறம்

புத்தர் போதி ஞானம் பெற்ற பின்னர் அவரிடம் முதலில் சேர்ந்த சீடர் இருவர். இல்லறத்தைத் தழுவி ய திரிபுஷன் பல்லிகள் என்ற இரண்டு வணிகர்களே முதல் பௌத்தர்கள். இறுதியில் புத்தரே தீட்சை கொடுத்துப் பிக்குவாக்கிய கடைசிச் சீடர் சுபத்திரர். இதன் பிறகு புத்தர் மகா பரி நிர்வாணம் அடைந்தார்.

தலைமைச் சீடராகிய ஆனந்தரை முன்னிலைப்படுத்தி இறுதியாக புத்தர் உரைத்த அறக்கருத்து...

“ஆனந்தா! உங்களிடம் இருக்கும் ஒளியைக்கொண்டே நீங்கள் முன்னேற முயல வேண்டும். தருமம் வழி காட்டி உங்களை உய்விக்கும். ஆகவே தருமத்தைக் கடைப்பிடியுங்கள். எது தருமம் என்பதை நீங்களே தெரிந்து கொண்டு முன்னேற வேண்டும். வேறு எதையும் அடைக்கலமாகக் கொள்ளாதீர்கள்”

“என் அருமைப் பிக்குகளே! பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க் யால் உண்டான எந்தப் பொருளுக்கும் அழிவு உண்டு. இதை எப்பொழுதும் நினைவில் இருத்திக் கொண்டு, விழிப்புடன் இருங்கள். நிர்வாணப் பேற்றை அடைவதற்கு, உண்மையோடும் ஊக்கத் தோடும் உறுதியோடும் முயலுங்கள்”

“சத்தியத்தை அனைவராலும் அறியமுடியும். சொந்த முயற்சிதான் ஒருவனை மேன்மைப்படுத்தும். தன்னையே தான் தற்சோதனை செய்து

கொண்டால் ஒவ்வொரு மனிதனும் புத்தன் ஆகலாம். அத்தகையவனுக்கு ஆசானும் தேவையில்லை; தலைவனும் தேவையில்லை; பிறரை அடைக்கலமாகக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமும் இல்லை”

“உள்ளோக்குங்கள் ... உள்ளோக்குங்கள் ... உங்கள் குறை உங்களுக்கே தெரியும். நம் குறையை நாமே தான் உணர்ந்து உணர்ந்து நீக்கிக் கொள்ள வேண்டும். நம்குறைபாட்டை வேறொருவர் தீர்த்து விடமுடியாது. வேண்டுமானால் வழிகாட்டலாம். முயற்சியின் வழி பெற்ற பயிற்சியே மேன்மை தரும்”

நிறை மதிநாளில் நிர்வாணம்

புத்தர் பெருமான் வைகாசி மாதம் முழுமதி நாள் அன்று அதிகாலையில்; இடம், எண்ணம். உணர்வு, பேதா பேதம் முதலிய நிலைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கடந்து மகா பரிநிர்வாணம் எய்தினார். அப்போது அவருக்கு வயது என்பது. இடம் குசீ நகரம்.

புத்தர் பெருமான் கூறியபடியே அவருடைய உடலை அடக்கம் செய்து சேதியம் எழுப்பினர். பின்னர் பெருமானின் தாதுக்கள் அனைவருக்கும் பங்கு போட்டுத் தரப் பெற்றன. துரோணர் என்பவர் 'எட்டு'க் கூறுகள் செய்து உரிமை கொண்டாடியவர்களுக்குக் கொடுத்தார். எண்மரும் தங்கள் தங்கள் நகருக்குக் கொண்டு போய்ப் பூமியில் புதைத்துச் சேதியம் எழுப்பினர்.

துரோணர் தாதுக்களைக் கூறு போட்ட படியை பூமிக்கு அடியில் வைத்து அதன் மீது சேதியம் எழுப்பினார்.

இவ்வாறு நாட்டில் புத்தர் பெருமானுக்குப் 'பத்து'ச் சேதியங்கள் ஏற்பட்டன.

பொருந்து போதியில்
 இருந்த மாதவர்
 திருந்து சேவடி
 மருந்தும் ஆகுமே

என்பதற்கிணங்கப் புத்தரின் புகழ் புவியெங்கும் பரவியது. என்றும் நிறைவடையாத ஆசையின் தன்மையை உணர்த்திப் பௌத்த நெறியினைப் பரப்பிய புத்தர் முதல் வணக்கத்திற்குரியவர். அவர் உரைத்த தருமம் இரண்டாவது வணக்கத்திற்குரியது. இதுனைப் பின்பற்றி ஒழுகும் பௌத்த சங்கத்தினர் முன்றாவது வணக்கத்திற்குரியவர்கள்

மாரனை வென்ற வீரராக விளங்கிய புத்த பெருமான் வாழ்க்கையிலிருந்து பின்வரும் செய்திகளை அறிந்து கொள்ளலாம்.

1. ஞான நாட்டமுடையவர் எப்படிப் பிறந்தாலும், எந்நிலையில் இருந்தாலும் தம் முயற்சியால் இறை நிலையை எய்த முடியும் என வாழ்ந்து காட்டியவர்.
2. ஞானத்தை ஒருவர் கொடுத்துப் பெற முடியாது. ஒவ்வொருவரும் அவரவர்களின் சொந்த முயற்சியின் வழியேதான் ஞானத்தை அடையமுடியும் எனக் கூறியவர்
3. குருவாக இருப்பவர் வழியைத்தான் காட்ட முடியும். காட்டிய வழியில் உள்ளத் தூய்மையோடும், முழு நம்பிக்கையோடும் செல்வது சீடனின் கடமை எனத் தெளிவுபடுத்தியவர்.
4. நாட்டமும், தேட்டமும் இருந்தால் தேடுவது கிடைக்கும். ஞானத்தை அவரவர் வழியில்தான் பெறவேண்டும், மற்றவர் வழியில் சென்று அடைய முடியாது. (Each one Finds his own way)

என்பது ஞானவழிச் செல்வோர்க்கு முற்றிலும் பொருத்தமானது)

5. புத்தர் காட்டிய வழி 'நடுவழி' என்னும் மத்திம மார்க்கம். தவம் என்ற பெயரில் உடலை வாட்டி வதைக்காமலும், அதற்கு நேர்மாறாக உண்டு கொழுக்காமலும் காலம், இடம், சூழல் இவைகளைக் கருத்தில், கொண்டு தேவைக்கேற்ப உண்டு, உடுத்து, உறங்கி இன்னபிற தேவைகளையும் நிறைவு செய்வதே தவம்.
6. சிந்தையின் நிறைவே செல்வம். எண்ணங்களை நிறைவு செய்து சீர்படுத்த, எண்ணங்களின் தொகுதியாக இருக்கின்ற மனம் அறிவாகச் செயல் பட்டு ஞான வழியில் செல்லும். உள்ளத்தில் ஞான ஒளி தோன்றும்போது மனம் உள் நோக்கும். எண்ணங்கள் புறத்தில் ஓடாது அகத்தில் ஓடுங்கும்போது மனமே அறிவாக மாறிச் செயல்படும்.
7. ஆசையே அனைத்துத் துன்பத்திற்கும் காரணம்; ஆசை என்ற வித்திலிருந்துதான் பற்று, சினம் போன்ற தீய பண்புகள் சங்கிலித் தொடர்போல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வளர்கின்றன. இதனை உணர்ந்து துன்ப நீக்கத்திற்குரிய வழியில் ஒவ்வொருவரும் முயல வேண்டும்.
8. அறிவின் தெளிவினால் பெறப்பட்ட ஆசைகளற்ற மன நிலையினை (எண்ணங்களற்ற மன நிலையினை) புத்தநிலை எனக் குறிப்பிடலாம். உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறு கண் அற்றே தவத்திற்கு உரு (261) [செய்யாமை என்னும் திருக்குறளுக்கு முன்னோடியாக வாழ்ந்து காட்டியவர்.

9. சமய உண்மைகளை எடுத்துரைப்பதற்குப் பௌத்த பிக்குகளும் பிக்குணிகளும் சேர்ந்த அமைப்பாக சங்கம் உருவாக்கப்பெற்றது. பல்லவர் காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற பக்தி இயக்கம் போன்றும் தற்காலத்தில் உள்ள சமய நிறுவனங்கள் போன்றும் பௌத்த சங்கங்கள் செயல்பட்டன. 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் முதன்முதலாகச் சமயக் கருத்துகளைப் புலப்படுத்தவும்; சமயத்தை வளர்க்கவும் 'சங்கம்' கண்ட பெருமைக்குரியவர் புத்தர்.
10. வேத இதிகாச காலங்களில் சமய உண்மைகள் குறிப்பிட்ட சீடர்கள் சிலருக்கு மட்டுமே உரைக்கப்பெற்றன. குருவிடம் நெருக்கமாக இருந்த சீடர்களுக்கும், குறிப்பிட்ட இனத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே உண்மைகள் உணர்த்தப்பட்டன. இம் மரபுகளை உடைத்தெறிந்து முதன்முதலில் மக்களை நேரடியாக அவர்கள் இருக்கும் இடம் நாடிச் சென்று அறம் உரைத்த புத்தர் உலகின் முதல் புரட்சியாளர் எனலாம்.
11. நான்கு உயர்ந்த உண்மைகள், அஷ்டாங்க மார்க்கம், பஞ்ச சீலம், அஷ்ட சீலம், தச சீலம், அன்பு நெறி என்பவை புத்தர் உரைத்த அறங்களுள் முதன்மையானவை.
12. வழிகாட்டுவோர் வாழ்ந்து காட்டுபவர்களாக இருக்க வேண்டும். புத்தரைப் போலக் கருணைக் கடலாக விளங்கிய மகாத்மா காந்தியடிகள் "என் வாழ்வே என் செய்தி" என்று கூறினார். தாம் உரைத்த அறநெறிப்படி வாழ்ந்து காட்டிய புத்தர் பெருமான் வணக்கத்திற்குரியவர். இதனையே புத்தம் சரணம் கச்சாயி என்றனர்.

பௌ—4

13. புத்தரின் நிர்வாணப் பேற்றிற்குப் பிறகு, பத்து சேதிரங்கள் கட்டப் பெற்றன. இலங்கை"லுள்ள புத்தர் கோயிலில் புத்தரின் பல் வழிபாட்டிற்குரிய பொருளாக இருக்கிறது. இதனைக் கண்ணுற்ற டாக்டர் மு. வ. அவர்கள், "பல்லில் என்ன இருக்கிறது? அவர் சொன்ன சொல்லில் தானே உண்மை இருக்கிறது" என்றார். எனவே புத்தர் குறிப்பிட்ட அறநெறியைப் பின்பற்றி ஒழுகுதல் வேண்டும். இதனையே தம்மம் சரணம் கச்சாமி என்றனர்.

14. தன்னுடைய சுய முயற்சியால் தனக்குத்தானே ஞான விளக்கினை ஏற்றிக்கொண்ட புத்தரின் திருவடிகளை வணங்கியும், அவர் உரைத்த அற நெறிப்படி வாழ்ந்தும் வருகின்ற பிக்குகளும் பிக்குணிகளும் வணக்கத்திற்குரியவர்கள். இரு பதாம் நூற்றாண்டில் சங்கத்தைச் சரணடைவதே சிறப்பு. ஏனெனில் கிடைத்தற்கரிய செவிச் செல்வத்தை இங்குதான் பெற முடியும். இதனையே சங்கம் சரணம் கச்சாமி என்றனர்.

15. அன்பு நெறியே! பௌத்த நெறி.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி
தம்மம் சரணம் கச்சாமி
சங்கம் சரணம் கச்சாமி

பௌத்த நெறி

இமயத்தின் அடிவாரத்தில் அமைந்திருந்த கபிலவாஸ்து நகரத்தில் பிறந்து; தமது 29-ஆவது வயதில் துறவறம் பூண்டு; ஆறாண்டுகள் கடுத்தவமியற்றி; தமது 35 ஆவது வயதில் மெய்ஞ்ஞான உண்மை ஒளியைக் கண்டு; 45 ஆண்டுகள் உலக மக்களுக்கு அறநெறியைப் புகட்டித் தமது 80 ஆவது வயதில் குசீநகரில் பேரின்ப நிலையை எய்தியவர் புத்தர். அவர் வகுத்தளித்த வாழ்க்கை நெறிகள் பௌத்த நெறிகளாக இன்று மக்களால் போற்றப்பெற்று வருகின்றன.

பௌத்த நெறிகள் திரிபிடகம் என அழைக்கப் பெறுகின்றன. திரிபிடகம் என்றால் மூன்று வகுப்பு என்பது பொருள். பிடகத்தை பிடக்கு என்று தேவாரம் செப்புகிறது. புத்தர் பெருமான் தமது கருத்துகளை அப்பொழுது பெருவழக்கில் இருந்த பாலமொழியிலேயே கூறி வந்தார். புத்தர் மறைவிற்குப் பிறதும் அவரது கருத்துகள் எழுதாக்கிளவிகளாக, அவரது சீடர்களால் மனப்பாடம் செய்யப்பெற்ற நிலையிலேயே வழக்கில் இருந்தன. இலங்கைத் தீவைக் கி.மு. 29 முதல் 17 வரையில் அரசாண்ட வட்டகாமினி அபயன் என்னும் அரசன் காலத்தில் தான் திரிபிடகம் முதன்முதல் நூல் வடிவம் பெற்றதாக இலங்கை வரலாற்று நூலான மகாவம்சம் கூறுகிறது.

புத்தருடைய கருத்துரைகள் முதலில் இரண்டு தொகுப்புகளாகத் தொகுக்கப்பெற்றன. முதல் தொகுப்பு பிக்குகளும், பிக்குணிகளும், ஒழுக வேண்டிய ஒழுக்கங்களை வரையறுத்துக் கூறும் விநயபிடகமாகும். இரண்டாவது தொகுப்பு அறநெறிகளின் தொகுப்பாக விளங்குகின்ற தம்ம பிடகம் ஆகும். இதனை அபிதம்ம பிடகம் எனவும் கூறுவர். காலப்போக்கில் அறக்கருத்துகளின் வளர்ச்சி காரணமாக சூத்திரபிடகம் என்னும் மூன்றாவது பிடகம், அபிதம்ம பிடகத்திலிருந்து பிற்காலத்தில் பிரித்துத் தொகுக்கப்பெற்றது. ஆதியில் இரண்டு வகுப்புகளாக பிரித்து வைக்கப்பெற்றிருந்த புத்தரின் கருத்துரைகள் பின்னாளில் மூன்று வகுப்புகளாகத் தொகுக்கப்பட்டன. எனவே இவற்றிற்குத் திரிபிடகம் எனப்பெயர் உண்டாயிற்று.

உலக உயிர்கள் துன்பத்திலிருந்து விடுபட்டுப் பேரின்ப நிலையை அடைவதற்குப் புத்தர் புகட்டிய அறநெறிகளை மட்டுமே இப்பொழுது காணப்போகிறோம்.

பௌத்த மதத்தில் பின்னாளில் இரு பிரிவுகள் தோன்றின. புத்தருடைய பழைய கொள்கைகளைப் பின்பற்றி வரும் பௌத்தர்கள் தேரவாத பௌத்தர் அல்லது ஹீனயான பௌத்தர் என அழைக்கப் பெற்றனர்.

புத்தர் காலத்தில் இல்லாத புதிய கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொண்ட பௌத்தர்கள் மகாயான பௌத்தர்கள் என அழைக்கப்பெற்றனர். இவ்விரு பெரும் பிரிவுகளிலும் சூநேக உட்பிரிவுகள் தோன்றின. முன்னர் கூறப்பெற்ற திரிபிடகங்களிலும் பல உட்பிரிவுகள் தோன்றின. இவற்றிற்கெல்லாம் பாலிமொழியில் உரை எழுதப்பெற்றுள்ளன. பௌத்த உட்பிரிவுகளைப் பற்றியும், திரிபிடகங்கள் பற்றியும் அல்லது திரிபிடகங்களில்

தற்பொழுது அமைந்துள்ள 29 உட்பிரிவுகளைப் பற்றியும், இப்பொழுது கருத்துரைக்கப் போவதில்லை.

உயிர்கள் பிறக்கின்றன, மூப்படைகின்றன, நோய் வாய்ப்படுகின்றன, பின் இறக்கின்றன. இவ்வாறு மாறாமல் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கைச் சக்கரத்தில் உயிர்கள் படும் துன்பத்தினைப் புத்தர் கண்டார். இத்துன்பத்திற்குரிய காரணங்கள் பன்னிரண்டனைக் கண்டறிந்து கூறினார். இதனைப் பன்னிரண்டு நிதானங்கள் எனப் பெளத்தர் உரைப்பர். தமிழில் இதனைப் பன்னிரு சார்பு எனக் கூறுவர்.

1. பேதமை 2. செய்கை 3. உணர்வு 4. அருவுரு
5. வாயில் 6. ஊறு 7. நுகர்வு 8. வேட்கை 9. பற்று
10. பவம் 11. தோற்றம் 12. வினைப்பயன்.
எனும் இப் பன்னிரண்டினை,

“பேதமை, செய்கை, உணர்வே, அருவுரு,
வாயில், ஊறே, நுகர்வே, வேட்கை,
பற்றே, பவமே, தோற்றம், வினைப்பயன்,
இற்றென வகுத்த இயல்பீ ராறும்
பிறந்தோர் அறியின் பெரும்பேறு அறிகுவர்
அறியார் ஆயின்; ஆழ்நரகு அறிகுவர்”.

(24: 105-110, 30: 45-50)

எனச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார். மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் இரண்டு இடங்களில் இக்கருத்தினை வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார் சாத்தனார். இப்பன்னிரண்டு காரணங்களும் ஒன்றிற்கொன்று சார்பாக அமைந்து உயிர்களின் துன்பத்திற்குக் காரணமாகி மூப்பு, பிணி, சாக்காட்டை விளைவிக்கின்றன என்பதை,

“பேதமை சார்வாச் செய்கை யாகும்;
 செய்கை சார்வா, உணர்ச்சி யாகும்;
 உணர்ச்சி சார்வா, அருவுரு வாகும்;
 அருவுருச் சார்வா, வாயிலாகும்;
 வாயில் சார்வா, ஊறா கும்மே;
 ஊறு சார்ந்து, நுகர்ச்சி யாகும்;
 நுகர்ச்சி சார்ந்து, வேட்கை யாகும்;
 வேட்கை சார்ந்து, பற்றா கும்மே;
 பற்றிற் றோன்றும் கருமத் தொகுதி;
 கருமத் தொகுதி காரணமாக
 வருமே, ஏனை வழிமுறைத் தோற்றம்;
 தோற்றஞ் சார்பின் மூப்புப்பிணி, சாக்காடு,
 அவலம், அரற்றுக் கவலை, கையாறெனத்
 தவலில் துன்பந் தலைவரும் என்ப,
 ஊழின் மண்டிலமாச் சூழும், இந் நுகர்ச்சி;”

(30: 104-118)

எனச் சுட்டுகிறார் சாத்தனார். பேதமை முதலாக வரும் மேற்குறிப்பிடப்பெற்ற நுகர்ச்சிகள் எல்லாம், முடிவில்லாத மண்டிலமுறையாகத் தொடர்ந்து வந்து பிறவிகளைச் சூழ்ந்து நிற்கும் என்கிறார் சாத்தனார். இதனை இனி விளக்கமாகக் காணலாம்.

1. பேதமை

முதலாவதாகக் கூறப்படும் பேதமை அறியாமையினால் விளைவது. பௌத்தத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளாகிய சார்பில் தோற்றம்; நாண்கு வாய்மைகள் ஆகியவற்றை அறியாமையும்; அளவைகளால் அறிந்து கொண்டு மெய்ப்பொருளை மறத்தலும்; பிறர் கூறியதற்காக முயலுக்குக் கொம்புண்டு என நம்புதலும் பேதமை எனப்படும். துன்பம், தீயவினை, இறப்பு

டாக்டர் அரங்க. இராமலிங்கம்

முதலியன அறியாமையால் விளைகின்றன என்பதைக் கூறுவதே சார்பில் தோற்றமாகும். எனவே அறியாமையே ஈண்டு பேதமை எனச் சுட்டப் பெறுகிறது. இதனை,

“பேதமை யென்பது யாது?” என வினவின்,
ஓதிய் இவற்றை உணராது மயங்கி,
இயற்படு பொருளால் கண்டது மறந்து
முயற்கோடு உண்டு எனக் கேட்டது தெளிதல்”

(30:51-54)

எனக் குறிப்பிடுகிறார் சாத்தனார்.

2. செய்கை

இரண்டாவதாகக் கூறப்பெற்ற செய்கை அறியாமையினால் விளைவது. முதலில் கூறப்பெற்ற பேதமை காரணமாக இச்செய்கை நடைபெறுவதால் இதனைத் தீவினை என்பர். மனம், மொழி, மெய்களினால் வெளிப்படும் தீவினைகள் பத்தினை,

“தீவினை யென்பது யாது?” எனவினவின்,
ஆய்தொடி நல்லாய்! ஆங்கது கேளாய்;
கொலையே, களவே, காமத் தீவிழைவு,
உலையா உடம்பில் தோன்றுவ மூன்றும்.
பொய்யே, குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில்
சொல் எனச் சொல்லில் தோன்றுவ நான்கும்;
வெல்கல், வெகுளல், பொல்லாக் காட்சி என்று
உள்ளந் தன்னின் உருப்பன மூன்றும் - எனப்
பத்து வகையால் பயன்தெரி புலவர்,
இத்திறம் படரார்; படர்குவ ராயின்,
விலங்கும், பேயும், நரகரும் ஆகிக்
கலங்கிய உள்ளக் கவலையில் தோன்றுவர்”

(30:64-75)

என எடுத்துக்காட்டுகிறார் சாத்தனார்.

நல்வினை, தீவினை என்னும் இருவகைச் செயல்களால், உயிர்கள் அறுவகைப் பிறப்புக்களுள் (மக்கள், தேவர், பிரமர், நரகர், விலங்கு, பேய்) ஒன்றன் கருவிற்சென்று சாரும். கருவினுள் பொருந்திய உயிர்கள் இயைந்த காலத்தே அவ்வப் பிறவியும் எடுக்கும். பின் அவற்றின் செய்வினைப் பயன்கள் வந்து விளைகின்ற காலத்தில் அவ்வுயிர்கள் பேரின்பத்தையும் பெருங்கவலையையும் அடையும். இவையெல்லாம் செய்கையின் பாற்படும். இதனை,

“நல்வினை, தீவினை என்றிரு வகையால்,
சொல்லப் பட்ட கருவிற் சார்தலும்,
கருவிற் பட்ட பொழுதினுள் தோற்றி,
வினைப்பயன் விளையுங் காலை உயிர்கட்கு
மனப்பே ரின்பமும் கவலையும் காட்டும்”

(30:59-63)

எனக் குறிப்பர் சாத்தனார்

3. உணர்வு

மூன்றாவதாகக் கூறப்பெற்ற உணர்வு விஞ்ஞானம் எனப்படும். இதனை உணர்வு, உணர்ச்சி, உள்ளம், சித்தம், மனம் (30: 82, 87, 138, 210) எனச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார். உணர்வு எனப்படுவது கண்ணுறங்கு பவரின் உணர்வினைப்போல விளக்கம் ஏதும் இல்லாததாகி, செய்தொழில் என்பதும் யாதுமின்றி உளதென்னும் அளவான் மட்டும் விளங்குவது. இதனை,

உணர்வெனப்படுவது உறங்குவோர் உணர்விற்
புரிவின் றாகிப் புலன்கொளா ததுவே

(30: 82-83)

என்பதனால் அறியலாம். உணர்வு, உணர்ச்சி, உள்ளம், சித்தம், மனம், விஞ்ஞானம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். இதுவே கருமத் தொகுதியோடு கூடிய வியவகார தசையில் உயிரென்று வழங்கப்படுமென்பதும், முடிவில் ஆன்மாவென்று ஒன்று இல்லையென்பதும் பௌத்தர் கொள்கை. செயலும் ஈடுபாடும் இன்றிச் சாட்சி மாத்திரையாய் உணர்வு விளங்கும். கனவில் நிகழும் பலவித நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபடாமல் சாட்சியாய் நிற்கும். மனம் இதற்கு உவமையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. மெய், வாய், கண். மூக்கு, செவி என்னும் இந்திரியங்கள் ஐந்தும் மனதில் ஒன்றும். எனவே செய்கையை அடுத்து உணர்வு கூறப்பெற்றது.

4. அருவுரு

அருவமான உயிரும், உருவமான உடலும் ஒருசேரக் கூடுவதால் "அருவுரு" என்றனர். இதனை,

"அருஉரு என்பதவ் வுணர்வு சார்ந்த உயிரும் உடம்பும் ஆகும் என்ப" (30: 84—85)

என விளக்குகிறார் சாத்தனார். உயிர் என்பது அருவத் தையும் உடல் என்பது உருவத்தையும் குறிக்கும். இரண்டும் சேர்ந்து மனிதனின் ஆளுமையைக் குறிக்கும். மனிதனின் ஆளுமையைக் குறிக்கும் அருஉரு உணர்விற்குப் பின் வைக்கப்பெற்றது. இதனையே சாத்தனார் "உணர்வுடன் சார்ந்த உயிர்" எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

5. வாயில் ஆறு

ஐந்தாவதாகக் கூறப்பெற்றுள்ள வாயிலினை ஆறு எனக் கூறுகிறார் சாத்தனார். மெய், வாய், கண், மூக்கு,

செவி இவற்றுடன் மனமும் சேர்ந்த அறிகருவிகள் ஆறும் வாயில்கள் என்பதை,

வாயில் ஆறும் ஆயுங் காலை
உள்ளம் உறுவிக்க உறுமிடன் ஆகும் (30: 86—87)

என்பர் சாத்தனார். புறத்தே உள்ள பொருள்களுடன் இவ்வறிகருவிகளின் உதவியால் உணர்வு, தொடர்பு கொள்ளுகிறது. அறிகருவிகள் ஆறும் அகவாயில்கள் என்றும் அவற்றால் அறியப்பெறும் அறுவகைப் புறப் பொருள்களும் புறவாயில்கள் என்றும் பௌத்த நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆளுமையை உருவாக்குவன அறிகருவிகளா தவின் வாயில் அருவுருவிற்குப் பின் கூறப்பெற்றது.

6. ஊறு

ஆறாவது காரணமாகக் கூறப்பெற்றுள்ள ஊறு ஸ்பரிசு நிதானம் ஆகும். அகவாயில்கள் ஆறினாலும் புறப்பொருள்களுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கால் தோன்றும் நிலை ஊறு என்பர். இதனை,

“ஊறென உரைப்பது உள்ளமும் வாயிலும்
வேறு புலன்களை மேவுதல் என்ப” (30: 88—89)

என்பர் சாத்தனார். ஊறு என்பதற்கு ஸ்பரிசம் எனப் பொருள் கூறுவர்.

“உறுதோறு உயிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலால்” (1106)

என்னும் குறளில் உறு என்னும் சொல் ஸ்பரிசத்தைக் குறிக்கிறது. பொருள், உணர்வு, ஐம்புலன்கள் ஆகிய மூன்றும் தொடர்பு படுங்கால் ஊறு தோன்றுமாதலால் வாயில்கள் ஆறனுக்குப் பின்னர் கூறப்பெற்றது.

7. நுகர்வு

ஏழாவதாகக் கூறப்பெற்றுள்ள நுகர்வு பொருள்களை நுகரும் திறனாகும். அதாவது புலன்களை உணர்ந்து அவற்றின் பயனை அனுபவித்தல்.

“நுகர்வே உணர்வு புலன்களை நுகர்தல்” (30: 90)

எனக் குறிப்பிடுகிறார் சாத்தனார். இன்பம் தருவது, துன்பம் தருவது, இரண்டுமற்றது என்று நுகர்வினை மூன்று வகையாகக் குறிப்பிடுகின்றன பௌத்த நூல்கள். வாயில்கள் வழியாகத் தோன்றும் ஊறினை அறியும் திறன் நுகர்வாக இருத்தலால் ஊறுக்குப் பின்னர் நுகர்வு கூறப்பெற்றது.

8. வேட்கை

எட்டாவதாக கூறப்பெற்ற வேட்கையினை அவா என்பர். இதனை “வேட்கை விரும்பி நுகர்ச்சியா ராமை” (30: 91) என்பர் சாத்தனார். பொருள்கள் மேல், மேலும் மேலும் ஆசையை வளர்த்து நிறைவு பெறாத நிலையினை இது சுட்டுகிறது. ‘அவா அறுத்தல்’ என்னும் அதிகாரத்தில் திருவள்ளுவர் இதன் கொடுமையினை மிகுதியாக எடுத்துரைத்துள்ளார். பொருள்களின் மேல் ஆசை வளர்ந்து கொண்டே செல்லும். அவா ஒருபோதும் நிறைவடையாதது. இதன் தன்மையை உணர்ந்து அவாவை ஒழித்துவிட்டால் அந்நிலையிலேயே எப்போதும் மாறாதிருக்கும் அதாவது நிலைத்து, இயற்கையாக இருக்கும் பேரின்பத்தைப் பெறலாம். இதனை,

“ஆரா இயற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா இயற்கை தரும்” (370)

என வள்ளுவரும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே”

“அவா எனப்படுவது அல்கா நல்குரவே”

எனக்குறிப்பிடும் குமரகுருபரரின் கருத்தினை ஒப்புநோக்கி உணரலாம். செல்வத்துள் மிகப்பெரிய செல்வமாக வேண்டாமை என்னும் பண்பைக் குறித்துள்ளார் வள்ளுவர்.

“வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டில்லையாண்டும் அஃதொப்பது இல்” (363)

என்னும் குறளின் கருத்து எண்ணி எண்ணி இன்புறத்தக்கதாகும். நுகர்வின் பயனாக வேட்கை மிகுமாதலின் நுகர்வின் பின் பின் வேட்கை கூறப்பெற்றது.

9. பற்று

ஒன்பதாவதாகக் கூறப்பெற்ற பற்று, பொருள்களின் மேல் ஒட்டிக் கொள்ளும் பந்தமாகும். கட்டுக் கடங்காது எழும் அவா; அந்த அவாவினையே பற்றி நிற்கின்ற நிலை; இதனையே பற்று என்பர். இதன் நிலையை,

“பற்றெனப்படுவது பசைய அறிவே” (30: 92)

என்பர் சாத்தனார். வேட்கையின் விளைவே பற்றாகும். பற்றே அனைத்துத் துன்பங்களுக்கும் காரணம். “அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு” எனச் சான்றோரும் செப்பினர். வள்ளுவரும் இறைவனைப் “பற்றற்றான்” எனக் குறித்தார். இடையறாத ஆசையே பற்றாக உருப்பெற்று வலுப்பெறுவதால் வேட்கையை அடுத்து பற்று கூறப்பெற்றது.

10. பவம்

பத்தாவதாக கூறப்பெற்றுள்ள பவம் என்பது கரும்ங்களின் தொகுதி. இஃது வேட்கை, பற்று முதலியனவற்றின் காரணமாகத் தோன்றும். இதனைச் சாத்தனார்,

“பவமெனப் படுவது கரும் ஈட்டம்
தருமுறை யிதுவெனத் தாந்தாஞ் சார்தல்”

(30: 93—94)

எனக் குறிப்பிடுகிறார். பவம் என்ற சொல்லினால் ஒருவன் ஆற்றியுள்ள பிறவிக்கு வித்தாகிய கரும்த் தொகுதி கூறப்பெற்றது. அதாவது வேட்கை, பற்று இவற்றின் காரணமாக விளைந்த வினைத்தொகுதிகள், அவை தம் பயனை விளைவித்துக் கொடுக்கும் முறைமை இதுவென அறிந்து அதற்கு உடன்பட்டு, சென்று சார்தல் பவம் எனக் கூறப்பெற்றது.

11. தோற்றம்

பதினொன்றாவதாகக் கூறப்பெற்றுள்ள தோற்றத்தினைப் பிறப்பு எனக் குறிப்பர். இதனை,

“பிறப்பெனப் படுவதக் கரும்பெற்றியின்
உறப்புணர் உள்ளம் சார்பொடு கதிகளில்
காரண காரிய உருக்களில் தோன்றல் (30: 95—97)

எனக் கூறுகிறார் சாத்தனார். நுகர்வு, வேட்கை, பற்று இவற்றினால் உருவான வினைத் தொகுதிகள் தாயின் கருவில் சேர்ந்து புதுப்பிறவியை உருவாக்குகின்றன. இப்பிறப்பினையே ‘தோற்றம்’ எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். எனவே பவத்திற்குப் பின் தோற்றம் கூறப்பெற்றது.

12. வினைப்பயன்

பன்னிரண்டாவது காரணமாகக் கூறப் பெற்றுள்ள வினைப்பயன் அ. பிணி ஆ. மூப்பு இ. சாக்காடு என மூவகைப்படும்.

அ. பிணி

பிணி எனப்படுவது பேதமை முதலாகக் கூறப் பெற்ற வற்றினின்றும் வேறுபட்டதான சார்பினை உடையதாய், உடலின் இயற்கைத் தன்மையினின்றும் மாறுபட்டு உடலுக்குத் துன்பத்தைத் தரவல்லது. முன்வினைப் பயனால் உயிரோடு பிணித்து வருவது. நாள்பட்ட வியாதி, தீராத நோய் இவற்றைப் பிணி எனக் குறிப்பர். பசியைப் பிணி என்ற அடைச்சொல்லோடு சேர்த்துப் பசிப்பிணி எனக் குறிப்பர். காரணம் பசி நம்மைவிட்டுப் போகாது. வேண்டுமானால் அவ்வப்போது, வேளா வேளைக்கு உணவு சாப்பிட்டு தணித்துக் கொள்ளலாம். மருந்து உட்கொண்டால் நோய் போய்விடும். ஆனால் பிணி போகாது. மீண்டும் மீண்டும் தழைக்கும், தளிர்க்கும். எனவேதான் பிறவியைப் பிணி என்றனர். பிறவிப்பிணி. இதனைப் போக்க வேண்டுமானால் இதற்குரிய சார்புகளை கண்டறிந்து வேண்டாமை எனும் கோடாரியால் வேரோடு வெட்டிச் சாய்க்க வேண்டும், இக் கருத்துகளை உள்ளடக்கிச் சாத்தனார்,

“பிணியெனப் படுவது சார்பிற் பிறிதாய்
இயற்கையில் திரிந்து, உடம்பு இடும்பை புரிதல்”
எனக் குறிப்பர். (30: 98-99).

ஆ மூப்பு

மூப்பு என்று சொல்லப்படுவது சாகும்வரை உடலை வந்து மோதுகின்ற நிலையாமையாகின்ற தன்மை. அதனால் உடல் தளர்ச்சி அடைதல். இதனை,

“மூப்பென மொழிவது அந்தத் தளவும்
தாக்குநிலை யாமையின் தாந்தளர்ந் திடுதல்”

என்பர்.

(30: 100-101)

இ. சாக்காடு

சாக்காடு என்பது அருவாகவும் உருவாகவும் ஆகும் தன்மையினை உடைய உடலானது மேற்றிசைக்கண் மறையும் ஞாயிற்றைப் போலச் சென்று மறைந்து விடுதல். இதனை,

“சாக்கா டென்பது அருவுருந் தன்மை
யாக்கை, வீழ்கதி ரென மறைந் திடுதல்”

என்பர்.

(30: 102-103)

இவை மூன்றும் பிறப்பினால் ஏற்படுவது. பிறப்போ முன் செய்த வினைப்பயனால் நிகழ்வது. எனவே தோற்றத்திற்குப் பின் வினைப்பயன் கூறப்பெற்றது.

இதுவரை பிறவித் துன்பத்திற்குக் காரணமான பன்னிரண்டு சார்புகளை அதாவது காரணங்களைக் கண்டோம். அவை ஒன்றை ஒன்று பற்றிக் கொண்டு, சங்கிலித்தொடர் போன்று வினைத் தொகுதிகளை உற்பத்தி செய்து பிறப்புக்குக் காரணமாக அமைந்ததைக் கண்டோம். பிறவாமையாகிய பேரின்பத்தை அடைய வேண்டுமானால் இதுவரை கூறப்பெற்ற பன்னிரண்டு காரணங்களிலிருந்து ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாக விடுபட வேண்டும். இதனை,

“பேதமை மீனச். செய்கை மீளும்;
செய்கை மீள. உணர்ச்சி மீளும்;
உணர்ச்சி மீள. அருவுரு மீளும்;
அருவுரு மீள, வாயில் மீளும்;

வாயில் மீள, ஊறு மீளும்;
 ஊறு மீள நுகர்ச்சி மீளும்;
 நுகர்ச்சி மீள, வேட்கை மீளும்;
 வேட்கை மீளப், பற்று மீளும்;
 பற்று மீளக், கருமத் தொகுதி
 மீளும்; கருமத் தொகுதி மீளத்;
 தோற்றம் மீளும், தோற்றம் மீளப்
 பிறப்பு மீளும், பிறப்புப் பிணி மூப்புச்
 சாக்காடு அவலம் அரற்றுக் கவலை
 கையாறு என்றிக் கடையில் துன்பம்
 எல்லாம் மீளும்; இவ்வகையான் மீட்சி—”

(30: 119-133)

எனத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார் சாத்தனார். பாலி மொழியிலும் வடமொழியிலும் எழுதப் பெற்றிருந்த பௌத்தத் தத்துவ நெறிகளை அழகு தமிழில் மிக எளிமையாகப் படைத்துள்ள சாத்தனாரின் திறன் வியந்து போற்றுதற்குரியது.

பிறவித் துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய பேதமையை அகற்றுவதுதான் புத்தர் பெருமான் புகட்டிய பெரு நெறியின் நோக்கமாகும். மெய்யறிவினால்தான் பேத மையை அகற்ற முடியும். மெய்யறிவு பெற்றோர் இது வரை கூறப்பெற்ற பன்னிரு சார்புகளின் இயல்புகளை உணர்ந்து அவற்றை நீக்கி வாழ முயற்சி மேற்கொள்ள வேண்டும். திருவள்ளுவரும்,

“சார்புணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின் மற்றழித்துச்
 சார்தரா சார்தரும் நோய்” (359)

எனக் குறிப்பிடுவது உணரத் தக்கதாகும். சார்பின் நீக்கம், நோய் நீக்கத்தை அளிக்கும் என ஆழமாக வலியுறுத்திக் கூறுகிறார் வள்ளுவர்.

“யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்” (341)

என்னும் குறள் கருத்தையும் ஒப்பிட்டு, உண்மை உணரலாம்.

எனவே, பிறவித் துன்பத்திற்கும், பிறவாப் பேரின்பத் திற்கும் பிறரைக் காரணம் கூறுதல் பொருந்தாது. இதுவரை கூறப்பெற்ற பன்னிரு சார்புகளின் தோற்றமும் நீக்கமுமே காரணம் என்பதைப் பௌத்தம் புகட்டு கிறது.

வீடுபேறு என்று சொல்லப்படுகின்ற பேரின்ப நிலையினை அடைவதற்கு நான்கு உயர்ந்த உண்மைகளை உணர்த்தியுள்ளார் புத்தர். அவை நான்கு வாய்மைகள் என அழைக்கப்படுகின்றன. அவையாவன,

1. நோய் (துக்கம்)
2. நோய்த்தோற்றம் (துக்கோற்பத்தி)
3. நோய் நீக்கம் (துக்க நிவாரணம்)
4. நோய் நீக்க வழி (துக்க நிவாரண மார்க்கம்)

என்பனவாகும்.

1. நோய்

பிறத்தல் துன்பம். பிறந்த உயிர் மூப்படைதலும், பிணியுற்று இறத்தலும் ஆகிய அனைத்தும் துன்பம் தரக்கூடியனவே. சுருங்கக் கூறினால் புலன்களால் ஏற்படும் பற்றுகள் அனைத்துமே துன்பம் தருவன. எனவே முற்கூறிய பன்னிரு சார்புகளின் வழியாக உண்டாகும் அனைத்தும் துன்பம் என அறிதல் முதல் உண்மை. இதனை,

பௌ.—5

“உணர்வே, அருவுரு, வாயில், ஊறே,
நுகர்வே, பிறப்பே, பிணி, மூப்புச் சாவே,
அவலம், அரற்றுக், கவலை, கையாறு என
நுவலப்படுவன நோயா கும்மே (30: 179-182)

எனக் குறிப்பிடுவர் சாத்தனார். எனவே பன்னிரண்டு சார்பினால் வருவதே பிறவி நோய். இந் நோயை அறிதல் முதல் உண்மை.

2. நோய்த் தோற்றம்

நோயை அறிந்த பின் நோயின் தோற்றத்திற்கான காரணத்தை அறிவது இரண்டாவது உண்மை. பன்னிரு சார்புகளின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாக இருப்பது பேதமை எனப்படும் அறியாமை. இதனை,

“அந்நோய் தனக்குப்
பேதமை, செய்கை, அவாவே, பற்றுக்
கரும் ஈட்டம் இவை காரணம் ஆகும்”
(30: 183-185)

எனக் குறிப்பிடுகிறார் சாத்தனார். நோய்த் தோற்றத்திற்குக் காரணம் பேதமை, செய்கை, அவா, பற்று, வினைத் தொகுதி ஆகிய இவையே என அறிவது இரண்டாவது உண்மை.

3. நோய் நீக்கம்

அவா, பற்று இவற்றின் காரணமாக வினைத் தொகுதிகள் விளைகின்றன. அதனால் பிறப்புண்டா கிறது. இதனை,

“துன்பம் தோற்றம். பற்றே காரணம்
இன்பம் ‘வீடே பற்றிலி காரணம்” (30: 186-187)

என்பர். எனவே பற்றற்றிருந்தால் வீடடையலாம் என நோயினின்றும் விடுதலை அடையும் வாயிலை அறிதல் மூன்றாவது உண்மை. இவ்வுண்மையினைச் சாத்தனார்,

“பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவார் உறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது; பின்னது
அற்றோர் உறுவது; அறிக!” (2: 64-67)

என அருமையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நான்கு அடிகளில் நான்கு உண்மைகளைக் கூறியுள்ளார் சாத்தனார்.

பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம் எனக் கூறுவதில் நோய் அறியும் முதல் உண்மையையும், பற்றின் வருவது முன்னது என்னும் அடியில் நோய்த் தோற்றத்துக் குரிய காரணமாகிய இரண்டாவது உண்மையையும், பிறவார் உறுவது பெரும் பேரின்பம் என்னும் அடியில் நோய் நீக்கமாகிய மூன்றாவது உண்மையையும், பின்னது அற்றோர் உறுவது என்னும் அடியில் நோய் நீக்க வழியாகிய நான்காவது உண்மையையும் கூறியுள்ள திறம் உணரத்தக்கது.

4. நோய் நீக்க வழி

பிறவாமையாகிய நிர்வாண மோட்சத்தை அடைவதற்கு எட்டுவித ஒழுக்கங்கள் கூறப்பெற்றுள்ளன. அவை அஷ்டாங்க மார்க்கம் எனப்பெறும்.

1. நற்காட்சி
2. நல்லூற்றம்
3. நல்வாய்மை
4. நற்செய்கை
5. நல்வாழ்க்கை
6. நல்லூக்கம்
7. நற்கடைப்பிடி
8. நல்தியானம்

என்பன நான்காவது உண்மையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. “நிர்வாணப் பேரின்பம் நோக்கிப்பயணம் மேற்கொண்ட

சான்றோருக்கு நற்காட்சிதான் ஒளி காட்டும் பெருஞ் சுடர்; நல்லூற்றம் தான் வழிகாட்டி; நல் வாய்மைதான் வழியில் தங்கி இளைப்பாறும் சாவடி; நற்செய்கையே நேர் நிற்கும் நிலை; நல்வாழ்க்கை தான் உணவு; நல்லூக்கமே நடை; நற்கடைப் பிடி தான் மூச்சுக் காற்று; நற் சமாதி தான் இளைப்பாறும் படுக்கை" என அறிஞர் சோ. ந. சுந்தசாமி குறிப்பிடுவர்.

சீலங்கள்

புத்தர் புகட்டிய பேரறங்களில் 'சீலங்கள்' எனக் குறிக்கப்பெறும் ஒழுக்கங்கள் சிறப்புக்குரியன. இவை பஞ்ச சீலம், அஷ்டாங்க சீலம், தசசீலம் என மூன்று வகைப் படும். பஞ்சசீலமாவது 1. கொல்லாமை 2. கள்ளாமை 3. காமமின்மை 4. பொய்யாமை 5. கள்ளாண்மை என்பனவாகும். இவ்வகைச் சீலங்களைச் சாத்தனார் மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் பின்வரும் ஏழு இடங்களில்,

- அ. 'ஐவகைச் சீலத்து அமைதியும் காட்டி
உய்வகை இவை. கொள்' என்று உரவோன்
அருளினை (2: 68—69)
- ஆ. "சீலம் நீங்காச் செய்தவத்தோர் (21: 57)
- இ. "கள்ளும் பொய்யும் காமமும் கொலையும்
உள்ளக் களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை" (24: 77—78)
- ஈ. சீலம் தாங்கித் தானம் தலைநின்று (24:137)
- உ. சீல உபாசகர் செங்கைநறு நீரும் (28:12)
- ஊ. வழுவாச் சீலம் வாய்மையிற் கொண்ட (29:20)
- எ. சீலம் தாங்கித் தானம் தலைநின்று (30:78)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மணிமேகலையின் 23 ஆவது (சிறை விடுகாதை) காதைக்கு "சீலம் கொடுத்த பாட்டு" என்ற திறப்பும் உண்டு.

1. கொல்லாமை

ஓவ்வொரு பௌத்தரும் கொல்லாமை, எனும் அறத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறேன் எனச் சூளுரைத்தல் மரபு. ஒருயிரையும் கொல்லாமலிருத்தலோடு அனைத்துயிர்களிடமும் அன்பு காட்ட வேண்டும் என்பதும் இதில் அடங்கும். கருணைக் கடலான புத்தர் பிம்பிசாரனின் வேள்விக் களத்திற்குச் சென்று பலியிடுவதை நிறுத்தியு நிகழ்ச்சியினைப் பௌத்த நூல்கள் கூறுகின்றன. குட்டிகளை ஈன்ற பெண்புலி தன் ஆற்றொணரப் பசியினைப் போக்கிக் கொள்ளத் தான் ஈன்ற குட்டிகளைத் தின்னு வதற்கு முனைந்தபோது அதன் திறந்தவாயில் புத்தர் தானே புகுந்து பசி தணித்தாரெனின் அவரின் அருள் திறத்திற்கு எல்லை ஏது! இந்நிகழ்ச்சியினை,

“கூர் ஆர் வளை உகிர் வாள் எயிற்றுச் செங்கட்
கொலை உழுவை காய்பசியால் கூர்ந்த வெந்நோய்
ஓர் ஆயிரங்கதிர்போல் வாள்விரிந்த மேனி [நீங்க
உளம்விரும்பிச் சென்றாங் கியைந்தனை நீ என்றால்
கார் ஆர் திரைமுளைத்த செம்பவளம் மேவும்
கடிமுகிழ்த் தண்சினைய காமருபும் போதி
ஏர் ஆர் முனிவரர்கள் வானவர்தங் கோவே!
எந்தாய்! அகோ! நின்னை ஏத்தாதார் யாரே!

என இலக்கண நூலான வீரசோழியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள உரை மேற்கோள் பாடல் (19) எடுத்துக் கூறுகிறது. ஆபுத்திரன் அவிப்பலிக்காக கட்டப்பட்டிருந்த பசுவினைக் காத்த செய்தி மணிமேகலையில் (13: 27—39) கூறப் பெற்றுள்ளது.

“தினற் பொருட்டால் கொல்லா துலகெனின் யாரும்
விலைப் பொருட்டால் ஊன்தருவா ரில்” (256)

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்” (260)

என வரும் வள்ளுவரின் கருத்துரைகள் ஈண்டு ஒப்பு
நோக்கி உணரத்தக்கன. கொல்லாமையைப் பேரறமாக
பௌத்தம் போற்றியது.

2. கள்ளாமை

பிறர் பொருளைக் கவர்தல் குற்றமாகும். கொடுக்கப்
படாததை எடுக்கமாட்டேன் என்னும் சீலத்தைக் கடைப்
பிடிப்பது பௌத்த மரபாக உள்ளது.

“உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன்பொருளைக்
கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்” (282)

என வரும் வள்ளுவரின் குறளுக்கேற்பக் கொல்லாமை
யையும் கள்ளாமையையும் இரு கண்களாகப் போற்றியது
பௌத்தம்.

3. காமமின்மை

அறவழியில் இன்பம் துய்த்தலும் அறனல்லாத
வழியில் வரும் இன்பங்களை வெறுத்தலும் ‘காமமின்மை’
எனும் ஒழுக்கத்தின்பாற் படும். மூத்த பெண்டிரைத்
தாயர் போலவும், பருவம் வாய்ந்த மகளிரைத் தமக்கை
யராகவும், இளம்பெண்களைப் புதல்வியர் போலவும்
போற்றுதல் வேண்டும் எனப்புத்தர் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.
பிக்கு, பிக்குணியருக்குக் காயம் அறவே களைவதற்குரியது
என்றும் இல்லத்தார்களாகிய பௌத்தர்கள் ஒருவன்
ஒருத்தி, ஒருத்தி ஒருவன் என்ற அறநெறியில் வாழ்க்கை
நடத்த வேண்டும் என்றும் வரையறை செய்துள்ளார். பல
தார மணங்கள் இருந்த காலத்தில் புத்தர் ஒருவர்தான்

ஒருவன் ஒருத்தி என்ற தூய காதல் வாழ்வினை முதன் முதல் உலகிற்கு வலியுறுத்தியவர் எனலாம். வள்ளுவரும், கம்பரும் முறையே இவர் வழி நின்று 'ஒருவன் ஒருத்தி' கோட்பாட்டை வலியுறுத்தியுள்ளமை அறியத்தக்கதாகும். மாரனை வென்ற வீரராக புத்தர் போற்றியுரைக்கப் பெறுகிறார். இளமையிலேயே துறவறம் பூண்டு காமத்தை வென்றமையால்தான் மணிமேகலையால் உலக உயிர்களின் பசிப்பிணி போக்கும் பேரறத்தைச் செய்ய முடிந்தது. புலனடகத்தை உயர்ந்த நெறியாகப் பௌத்தம் போற்றியது.

உயர்குடிப் பெண்களுக்கே கற்பு உரியது என இலக்கியங்கள் எழுதிய காலகட்டத்தில்; விலைமகள் விலைமகளாகவே வாழவேண்டும் எனப் பழங்கால அரசும், நினைத்த நேரத்தில்; அவர்களுக்கும் வாழ்வு தந்து சமுதாயப் புரட்சியை நிகழ்த்தியது பௌத்தம். மாதவி, மணிமேகலை, திரிமா, விமலா, அம்பாபலி போன்ற கணிகையர் குலத்துப் பெண்களைப் பிக்குணிகளாகச் சங்கத்தில் சேர்த்து அவர்களையும் உயர்ந்த நிலைக்கு உயர்த்தியது பௌத்தம். எனவே ஒருவரின் உயர்வுக்கு அவரவரின் முயற்சியும், புலனடக்கமுமே காரணமாக அமையும் என்பதைப் பௌத்தம் ஆழமாக வற்புறுத்துகிறது.

4. பொய்யாமை

பொய்யாமையினைப் பெரிய அறமாக மதித்துப் போற்றினார் புத்தர். பொய்யுரையினைத் தவிர்த்தல் என்னும் சீலத்தினை நான் மேற்கொள்கிறேன் எனச் சூளுரையினை ஏற்பது ஒவ்வொரு பௌத்தரின் கடமையாக அமைந்திருந்தது. மெய்ப்பொருள் கண்ட புத்தரின் பௌத்தத்தில் பொய்மைக்கு இடமேது. வாழ்தல்

வேண்டிப்பொய் கூறேன் மெய் கூறுவேன் என்கிறார் சங்கப் புலவர். பொய்யாமை தான் சிறந்த அறம் என்பதை உணர்த்த வாய்மை எனத் தனி அதிகாரம் அமைத்த வள்ளுவரைப் "பொய்யில் புலவன்" எனச் சாத்தனார் போற்றுவது (22:61) பொருத்தமுடையதாகும்.

5. கள்ளுண்ணாமை

மயக்கமும் மடிமையும் அளிக்கும் குடிவகைகளை அறவே தவிர்த்தல் உயர்ந்த நெறியாகப் போற்றப் பெற்றது.

"மயக்கும் கள்ளும் மன்னுயிர் கோறலும்

கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய் (16: 84-85)

எனச் சாத்தனார் கள்ளுண்ணாமை நெறியை வற்புறுத்திக் கூறுகிறார். இதுவரை கூறப்பெற்ற பஞ்சசீலங்கள் எனப்பகரப் பெறுகின்ற ஐந்து ஒழுக்க நெறிகள் இல்லறத்தார்க்கு உரியன. இவற்றோடு 6. விலக்கப்பட்ட காலங்களில் உண்ணாமை 7. பூ, சந்தனம், வாசனைச் சுண்ணம், எண்ணெய் முதலிய நறுமணங்களை நுகராமை, 8. பஞ்சணை முதலியவற்றை நீக்கித் தரையில் பாய்மேல் படுத்து உறங்குதல் என்னும் மூன்றையும் சேர்த்து அஷ்டசீலம் அதாவது எட்டு ஒழுக்கம் என்பர். இல்லறத்தாரில் சற்று உயர்நிலை அடைந்தவர் இவ்வெட்டு ஒழுக்கங்களை மேற்கொண்டு ஒழுக வேண்டியவர்களாவர்.

இவற்றோடு 9. இசைப்பாட்டு, கூத்து, நாடகம் முதலிய காட்சிகளைக் காணாதிருத்தல் 10. பொன், வெள்ளி முதலியவற்றைத் தொடாதிருத்தல் ஆகிய இவை இரண்டும் சேர்ந்து தசசீலம் அதாவது பத்து ஒழுக்கம் என்பர். இஃது துறவிகளுக்கு உரியது. சமாதரி எனும்

தியான நிலையினையும் பஞ்சூர் எனும் ஞான நிலையினையும் புத்தர் கூறியுள்ளார். இவை யாவும் துறவறம் மேற்கொண்டுள்ள புத்த பிக்குகளுக்கு உரியவை. முதலில் கூறப்பெற்ற பஞ்சசீலக் கொள்கை அனைவருக்கும் உரியது. புத்தரின் பஞ்சசீலக் கொள்கையை இந்திய அரசு தனது அரசியல் கொள்கையாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. இன்று உலக நாடுகளும் பஞ்சசீலக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன. பௌத்தம் தந்த தரும சக்கரமே இன்றைய பாரதத்தின் அரச இலச்சினையாக உள்ளது.

வினைக் கோட்பாடு

வினைக் கொள்கையை எடுத்தியம்பாத இந்தியத் தத்துவங்கள் இல்லை. இக்கொள்கை பௌத்தத்தில் தலைமையிடம் பெறுகிறது. ஒருவனுக்கு வரும் நன்மைக்கும், தீமைக்கும், இன்பத்திற்கும், துன்பத்திற்கும் அவனவன் செயல்களே காரணம். இவற்றிற்குப் புறக்காரணம் புகலுதல் பொருந்தாது என்றார் புத்தர்.

தீமையும் நன்மையும் நோதலும் தணிதலும் பிறரால் வருவதன்று. நம்முடைய செயல்களின் விளைவினால் வருவது. இறப்பு என்ற நிகழ்ச்சி இவ்வுலகின் புதிதாக நிகழக்கூடியதும் அன்று. எனவே வாழ்க்கை இனிமை உடையது என மகிழ்ந்திருக்கவும் வேண்டாம்; வாழ்க்கை துன்பமானது என வெறுத்து ஒதுக்கவும் வேண்டாம்; ஆற்றின் நீர்வழிச் செல்லும் மிதவை போல உயிரானது முன்செய்த வினையின் பயனைத் துய்ப்பதற்காக அது காட்டும் வழியில் செல்லும். இந்த வாழ்வியல் உண்மையினை அறவோர் உணர்த்திய வழி வாழ்க்கையில் கண்டு தெளிந்தோம். எனவே இவர் செல்வத்தில் பெரியவர் என ஒருவரை மதித்துப் போற்றதலும் இல்லை. இவர்

வறியவர் எனவே சிறியர் எனக் கருதி அவரை இகழ்ச்சி செய்தலும் இல்லை. ஏன் எனில் இலையாவும் அவரவர் வினைப் பயனால் பெறப்படுவதால் அவரவரின் நல்லுள்ளப் பான்மை ஒன்றே கருத வேண்டும். அதனால் எல்லூராயினும் அஃது எம்ஊரே. யாவராயினும் அவர் எம் உறவினரே. என்னும் வாழ்வியல் தத்துவத்தை ஊழோடு இணைத்துக் கூறுகிறது புறநானூறு.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவது அன்றே வாழ்தல்
இனிது என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே முனிவின்
இன்னா தென்றலும் இலமே மின்னொடு
வானம் தண்டுளி தலைஇ அனாது
கல்பொருது இரங்கு மல்லல் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்
காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆகலின் மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே”

(புறம்: 192)

என்ற கணியன் பூங்குன்றனார் பாடலும்,

“நன்னிலைக் கண் தன்னை நிறுப்பானும்
தன்னை நிலை கலக்கிக் கீழிடுவானும்—நிலையினும்
மேன்மேல் உயர்த்து நிறுப்பானும் தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானும் தான்”

என்ற நாலடியார் பாடலும் புத்தரின் கருத்தோடு எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கன. தீவினை பத்தினையும் (24:123:134, 30: 64-75) நல்வினை பத்தினையும் (24:135-140, 30:76-81) பௌத்தம் எடுத்தியம்புகிறது.

இக்கருத்தின் இன்றியமையாமை கருதி இரு காதைகளில் எடுத்தோதுகிறார் சாத்தனார். இருவகை வினைகளையும் எடுத்துக் கூறுதல் பௌத்தர் மரபு. புத்தர் பாதம் பணிதலும் புத்த தருமம் கேட்டலும் புனித வினையாகும் என மணிமேகலை (11:23-25, 12:99-100, 25:47-48) கூறுகிறது.

சமத்துவம்

உலகில் முதன்முதலாக சமுதாய சமத்துவத்தைப் போதித்த பெரியார் புத்தரேயாவார். பிறப்பால் உயர்வு, தாழ்வு கூறிச்சாதி பேதங்களை வளர்த்து வந்த நிலையில் செய்யும் செயல்களின் வழியே உயர்வு தாழ்வு அமையும் எனப் புகன்று நடைமுறைப்படுத்தியவர் புத்தர்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான்” (972)

மறப்பினும் ஒத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும் (134)

என வரும் குறளடிகள் புத்தரின் மொழிகளுக்கு விளக்கம் போல் அமைந்துள்ளன. அசலன், சிருங்கி, விரிஞ்சி, கேசகம்பளன் என்னும் வைதிக வித்துகள் முறையே பசு, மான், புலி, நரி ஆகிய விலங்குகளுக்குப் பிறந்தவர். ஆகவே என்னைப் பசுவின் மகன் என இகழ்தலினால் பயனில்லை என்று பிறப்பினால் கூறப்படும் இழிவைத் தகர்க்கிறான் ஆபுத்திரன். இதனை,

“ஆண்மகன் அசலன், மான்மகன் சிருங்கி;
புலி மகன் விரிஞ்சி; புரையோர் போற்றும்
நரிமகன் அல்லனோ கேச கம்பளன்?
ஓங்குயர் பெருஞ்சிறப்பு உரைத்தலும் உண்டால்

ஈங்கிவர் நும்குலத்து இருடி கணங்களென்று;
ஆவொடு வந்த அழிகுலம் உண்டோ;
நான்மறை மாக்கள்! நன்னூல் அகத்து?" (13:63-69)

எனக் குறிப்பிடுகிறார். சாத்தனார். இவ்வாறு பிறப்
பினால் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்தல் நெறியன்று என்பதைப்
பௌத்தம் புகட்டுகிறது.

இகழாமை

எவ்வயிரையும் தம்முயிர் போல் நினைந்துருகும்
புத்தர் பெருமான் பிற மதத்தினரை இகழவில்லை.
உடன்காலச் சமயங்களின் கருத்துகளை புத்தர் மறுத்த
போதும் அச்சமயங்களையோ, சமயவாதிகளையோ
புத்தர் இகழ்ந்துரைக்கவில்லை. பிறரை ஒருவன் இகழும்
செய்கை வாணை நோக்கிய வண்ணம் எச்சில் உமிழ்தலைப்
போன்றது என்றார் புத்தர். பிச்சைக்குப் போகும் பிட்சு
உணவினை மறுத்துவிடின், எடுத்துவந்தவரையே உணவு
சார் தல் போல, இகழ்ச்சியைப் புறக்கணிப்பின் இகழ்ந்
தோரையே அது சாரும் என அறிவுறுத்தினார் புத்தர்.
எனவே பிறரை இகழாமையை பெரிய அறமாகப்
பௌத்தம் போற்றியது.

பிறநெறிகள்

பௌத்த நெறி துறவிகளை மட்டும் உருவாக்கும்
தொழிற்சாலை அன்று. இல்லறத்தாருக்குரிய கடமை
களையும் வரையறுத்துக் கூறியுள்ளார் புத்தர்.
பெற்றோர், மக்கள், ஆசிரியர், மாணவர், கணவன்,
மனைவி, இல்லறத்தார், துறவியர், ஆண்டான், அடிமை,
எனப் பல நிலையினருக்கும் உள்ள தொடர்புகளையும்,
கடமைகளையும் புத்தர் வலியுறுத்தியுள்ளார். சூதாடுதல்
அறமன்று என முதன்முதலில் போதித்தவர் புத்தரே

எனலாம். வள்ளுவர் 'சூது' என்னும் அதிகாரத்தில் இக்கொடிய பழக்கத்தைக் கடிந்துரைத்துள்ளார். பிறவி நோய்க்கு வித்தாக சூது அமைந்திருப்பதை நூட்பமாக உணர்த்துகிறார் வள்ளுவர். பொருள் வைத்து இழக்க இழக்க மேன்மேலும் விருப்பத்தை வளர்க்கும் சூதாட்டம்போல், உடல் துன்பப்பட்டு வருந்த வருந்த உயிர் மேன்மேலும் விருப்பப்பட்டுப் பிறவிகளை எடுக்கும் என்பதை,

இழந்தொறுஉம் காதலிக்கும் சூதேபோல் துன்பம்
உழந்தொறுஉம் காதற்று உயிர் (940)

என்கிறார் வள்ளுவர்.

அரசியல் தொடர்பான கருத்துகளையும் புத்தர் புகன்றுள்ளார். சமுதாயத்தின் பல்வேறு நிலையிலுள்ள வரும் பயன்பெறத் தக்க நிலையில் வாழ்வியல் நெறிகளை வகுத்துத் தந்துள்ளது பௌத்தம்.

அழிபசி தீர்த்தல்

உலக மக்கள் அவைவருக்கும் அடிப்படைத் தேவையா யிருப்பது உணவு உடை, உறையுள் என்பனவாகும். இம்மூன்றனுள் இன்றியமையாதது உணவு. 'அன்னமயம் பிராணமயம்' என உபநிடதமும் "உண்டிமுதற்றே உணவின் பிண்டம்" எனப் புறநானூறும் புகலுவது உணரத்தக்கது. உயிர்களின் பசிப்பிணி களையும் பேரறத் தைப் பௌத்தம் கூறுகிறது.

"அறமெனப் படுவது யாது" எனக் கேட்பின்,
மறவாது இதுகேள்; மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
உண்டியும், உடையும், உறையுளும் அல்லது
கண்டதுஇல்எனக் காவலன்உரைக்கும்
என்னாட்டா யினும்; பிறர்நாட் டாயினும்
நன்னுதல்! உரைத்த நல்லறஞ் செய்கேன்,
(25:228-233)

எனச் சாத்தனார் அற்றார் அழிபசி தீர்த்தலைப் பௌத்த நெறியாக எடுத்துரைக்கின்றார். தவவலிமை உடைய வரின் வலிமை பசியைப் பொறுத்துக் கொள்ளலாகும். அவ் வலிமையும் அப்பசியை உணவு கொடுத்து மாற்று கின்றவரின் ஆற்றலுக்குப் பிற்பட்டதாகும் என்பதை,

“ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசிஆற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்” (225)

என்கிறார் திருவள்ளுவர். வறியவரின் கடும்பசியைத் தீர்க்கவேண்டும்; அதுவே பொருள் பெற்ற ஒருவன் அப் பொருளைத் தனக்குப் பிற்காலத்தில் உதவுமாறு சேர்த்து வைக்கும் இடமாகும் என்பதை,

“அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி.” (226)

என்னும் குறள்வழி குறளாசிரியர் நுட்பமான பொருளை உணரவைக்கின்றார். இன்றைக்கு சித்தர் நெறியில் வாழுகின்ற சமயப் பெரியோர்கள் பலரும் வறியவருக்கு உணவிடுதலையே பேரறமாகச் செய்து வருகின்றனர். குறிப்பாக முழுமதி நிறைநாள் (பௌர்ணமி) அன்று தொண்டரோடு கூடி உணவு உண்ணும் நிகழ்ச்சி நடைபெறுகின்றது. இதன் உண்மையை அனுபவத்தில் மட்டுமே உணர முடியும்.

இறுதியாகப் புத்தர் வலியுறுத்திய தலையாய நெறியாதெனின் அவரவர் முயற்சியினாலேயே அவரவர் வீடு பேறடைதல் இயலும் என்பதாகும். புத்தர் முதுமையடைந்திருந்த பொழுது அவர் தம் சீடர் ஆனந்தரிடம் கூறியவை ஈண்டு எண்ணிப்பார்க்கத் தக்கன.

“ஆனந்தா! நான் முதுமை அடைந்துவிட்டேன். வயதும் என்பதாகி விட்டது. ஆகையால் இச்சமயத்தில்

நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியது இதுதான். "இனி உங்களையே நீங்கள் நம்பியிருக்க வேண்டும். உங்கள் சொந்த முயற்சியைக் கொண்டே சித்தி பெற வேண்டும். பிக்குகளாகிய நீங்கள் உங்கள் மார்க்கத்துக்கு வேறொரு வரையும் எதிர்பார்க்க வேண்டாம். உங்களுக்கு நீங்களே தீபமாக, உங்களையே அடைக்கலமாகக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் சன்மார்க்கத்திற்குப் பிறர் எவரையும் சரணடைய வேண்டாம். தருமத்தையே தீபமாகக் கொண்டு தருமத்தை நம்பி அதைக் கடைப்பிடியுங்கள். ஆனந்தா, நான் இந்த உடலை ஒழித்த பின்னர் உங்களில் எவரொருவர் தம்மையே தமக்கு அடைக்கலமாகக் கொண்டு வேறொருவரையும் நாடாமல் தருமத்தில் அடைக்கலம் புகுந்து ஒழுகி வருவாரா அவர் மறுமையென்ற இருளைத் தாண்டி எல்லை யற்ற பேரின்பத்தை அடைவார்" எனப் புத்தர் தெளிவாகத் தமது நெறியினைக் கூறியுள்ளார். புத்தரின் இப்பேருண்மையினைப் பௌத்த நூல்கள் சுவைபட எடுத்துக் கூறுகின்றன.

புனித நீராடித் தீவினையைக் களையலாம் என்ற அந்நணனைப் பார்த்து புண்ணிகா என்னும் பௌத்தப் பிக்குணி எள்ளி நகைத்து, "தண்ணீர் ஒருவரின் பாவத்தைப் போக்கும் என்றால், நீர்க்குள் வாழும் தவளைகளும் முதலைகளும் பாம்புகளும் எஞ்சிய நீர்வாழ் உயிரிகளும் பாவத்தினின்றும் அறவே நீங்கி விண்ணகம் போயிருத்தல் வேண்டுமே" என இடித்துரைக்கின்றாள். கசாப்புக் கடைக்காரரும், மீன் பிடிப்போரும், காட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடுபவரும், கள்வரும், கொலைஞரும் இத்தகைய பிறவியரும் ஆற்றில் நீராடிக் கொடுவினைப் பயனிலிருந்து தப்பித்துவிட முடியுமே! துயரத்தினின்றுத் தப்புவதற்கு ஏற்ற வழி நீராடல் அன்று. அது மட்டுமன்றி நமக்காகப் பிறிதொருவர் தவம் மேற்கொண்டு நம் துன்பத்தினைத் துடைத்துவிடவும் முடியாது. எனவே பிறவித் துயரி

என்றும் விடுவடவேண்டுமானால் புத்தம், தருமம், சங்கம் என்னும் மும்மணிகளிடம் சரண்புகுந்து சீலங்களைக் கடைப்பிடித்துத் தீமைகள் புரியாதிருத்தலே பாவநீக்க வழியாகும். (தேரி காதை:236—51) எனப் பௌத்த நூல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

புறந்தூய்மை நீரான் அமையும் அகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப்படும். (298)

என வள்ளுவரின் வாய்மொழிக்கேற்ப அகத்தூய்மை வாய்மையினால் ஏற்படும். அவ்வாய்மையும் மனம் மாசற்றிருக்கும் பொழுதுதான் வெளிப்படும்.

“மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அனைத்தறன்” (34) என்கிறார் வள்ளுவர். அறங்களிலெல்லாம் தலையாயது மனம் மாசற்று இருப்பதுதான். குற்றமில்லாத மனத்தில் ஞானஓளி தோன்றும். அவ்வாறு தோன்றுகின்ற ஓளி மிகச்சிறியதாக இருப்பினும் அது அறியாமையாகிய பேரிருளையும் அகற்றிவிடும். நெருப்பில் சிறியது பெரியது என்று கூறமுடியுமா; மிகச்சிறிய நெருப்புப் பொறி பெருங் காட்டையும் அழித்துவிடும். (வாய்மையெனும் நெருப்பு)

“அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டேன்—அதை
அங்கொரு காட்டிலோர் பொந்திடை வைத்தேன்
வெந்து தணிந்தது காடு—தழல்
வீரத்திற் குஞ்சென்றும் மூப்பென்று முண்டோ
தத்தரிகிட தத்தரிகிட தித்தோம்”

என ஞான நெருப்பு அறியாமைக் காட்டை எரித்துப் பொசுக்குவதை பாரதியார் உருவகமாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

மெய்ஞ்ஞான மலையாக விளங்கும் இமயத்தின் அடிவாரத்தில் புத்தர் என்ற ஞானப் பேரொளி உதயமாயிற்று. அதன் மெய்ஞ்ஞான ஓளி உலக முழுமையும் பரவியது.

பெளத்த நெறிகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்.

1. பிறந்து, பிணிபட்டு இறத்தலாகிய பிறவித் துன்பத்திற்குக் காரணம் பன்னிரு சார்புகள் எனவும்; அவை ஒன்றையொன்று பற்றிக் கொண்டு சங்கிலித் தொடர் போன்று வினைத் தொகுதிகளை ஏற்படுத்துகின்றன என்றும்; இவற்றிற்குக் காரணம் அறியாமையாகிய பேதமை என்றும்; மெய்யறிவின் துணைகொண்டு இவற்றின் நிலையாமையை உணர்ந்து பரிநிர்வாணமாகிய வீடுபேற்றினை அடையலாம் என்ற நெறிகள் முதலில் கூறப்பெற்றன.
2. பிறவித் துன்பத்திற்குக் காரணமான நோய் பற்றிய அறிவும்; அத்துன்பம் ஏற்படக் காரணமாக அமைந்த நோய்த் தோற்றம் பற்றிய அறிவும்; அத்துன்பத்தினை நீக்கிக் கொள்வதற்குரிய காரணத்தை அறியும் நோய்நீக்கம் பற்றிய அறிவும்; துன்பம் நீங்க மேற்கொள்ளும் பயிற்சி நிலைகளையும் நோய் நீக்க வழி பற்றிய அறிவும் ஆகிய நெறிகள் இரண்டாவதாகக் கூறப்பெற்றன. புத்தரால் கூறப்பெற்ற நான்கு உயர்ந்த உண்மைகளே இவைகள்.
3. நோய் நீக்க வழியாகிய நிர்வாண மோட்சம் அடைய எட்டுவித ஒழுக்கமாகிய அஷ்டாங்க மாரக்கம் என்கின்ற நெறிகள் மூன்றாவதாகக் கூறப்பெற்றன.
4. 1. கொல்லாமை, 2. கள்ளாமை, 3. கா ம மின்மை, 4. பொய்யாமை, 5. கள்ளுண்ணாமை ஆகிய ஐவகை ஒழுக்கமாகிய பஞ்ச

பெள.—6

சீலங்களையும் அதன் தொடர்ச்சியாக எண் வகை ஒழுக்கமாகிய அஷ்டசீலம் மற்றும் தசசீலம் ஆகிய நெறிகள் நான்காவதாகக் கூறப்பெற்றன.

5. பௌத்தர் போற்றிய விணைக் கோட்பாட்டு நெறி; பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் என்ற சமத்துவ நெறி; எவ்வுயிரையும் தம்முயிர் போல் கருதி இகழாத பண்பாட்டு நெறி; பசிப்பிணி போக்கிய மாபெரும் நெறி; ஆகிய நெறிகள் ஐந்தாவதாகத் தொகுத்துக் கூறப்பெற்றன.
6. அவரவர் தமது சொந்த முயற்சியின் வழியாகப் புலனடக்கம் பெற்று முயன்று வீடுபேற்றினை அடைதல்வேண்டும்; தம்மையே அவர்கள் பற்றுக் கோடாகக் கொள்ளவேண்டும் என்றும்; அன்பு நெறியே பௌத்த நெறி என்றும் ஆறாவதாகக் கூறப்பெற்றன.
7. அன்பு நெறியை வகுத்துக்காட்டிய புத்தரையும்; அவர் புகட்டிய அறிவுரைகளாகிய தருமத்தையும் அவர் வழியைப் பின்பற்றி ஒழுகுவோரின் சங்கத்தையும், மும்மணிகள் எனத் தொழுவது மரபு. இம் மும்மணிகளின் பெருமை ஏழாவதாக உரைக்கப் பெற்றது.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி

தம்மம் சரணம் கச்சாமி

சங்கம் சரணம் கச்சாமி.

பௌத்தப் பிக்குணிகள்

உலக உயிர்களின் அறியாமையிருளைப் போக்க
ஞான சூரியனாகத் தோற்றம் பெற்றவர் புத்தர்.

“ இரூள் பரந்து கிடந்த மலர்தலை உலகத்து
விரிகதிர்ச் செல்வன் தோன்றினன்”.

(12:75:76)

எனப் புத்தரின் தோற்றம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்
சீத்தலைச் சாத்தனார். புத்தர் தோன்றும் போது பல
நல்ல நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும் என்றும் சாத்தனார் குறிப்
பிடுகின்றார். கதிரவன் தோன்றும் பொழுது அவனுடைய
ஒளியினைச் சூரிய காந்தக் கற்கள் எவ்வாறு மேலும் ஒளி
பெறுமாறு செய்யுமோ அதுபோல புத்த ஞாயிறு
தோன்றும் பொழுது, அறியாமையிருள் அடர்ந்திருக்கும்
மனத்தின் மாசுகள் நீங்கி மனமும் தூய்மை பெறும்.
திங்களும் ஞாயிறும் தீமை செய்யாமல் அருள் பொழிவன
வாக விளங்கும். ஓரிடத்திலும் தங்குதலில்லாத விண்
மீன்கள் நலம் நல்குவனவாக அமையும். அதனால் மழை
பொய்யாது பெய்யும். மாநிலம் முழுமையும் வளம் பல
பெருகி நலம் பல நிகழும். ஊனாகிய சதைத் தொகுதி
யினைத் தாங்கியுள்ள உயிர்கள் துன்பத்தினை அறியாது
மகிழும். காற்று வலமாகி எழுந்து வீசி நலம் செய்யும்.
நான்கு திசைகளிலும் நன்மைகள் பல நிகழும். செறிந்த
நீரினையுடைய பெருங்கடலும் வளம் பல தரும். பசுக்

களும் வாங்கக் குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும் பசுக்களாகத் திகழும். பறவையினங்களும் தம்முடைய பயனை நுகர்ந்து இன்புற்றுத் தம் தங்குமிடங்களிலிருந்து நீங்காமல் இருக்கும். விலங்குகளும் தம் பகைமையை மறந்து மகிழ்வுடனும் அமைதியுடனும் வாழும். நடுக்கத்தையும் அச்சத்தையும் தரும் நரகரினமும். பேயினமும் தம் கொடுந்தொழிவை மறந்து நல்லன செய்வோராக மாறியிருப்பர். கூனாகவும் குருடாகவும், செவிடாகவும், முடமாகவும்; குட்டையாகவும் ஊமையாகவும், விலங்காகவும், மயக்கத்தில் இருப்பனவாகவும் உள்ள பழுதுள்ள பிறவிகளை மக்களுயிர்கள் அடைய மாட்டா எனப் புத்தர் தோன்றும் பொழுது நடைபெறும் நிகழ்வுகளைப் பின்வருமாறு பட்டியலிட்டு உரைக்கின்றார் சாத்தனார்.

“கதிரோன் தோன்றுங் காலை ஆங்கவன்
அவிரொளி காட்டும் மணியே போன்று
மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாசு தீரப்
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலைத்
திங்களும் ஞாயிறும் தீங்குறா விளங்கத்
தங்கா நாண்மீண் தகைமையின் நடக்கும்
வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படும்
ஊனுடை உயிர்கள் உறுதுயர் காணா,
வளி வலம் கொட்டும், மாதிரம் வளம்படும்
நளியிரு, முந்நீர் நலம்பல தருஉம்
கறவைகன் றார் த்திக் கலநிறை பொழியும்
பறவை பயன் துய்ந்து, உறைபதி நீங்கா
விலங்கும் மக்களும் வெருஉப்பகை நீங்கும்
கலங்களுர் நரகமும் பேயும் கைவிடும்
கூனும் குறளும், ஊமும், செவிடும்
மாவும் மருளும் மன்னுயிர் பெறா அ;”

(12:83-98)

டாக்டர் அரங்க. இராமலிங்கம்

எனக் குறிப்பிடுகிறார் சாத்தனார். புத்தர் அரச குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இமயமலையின் அடிவாரத்தில் அமைந்துள்ள இன்றைய நேபாள நாட்டில் தோன்றியவர் புத்தர். சாக்கிய குலத்து அரசனான சுத்தோதனனுக்கும் மாயா தேவிக்கும் மகனாகக் கி.மு. 563இல் பிறந்தவர். எண்பதாண்டுகள் நிறைவாழ்வு வாழ்ந்து "குசீ" நகரில் நிர்வாண மோட்சம் அடைந்தவர்.

புத்தர் தம் காலத்திற்குப் பிறகு தமது நெறியினைப் பின்பற்றுவதற்காகப் பௌத்த அறநெறியினை வகுத்தும் பௌத்த சங்கத்தினை ஏற்படுத்தியும் வழிவகை செய்திருந்தார். புத்தரின் மறைவிற்குப் பிறகு பௌத்த நெறியினர் நாள்தோறும் போற்றிப் புகழ்வதற்குரிய மும்மணிகளாக புத்த, தம்ம, சங்கம் அமைந்துள்ளன. மும்மணிகளைச் சரண்புகுந்து மெய்யறிவும், உள்ளுணர்வும் அடைந்து நான்கு வாய்மைகளை நினைந்து, நன்னெறி நின்றலே துன்ப நீக்கத்திற்குவழியாகும் என்று 'தம்மபதம்' குறிப்பிடுகிறது. இருவகைப் பௌத்தர்களும் (மகாயானம், ஈனயானம்), மும்மணிகளைச் சரண்புகுதல் மரபாக உள்ளது.

மும்மணிகளில் முதற்கண் கூறப்பெற்ற 'புத்தம்' என்பது புத்தரைக் குறிக்கும். பௌத்த நெறியினைப் புகட்டிய புத்தர் முதல் வணக்கத்திற்குரியவர். இரண்டாவது மணியாகக் கூறப்பெற்றுள்ள 'தம்மம்' புத்தர் கூறிய அறங்களாகும். இவை இருவகைப் பௌத்த பிரிவுகளுக்கும் பொதுவானவை. மூன்றாவதாகக் கூறப்பெற்றுள்ள 'சங்கம்' புத்தர் போதித்த அறங்களை மக்களிடையே பரப்பும் இயக்கமாகும்.

சமயக் கருத்துகளை விளக்குவதற்காகவும் அறநெறிகளைப் புகட்டுவதற்காகவும் முதன் முதலில் முறையாக இயக்கம் நடத்திய பெருமை புத்தர்க்கு உரியது

சங்கம், பள்ளி, விகாரம், ஆராமம், கற்றலம் அல்லது சிலாதலம் என்னும் ஐந்து வகையான இடங்களில் தங்கியிருந்து பெளத்தத் துறவிகள் புத்த தருமத்தைப் போதித்து வந்தனர்.

1. சங்கம்

சங்கம் என்பது பெளத்தக் கருத்துகளை ஆராயும் இடமாகவும் பெளத்தத் துறவிகள் ஒருவரோடொருவர் உரையாடுவதற்குரிய இடமாகவும் இருந்திருக்கின்றது. பெளத்தத் துறவிகளான பிக்கு, பிக்குணிகள் தங்குகின்ற இடமாகச் சங்கம் அமையவில்லை. காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் கடற்கரையில் பெளத்தசங்கம் அமைந்திருந்த தனை அறிய முடிகிறது.

“வலம்புரிச் சங்கம் வறிதெழுந்தார்ப்பப்
புலம் புரிச் சங்கம் பொருளோடு முழங்க”

(7:113-114)

எனப்புகார் நகரில் அமைந்துள்ள சங்கத்தினைக் குறிப்பிடுகிறார் சாத்தனார்.

2. பள்ளிகள்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த பெளத்த பிக்குகள் மலைக் குகைகளில் வாழ்ந்தனர். என்பதைத் தமிழ்ப்பிராமி கல்வெட்டுகள் வழி அறிய முடிகிறது. அவர்கள் பெரும்பாலும் தேரவாத பெளத்தர் ஆதலின் சமுதாயத்தினின்றும் ஒதுங்கி வாழ்ந்தனர்.

மகாயானப் பிரிவு தழைத்த பொழுது சமுதாயப் பணியே சமயப் பணியாகக் கொண்ட போதிசத்துவக் கொள்கை வளர்ச்சி பெற்றது. இதன் விளைவால் பிக்குகளும், பிக்குணிகளும் மக்களுடன் கலந்துபழகி,

பசி, பிணி, துயரம் முதலிய கொடுமைகளைக் களைந்து
பெளத்த அறங்களை ஏற்கச் செய்தனர். இத் துறவிகள்
தங்குவதற்குரிய பள்ளிகள், விகாரங்கள் ஆராமங்கள்
முதலியன சமவெளிப் பகுதியில் அமைந்திருந்தன.

பள்ளியில் இருபால் துறவியரும் தங்கியிருந்தனர்.
சாத்தனார் காலத்தில் தமிழகத் தலைநகரங்களில்
பெளத்தப் பள்ளிகள் இருந்தன. புகார் நகரில் அமைந்
திருந்த பள்ளிகள் மிகவும் புகழ் பெற்று விளங்கின.

“அறவோர் பள்ளி” (20:6)

அறவோர் கோட்டம் (20:12)

மாதவர் உறைவிடம் (2:59) (4:103) (5:68)

மாதவர் பள்ளி (18:8)

எனப் பெளத்தப் பள்ளிகளைச் சாத்தனார் குறிப்பிடு
கின்றார். இப் பள்ளிகள் நகரின் புறத்தே அமைந்திருந்
ததை அறிய முடிகிறது. இவை புகார் நகரின் புறநகர்ப்
பகுதிகளாக விளங்கிய சக்கரவாளக் கோட்டம், உலக
அறவி, உவவனம் முதலிய இடங்களுக்கு அருகில் அமைந்
திருந்தன.

3. விகாரங்கள்

பள்ளியும் விகாரமும் தம்முள் வேறுபாடு உடையன.
விகாரத்தைப்போல் பள்ளி பொலிவுடன் விளங்கியது
இதனை,

“அந்தர சாரிகள் அமர்ந்தினி துறையும்

இந்திர விகாரம் என வெழில் பெற்று

நவையறு நாதன் நல்லறம் பகர்வோர்

உறையும் பள்ளி. (28:69-72)

எனச் சாத்தனார் இரண்டினையும் வேறு படுத்தி உரைக்
கின்றார். விகாரத்தில் உறைகின்றவர்களை சாரணர்

என்றும் பள்ளியில் உறைகின்றவர்களை மாதவர் என்றும் வேறுபடுத்தி உரைக்கின்றார் சாத்தனார். சாரணர்கள் முக்கால ஞானம் உடையவர்கள் (24:50-59) அந்தரத்தில் பறந்து செல்லுதல், நிலத்தில் குளித்தல், நீரில் நடத்தல் முதலிய அற்புதச் சித்திகளை அடைந்தவர்கள் என்பதனை,

“நிலத்திற் குளித்து நெடுவிகம் பேறிச்
சலத்திற் றிரியுமோர் சாரணன் தோன்ற”

(24:46-47)

“தரும காரணர் தங்கிய குணத்தோர்
கருமுகிற் படலத்துக் ககனத் தியங்குவோர்”

(28:119-110)

எனச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார். உயர்ந்த பெளத்த தத்துவக் கருத்துகளை முதிர்ச்சியடைந்த தேரர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் விளங்க உரைக்கும் விற்பன்னர்கள் நூற்றுக் கணக்கில் ஒரு விகாரத்தில் தங்கி இருப்பர். இவர்கள் முன்னிலையில் துறவறம் புகுதல் மரபு. இவர்களுக்கு ஒப்பான ஆற்றலும் மெய்யுணர்வு உடையவர்கள் என பிக்கு, பிக்குணிகளைக் கூற முடியாது.

4. ஆராமம்

ஆராமம் என்பதும் பெளத்தத் துறவிகளின் இருப்பிடமே, இதனை

“ஆராமத்திடை அவர்கொய் வேன்றனை” (3. 32)
என்னும் அடிகளால் அறியலாம்.

அழகு மிகுந்த ஆற்றோரங்கள், கடற்கரைச் சாலைகள், வண்ணமலர்கள் மலரும் சோலைகள் இவற்றி

னிடையே அமைந்த இருக்கைகளை 'ஆராமம்' என்றழைப்பர். இங்கு உள்ள பள்ளிங்கு மண்டபத்தில் புத்த பீடிகையும், புத்த வடிவமும் அமைந்திருந்தன. ஆராமமும், பள்ளியும் வேறு வேறு இடங்கள் என்பதை மணிமேகலைக் காப்பியம் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

5. சுற்றாலம். சிலாதலம்

சுற்றாலம், சிலாதலம் என்பவை மலைகளில் அமைக்கப்பெற்ற இருக்கைகள். வான் வழி ஏகும் சாரணர்கள் இவ் இருக்கைகளில் தங்கி (சுற்றலத்து இருந்துழி. 28:113-122) அறமுரைத்தல் மரபு.

பௌத்தத் துறவிகள்

பௌத்தத் துறவிகளான பிக்குகளும் பிக்குணிகளும் பௌத்தப் பள்ளிகளில் தங்கியிருந்தனர். இத் துறவிகள் நோன்பு நோற்றலையும், தவம் புரிதலையும் கடமையாகக் கொண்டவர்கள். பௌத்த நூல்களைக் கற்றலும் அக்கருத்துகளைப் பிறருக்குக் கற்பித்தலும் தமது அன்றாடக் கடமையாகக் கொண்டவர்கள்.

புகார் நகரில் பிக்கு பிக்குணிகளுக்குத் தனித்தனியே பள்ளிகள் இருந்தனவா என்பதை உறுதியாக உரைத்தற்கில்லை. ஆனால் தேவையேற்படுங்கால் இருபால் துறவியரும் ஒருவரை ஒருவர் நாடி உரையாடினர் என்பதற்குச் சான்று உள்ளது. பெரும்பாலும் ஒரே பள்ளிச் சூழலில் இருபாலரும் உறைந்தனர் என்பதற்கு மணிமேகலை சான்று பகர்கின்றது. (அறவண அடிகள், மாதவி 2:59, மாதவி 24:20, மணிமேகலை 28:71-75.) இப்பள்ளிகளின் மருங்கில் மாதவர் அறவோராகிய புத்தரின் கோயிலும், ஏழைகள், அநாதைகளைப் பராமரிக்க உணவு விடுதிகளும் இருந்ததை,

“பொருள்புரி நெஞ்சிற் புலவோன் கோயிலும்
அருள்புரி நெஞ்சத்து அறவோர் பள்ளியும்
அட்டிற் சாலையும், அருந்துநர் சாலையும்”

(20:5-7)

எனச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

துறவு

துறவு என்பது பொருள்களின் மேல் உள்ள பற்றைத் துறப்பதே ஆகும். அவரவர்க்குரிய கடமைகளை மறந்து விட்டு மலை முகடுகளில் ஒளிந்து கொண்டு வாழும் துறவினை வள்ளுவர் போற்றவில்லை. தனக்கு வரும் அனைத்துத் துன்பங்களையும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். எந்நிலையிலும் பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் செய்யக் கூடாது. இதனை

“உற்ற நோய் நோன்றல் உயிர்க்கு உறுகண்
செய்யாமை
அற்றே தவத்திற்கு உரு (261)

என்கிறார் வள்ளுவர். இக் கருத்தினை யேற்று

“களரூம் பொய்யும், காமமும் கொலையும்
உள்ளக் களவுமென்றரவோர் துறந்தவை

(24:77-78)

எனத் துறவு பற்றிக் கூறுகிறார் சாத்தனார். கள்ளுண்ணலும், பொய்யம்மையும், காமமும், கொலையும் உள்ளத்துள் களவு செய்யும் எண்ணம் எழலும் ஆகிய ஐவகைக் குற்றங்களையும் நீக்குவதே துறவு. சுருக்கமாகச் சொன்னால் தீய பண்புகளைத் துறத்தலே துறவின் இலக்கணமாகும். இதற்கு இலக்கியமாகப் பிக்குகளும், பிக்குணிகளும் விளங்கினர்.

இவர்கள் பொன் போன்ற ஆடையை உடுத்துபவர். கதிர் சுடும் உச்சிப் பொழுதிலும் திங்கள் போலும் குளிர் முகத்துடன் திகழ்வர். நோன்பும் தவமும் மேற்கொண்டு மக்கள் வாழும் இல்லங்களை நாடிச் சென்று ஐயம் ஏற்று உண்பர். வீட்டாரை விளித்துக் கூறுதல் இவர் இயல்பன்று. உணவு பெறச் சென்ற இடத்தில் வாய் திறந்து கேளாது புனையா ஓவியம் போல நின்றல் இவர் மரபாகும். அவ்வாறு நிற்கும் பிக்குணிகளை உணவு இடுவோர் தொழுது வலம் வந்து வணங்கி, வாழ்த்தி இன் சொற்கள் கூறி உணவு இடுதல் வழக்கம். இதனை,

“..... மணிமேகலை தான்

புனையா ஓவியம் போல நின்றலும்

தொழுது வலங்கொண்டு, துயரரு கிளவியோடு

அமுத சுரபியின் அகன்சுரை நிறைதரப்

பாரகம் அடங்கலும் பசிப்பிணி அறுகென

ஆதிரை இட்டனள் ஆருயிர் மருந்தென்”

(16:130-135)

எனச் சாத்தனார் எடுத்துக் காட்டுகிறார் .

இவ்வாறு பெற்ற உணவைப் பகுத்துண்டு, பல்லுயிர் ஓம்பும் பண்பும் இவர்களிடம் இருந்தது. கூன், குருடு, செவிடு, முடம் பட்டவர்கள் என அனைவரையும் அழைத்து உணவளித்துக் காக்கும் சமுதாயத் தொண்டினை மணிமேகலை மேற்கொண்டதைச் சாத்தனார் தமது காப்பியத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். பிறர்படும் துயரினைக் களையும் பெருங்கருணையும் இவர்களுக்குண்டு. பிக்குணியான சுதமதியின் தந்தையினைக் காப்பாற்றும் சங்கதருமன் என்னும் பௌத்தப் பெரியாரைச் சாத்தனார் காட்டுகிறார்.

பிக்குணி

பிக்ஷி, பிக்ஷிணி, என்பன பாலிமொழிச் சொற்கள். அவற்றின் தமிழ் வடிவமே பிக்கு, பிக்குணி என்பதாகும்.

திருவோடு தாங்கித் தெருவோடு போகும் பிக்குணியை யாரும் தொடர்ந்து செல்லுதல் கூடாது என்னும் சமுதாயக் கட்டுப்பாடு இருந்ததை,

“பிறர்பின் செல்லாப் பிக்குணிக் கோலத்து”

எனக் குறிப்பிடுகின்றார் சாத்தனார்.

இவ்வாறு மனத்தூய்மை காத்து சமுதாயத் தொண்டாற்றிய பிக்குணிகளில் தலைசிறந்த துறவியாக மணிமேகலையைச் சாத்தனார் படைத்துள்ளார். மாதவி. மணிமேகலை, சுதமதி, விசாகை, இராசமாதேவி, குண்டலகேசி ஆகிய பிக்குணிகளைப் பற்றிய செய்திகள் தமிழ்க் காப்பியங்களான மணிமேகலை குண்டலகேசி வழி அறியப்படுகிறது. குண்டலகேசி நூல் ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்று. இந்நூல் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. எனவே குண்டலகேசி பற்றி முழுமையாகக் கூற முடியவில்லை. குண்டலகேசி என்பவள் புத்தர் உயிர் வாழ்ந்திருந்த காலத்தில் வட நாட்டிலிருந்த பெண் துறவி. இப்பிக்குணியின் வரலாறு பாலி மொழியில் எழுதப் பெற்ற பௌத்த நூலான தேரி காதையிலும், “தம்மபாதா” “அங்குத்தர நிகாயா” என்னும் நூல்களிலும், நீலகேசி என்னும் சமணத் தமிழ் நூலின் 286 ஆம் செய்யுள் உரையிலும் கூறப்பெற்றுள்ளது. நிலையாமையைப் பற்றி இந்நூல் மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறது.

“பாளையாந் தன்மை செத்தும் பாலனாந்

தன்மை செத்துங்

காளையாந் தன்மை செத்தும் காமுறு

மிளமை செத்தும்

மீளுமில் வியல்பு மின்னே மேல்வரு மூப்பு மாகி

நாளுநாட் சாகின் றோமால் நமக்குநா

மழாததென்னே”

என வாழ்க்கையின் தன்மையினை குண்டலகேசி உணர்த்துகிறது.

மணிமேகலைக் காப்பியத்தின் வழி நமக்குக் கிடைக்கக் கூடிய பிக்குணிகளின் பாடலும் மிகச் சிலவேயாகும்.

அமுதசரபியெனும் அட்சயப் பாத்திரத்தைப் பெற்ற மணிமேகலை புத்தர் பெருமானப் பின் வருமாறு போற்றிப் பரவுகின்றாள்.

மாரனை வெற்றி கொள்ளும் வீரனே; தீய நெறிகளான வாழ்வின் கடும்பகைகளை நீக்கியோனே; ஏனையோருக்கு அறவாழ்வு வாய்ப்பதற்கு முயல்கின்ற பெரியோனே; மக்களின் எண்ணங்கள் பின்னடையும் படியாக அதற்கு எட்டாத மேம்பட்ட நிலையினை அடைந்திருப்பவனே; ஞானக்கண்களைப் பிறருக்கு அளிக்கின்ற அருள் நோக்கமுடைய மெய்ஞ்ஞான மூர்த்தியே; தீயோரின் தீய பேச்சுகளைக் கேட்க மறுத்த செவிகளை உடையோனே; வாய்மையான பேச்சுகளால் சிறப்புற்ற நாவினை உடையோனே; பாவி களின் துயரங்கள் நீங்குமாறு அவர்களிடையேயும் செல்லுகின்ற அருளாளனே; நரகர்களின் துயரங்களையும் போக்குவனே; நிந்திருவடிகளை வணங்குதல் செய்தலே என்னால் இயலாது; வாழ்த்துதல் என்பது என் நாவிற்கும் அடங்காத செயலாகும் எனப் புத்தர் பெருமாளை மணிமேகலை தொழுது நிற்கும் திறத்தை,

“மாரனை வெல்லும் வீர! நின்னடி
 தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்னடி!
 பிறர்க்கறம் முயலும் பெரியோய் நின்னடி
 துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய்! நின்னடி
 எண்பிறக் கொழிய இறந்தோய் நின்னடி
 கண் பிறர்க்கு அளிக்கும் கண்ணோய்! நின்னடி

தீமொழிக்கு அடைத்த செவியோய்! நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய்! நின்னடி.
நரகர் துயர்கெட நடப்போய்! நின்னடி.
வணங்குதல் அல்லது வாழ்த்தல் என் நாவிற்கு
அடங்காது.....''(11.61-72)

எனச் சாததனார் குறிப்பிடுகிறார்.

மணிமேகலையின் தொண்டுள்ளத்தைப் பின்வருவாறு புலப்படுத்துகிறார் சாத்தனார்.

சிதைவுற்றுப் போன துணியை உடுத்திக் கொண்டு பெரும்பசியானது துன்புறுத்துவதனால் பெரிதும் வருந்தி மழை என்று பாராமலும் வெயில் என்று வெறுத்து இராமலும் நல்ல அறத்தினைச் செய்து அதன் பயனை நுகர்ந்திருப்போரின் இல்லத்தின் முன் சென்று நிற்போர் பலர். முற்பிறவிகளில் அற வழியில் செல்லாததன் காரணத்தை ஆராய்ந்து நிற்பர். தான் ஈன்றெடுத்த குழந்தையின் பசியைக் கண்டவுடன் தாயின் மார்பகத்தில் பால் சுரப்பது போல, அமுத சுரபியெனும் இத்தெய்வீகப் பாத்திரம் வறியவரின் பசிப்பிணியினைப் போக்க உதவும். இதன் அகன்ற உள்ளிடத்தே பெய்த, ஆருயிரினைப் பேணும் உணவானது பசித்தவரின் முகத்தைக் தண்டதும் சுரக்கும். இதன் தன்மையைக் காணும் விருப்பமுடையேன் எனத் தாயுள்ளத்தோடு மணிமேகலை கூறுகிறாள்.

இதனை,

“வித்தி நல்லறம், விளைந்த அதன் பயன்
துய்ப்போர் தம்மனைத் துணிச்சிதர் உடுத்து,
வயிறுகாய் பெரும்பசி அலைத்தற்கு இரங்கி,
வெயிலென முனியாது, புயலென மடியாது,
புறங்கடை நின்று புன்கண் கூர்ந்து, முன்
அறங்கடை நில்லாது, அயர்வோர் பலரால்,

ஈன்ற குழவி முகங்கண்டு இரங்கித்;
 தீம்பால் சுரப்போர் தன்முலை போன்றே,
 நெஞ்சு வழிப்படு உம் விஞ்சைப் பாத்திரத்து
 அகன்சுரைப் பெய்த ஆருயிர் மருந்தவர்
 முகங்கண்டு சுரத்தல் காண்டல் வேட்கையேன்''

(11:108-118)

என மணிமேகலை உயிர்களின் பசிப்பிணியினைப் போக்க முனையும் ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்துகிறாள்.

அறநூல்களைப் படித்ததனாலோ அல்லது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட துயர் காரணமாகவோ தான் பிக்குணிக் கோலம் ஏற்கவில்லை. வாழ்வின் நிலையாமையை நன்கு உணர்ந்தே துறவறம் ஏற்றதாக மணிமேகலை கூறுகிறாள். உயிர்கள் பிறக்கின்றன. பின்னர் மூப்படைகின்றன. மூப்பினால் நோய்வாய்ப்பட்டு துன்புறுகின்றன, இறுதியில் இறந்துவிடுகின்றன. இடையில் பல நோய்கள் தங்கியிருப்பதற்குரிய கொள்கலமாகவும் மனித உடல் இருக்கிறது. உடலின் இயல்பை நன்கு உணர்ந்து தெளிந்தேன். எனவே அழியக் கூடிய இவ்வுடலைப் பேணி வளர்ப்பதைக் காட்டிலும் நல்ல அறத்தினைச் செய்து வாழ்வது சிறந்தது என அறிந்து துறவறம் பூண்டேன் என்பதை,

“பிறத்தலும் மூத்தலும் பிணிப்பட்டிரங்கலும்
 இறத்தலும் உடையது இடும்பைக் கொள்கலம்
 மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
 மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்”

(18:136-139)

என மணிமேகலை மொழிவது உணரத்தக்கது.

பசிப்பிணியால் வருந்தும் மக்களை நாடிச் சென்று உணவிடும் செயலை மணிமேகலை மேற்கொண்டிருந்ததை

அறிய முடிகின்றது. பிச்சையெடுத்து உண்ண முடியாத நிலையில் இருப்போருக்காகச் சென்று பிச்சையெடுத்து வருதலும் அவ்வாறு பெற்ற உணவை வறியவரின் இடம் நோக்கிச் சென்று அவருக்கு இடுதலும் பௌத்த பிக்குணிகளின் கடமையாக இருந்தது என்பதை

“ஏற்றலும் இடுதலும் இரப்போர் கடன், அவர்
மேற்சென்றளித்தல் விழுத்தகைத்து” (19:36-37)

என மணிமேகலை கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சோழ மன்னனைக் கண்டபோது அவனை வாழ்த்திப் போற்றுகிறாள் மணிமேகலை. நீர்வளம் பெருகவும், நிலவளம் சிறக்கவும், தீதின்றாக நாடு செழிக்கவும், வாழ்த்திச் சிறைக் கோட்டத்தை அறக்கோட்டமாகவும் மாற்றுமாறு மன்னனிடம் வேண்டுகிறாள் மணிமேகலை,

“..... வாழிய பெருந்தகை
வானம் வாய்க்க மண்வளம் பெருகுக!
தீதின்றாக, கோமகற்கு”.....

என்றும், (19:149-150)

“சிறையோர் கோட்டம் சீத்து, அருள் நெஞ்சத்து
அறவோர்க் காக்கும் அது வாழியர்” (19:157-158)

என மணிமேகலை வேண்டுவதில் நாட்டு நலம், மக்கள் நலம், மன்னன் நலம் என அனைவர் நலமும் அடங்கியிருத்தலை அறியலாம். தன்னை நாடி வந்த உதய குமரனிடம், நரைமூதாட்டி ஒருத்தியைச் சுட்டிக் காட்டி கேசாதிபாதமாக முடி தொடங்கி, பாதம் முடிய ஒவ்வொரு உறுப்பின் இளமை நிலையையும் தற்பொழுது

உள்ள முதுமை நிலையையும் எடுத்துக் கூறி உடலின் நிலையாமையை உரைப்பது உணரத்தக்கது.

கருமணல் போல் இருந்த கருங்கூந்தல் இன்று வெண்மணலைப் போன்று ஆகிவிட்டதைக் காண்பாயாக. அழகின்றி விளங்கும் தோலினையும் உடலையும் காண்பாயாக. வில்லினைப் போன்ற புருவம் இன்று இறால் மீனின் வற்றலைப் போல அழகிழந்து இருப்பதைக் காண்பாயாக. செங்கழுநீர் மலரின் இதழைப் போன்ற கண்கள் இன்று பீழையாகிய வழநீரைச் சொரிகின்றன. குமிழ்போன்ற மூக்கு இன்று சீழை ஒழுகிக் கொண்டு இருக்கிறது. வரிசையாக அமைந்து முத்தினைப் போன்று இருந்த பற்கள் இன்று சுரை வித்துகளைப் போன்று அழகிழந்து போய்விட்டன. இலவத்தின் மலரிதழ் போன்ற செவ்விதழ்கள் இன்று புலால் நாற்றத்தினை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. வள்ளைத் தண்டு போல விளங்கிய வடித்த காதுகள் இன்று உட்புறத்து ஊனும் வற்றிப்போய் வற்றலைப் போலத் தோன்றுகின்றன. மதர்த்துச் செருக்குடன் விளங்கிய மார்பகங்கள் இன்று வெற்றுப் பைகள் போலத் தொங்குகின்றன. மூங்கில் தண்டுபோன்று விளங்கிய தோள்கள் தாழ்ந்து வளைந்து தொங்கும் தென்னையின் மடலினைப் போலத் திரங்கி விழ்ந்துள்ளன. நகத்தோடு தொடர்பு விட்டுப்போய் தோல்சுருங்கி அழகிழந்த விரல்களையும் காண்பாயாக! வாழைத் தண்டினைப் போல் இருந்த தொடைகள் இரண்டும் இன்று தாழைத் தண்டினைப்போல் வற்றியிருத்தலைக் காண்பாயாக! கணைக்கால்கள் பாதங்கள் இவற்றின் அழகிழந்த தன்மையினையும் காண்பாயாக! பூக்களாலும் மணச்சாந்துகளாலும் புலால் நாற்றத்தினை மறைத்து, ஆடையாலும் அணிகலன்களாலும் பழையோரான நம் முன்னோர் வகுத்து வைத்த வஞ்சகமான யாக்கை இது. இய்யாக்கையின் உண்மை நிலையை நீயும் தெரிந்துகொள்.

பெள.—7

“தண்ணறல் வண்ணந் திரிந்து வேறாகி
 வெண்மண லாகிய கூந்தல் காணாய்
 பிறைநுதல் வண்ணம் காணா யோநீ
 [நறைமையிற் றிரைதோற் றகையின் றாயது
 விறல்விற் புருவம் இவையும் காணாய்
 இறவின் உணங்கல் போன்று வேறாயின
 கழுநீர்க் கண்காண் வழுநீர் சுமந்தன
 குமிழ்முகக் கிவைகாண் உமிழ்சீ யொழுக்குவ
 நிரைமுத் தனைய நகையும் காணாய்
 சுரைவித் தேய்ப்பப் பிறழ்ந்து வேறாயின
 இலவிதழ்ச் செவ்வாய் காணா யோநீ
 புலவுப் புண்போற் புலால்புறத் திடுவது
 வள்ளைத் தாள்போல் வடிகா திவைகாண்
 உள்ளூன் வாடிய உணங்கல் போன்றன
 இறும்பூது சான்ற முலையும் காணாய்
 வெறும்பை போல, வீழ்ந்து வேறாயின
 தாழ்ந்தொசி தெங்கின் மடல்போல் திரங்கி
 வீழ்ந்தன இளவேய்த் தோளும் காணாய்
 நரம்பொடு விடுதோல் உகிர்த்தொடர் கழன்று
 திரங்கிய விரல்கள் இவையும் காணாய்;
 வாழைத் தண்டே போன்ற குறங்கிணை
 தாழைத் தண்டின் உணங்கல் காணாய்
 ஆவக் கணைக்கால் காணோயோ நீ
 மேவிய நரம்போ டென்புறங் காட்டுவ
 தளிர்ரடி வண்ணம் காணா யோநீ
 முளிமுதிர் தெங்கின் உதிர்காய் உணங்கல்
 பூவினும் சாந்தினும் புலால் மறைத்து யாத்துத்
 தூசினும் மணியினும் தொல்லோர் வகுத்த
 வஞ்சம் தெரியாய்.....”

(20:41-69)

என யாக்கை நிலையாமையைத் தெளிவாகப் படம்
 பிடித்துக் காட்டுகிறாள் மணிமேகலை.

உதயகுமரன் இறப்பதற்கு மணிமேகலையே காரணம் எனக் கருதிய அரசி, மணிமேகலைக்குப் பல துன்பங்களைச் செய்தாள். பின்னர் உண்மையுணர்ந்து அழுத அரசியிடம்,

“உடற்கழுதனையோ! உயிர்க்கழுதனையோ
உடற்கழுதனையேல் உன்மகன் தன்னை
எடுத்துப் புறங்காட்டிட்டனர் யாரே?
உயிற்கழுதனையேல், உயிர்புகும் புக்கில்
செய்ப்பாட்டு வினையால் தெரிந்துணர் வரியது;
அவ்வுயிர்க் கன்பினை யாயின், ஆய்தொடி
எவ்வுயிர்க் காயினும் இரங்கல் வேண்டும்”

(23:73-79)

என உரைத்து அறநெறி புகட்டுகிறாள் மணிமேகலை. உன்மகன் உடலுக்காக அழுதால், அவன் உடலைச் சுடலையில் வைத்துச் சுட்டது யார்? உயிருக்காக அழுகிறாய் என்றால் உன்மகன் உயிர் இப்பொழுது உலகத்தில் ஏதேனும் ஒரு உடலைப் பெற்றுப் பிறந்திருக்கும். எனவே உலக உயிர்கள் அனைத்தையும் உன் மக்களாகக் கருதி அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்னும் பேருண்மையை மணிமேகலை உணர்த்துகிறாள்.

கற்ற கல்வி மெய்யுணர்வாகாது என்றும் உள்ளத்தில் சினம் தோன்றாமல் காத்துக் கொள்பவரே உண்மை அறிவு வாய்க்கப் பெற்றவர் என்றும், துன்பத்தில் துவளும் மக்களுக்குக் கொடுத்து உதவுபவரே வளமான வாழ்வினை உடையவர் என்றும் பசியால் வருந்தியவரின் பசியினைப் போக்கியவரே மேலுலகத்திற்குச் செல்லும் வழியை அறிந்தவர் என்றும் உயிரினங்களுக் கெல்லாம் அன்பு காட்டுபவரே துன்பத்தை அறுக்கின்ற முடிவான மெய்ப்பொருளினை உணர்வர். என்றும் மணிமேகலை அரசிக்கு உணர்த்துவதை,

“கற்ற கல்வி யன்றால், காரிகை!

செற்றஞ் செறுத்தோர் முற்ற வுணர்ந்தோர்;
மல்லல்மா ஞாலத்து வாழ்லோர் என்போர்
அல்லல் மாக்கட்கு இல்லது நிரப்புநர்
திருந்தோர் எவ்வளை செல்லுலகு அறிந்தோர்
வருந்தி வந்தோர் அரும்பசி களைந்தோர்
துன்பம் அறுக்குந் துணிபொருள் உணர்ந்தோர்
மன்பதைக் கெல்லாம் அன்பொழி யார் என
ஞான நன்னீர் நன்கனம் தெளித்துத்
தேனார் ஒதி செவிமுதல் வார்த்து
மகன்துயர் நெருப்பா, மனம் ன்றகாக
அகஞ்சுடு வெந்தீ ஆயிழை அவிப்ப!.....”

(23:130-141)

என்று வருகின்ற பாடலடிகளால் அறியலாம்.

இறுதியாக, புண்ணியராசனிடம் மணிமேகலை
அறத்தின் தன்மையினை,

“அறமெனப் படுவதுயாது” எனக் கேட்பின்
மறவாது இதுகேள், மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
உண்டியும் உடையும் உறையுளும் அல்லது
கண்டது இல்”.

(25:228-231)

என எடுத்துரைப்பது எண்ணுவதற்குரியது. உலகத்து
உயிர்களுக் கெல்லாம் உண்ண உணவும், உடுக்க
உடையும், இருக்க இடமும் தந்து போற்றுவதே மிகப்
பெரிய அறம் என 1800 ஆண்டுகளுக்குமுன் பௌத்த
பிக்குணியாகிய மணிமேகலை முழங்கிய முழக்கம்
இன்றும் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டிய நிலையில் உள்ளது.

சுதமதி

மணிமேகலையின் தோழி சுதமதியும் புத்த பிக்குணி
யாகத் திகழ்ந்ததைச் சாத்தனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சுதமதியும் பல நிலைகளில் புத்தரைப் போற்றுகிறாள். எம் இறைவன் இயல்பாகவே அமைந்த குணங்களை யுடையவர். குற்றமற்ற குணங்களின் மெய்ப் பொருளாக உள்ளவர். உலக ஒழுக்கத்துடன் பல பிறவிகளிலும் பிறந்து உணர்ந்து தனக்கென வாழாது பிறர்க்குரியவராக வாழ்ந்தவர். மக்கட்குலம் அனைத்தும் துயரத்தினின்றும் நீங்கி இன்பநிலை பெறவேண்டி அருளாகிய அறத்தினைப் பூண்டவர். அதன் காரணமாகவே ஒப்பற்றதருமச் சக்கரத்தினைத் தகையையுடன் உருளச் செய்தவர். அழகில் காமதேவனையும், வெற்றி கொண்ட வீரர். இத்தகு சிறப்புகளையுடைய புத்த தேவரின் திருவடிகளைப் போற்றிப் பாரட்டுவதல்லால் வேறொன்றையும் என் நா நவிலாது என்பதனை,

“எங்கோன், இயல்துணன், ஏதமில் குணப்பொருள்
 உலக நோன்பின் பலகதிஉணர்ந்து,
 தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்
 இன்பச் செல்வி மன்பதை எய்த
 அருளறம் பூண்ட ஒரு பெரும் பூட்கையின்
 அறக்கதிர் ஆழி திறம்பட உருட்டிக்
 காமற் கடந்த வாமன் — பாதம்
 தகை பாராட்டுதல் அல்லது யாவதும்
 மிகைநா வில்லேன், (5:71-79)

எனச் சுதமதி புத்தரைப் போற்றிப் பரவுகிறாள்.

விசாகை

ஊரிலே ஏற்பட்ட பழிச்சொல் காரணமாகத் தன் காதலைத் துறந்து துறவு வாழ்வினை மேற்கொண்டவள் விசாகை. திருமணம் செய்துகொள்ளாமல் பிக்குணியாகத் தனிமை வாழ்க்கை மேற்கொண்ட விசாகையும் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருந்த அவள் காதலன் தருமத்த்

தனும் முதுமையில் சந்திக்கின்றனர். அறுபது வயதினை அடைந்துள்ள தருமத்தனிடம் இளமை நிலையாமையையும் உடம்பின் நிலையாமையையும் எடுத்துக் கூறுகிறாள் விசாகை. இளமை மாறுவது போன்றே அப் பருவத்தில் தோன்றும் இன்ப உணர்வும் மாறிப் போகும் என்பதை “இளமையும் காமமும் யாங்கொளித் தனவோ”? என விசாகை வினாவுவது எண்ணுதற்குரியது.

“இளமையும் நிலலா; யாக்கையும் நிலலா;
வளவிய வான் பெரும் செல்வமும் நிலலா;
புத்தேள் உலகம் புதல்வரும் தாரார்,
மிக்க அறமே விழுத்துணை யாவது;
தானஞ் செய்” (22: 135—139),

எனத் தருமத்தனுக்கு விசாகை உணர்த்தும் அறம் உணர்ந்து உணர்ந்து அறிதற்குரியது. இளமையும் உடம்பும் செல்வமும் நிலையில்லாதவை. புத்தேள் உலகத்தினைப் புதல்வர்களும் தரமாட்டார்கள். நீ செய்கின்ற மிதியான அறமே உன் உயிர்க்கு வழித் துணையாக இறுதி வரை வந்து உதவும். எனவே தருமம் செய். அதாவது நீ ஈட்டிய பொருளை வறியவர்க்கு ஈந்து பகுத்துண்டு, பல்லுயிர் ஓம்பு என்னும் உயரிய அறத்தை உணர்த்திய பிக்குணியாக விசாகை திகழ்வது கருத்தக்கது. இதனையே திருவள்ளுவர்,

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை” (322)

என நுட்பமாக உணர்த்தியுள்ளார்.

தனக்குக் கிடைத்த பொருளை பிறருக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்துத் தானும் உண்டு பல உயிர்களையும் காப்பாற்றுவதல் அற நூலோர் தொகுத்த அறங்கள் எல்லாவற்றினும் தலையாயது என்னும் கருத்து ஆழ்ந்த பொருளையுடையது.

கோவலன் இறந்ததும் மாதவி துறவு மேற்கொண்டு பிக்குணியாக மாறினாள். இராச மாதேவியும் தன் மகன் உதயகுமரன் இறப்பிற்குப் பிறகு மணிமேகலையினால் உண்மை உணர்த்தப் பெற்று துறவு மேற்கொண்டு பிக்குணியாக மாறினாள். இவ்விருவரும் அறவண அடிகளிடம் பௌத்த தத்துவங்களாகிய வாழ்வின் நிலையாமை, நான்கு வாய்மைகள், ஐவகைச் சீலங்கள், முதலியவற்றைக் கேட்டு உணர்ந்து மனப் பக்குவம் அடைந்து பிக்குணிகளாக வாழ்ந்தனர்.

மணிமேகலையினை ஆதிரை நல்லாள் வலம் வந்து வணங்கித் தொழுது அமுத சுரபியில் உணவு இடுகிறாள். காய சண்டிகை 'அன்னை, ஆரூயிர் மருத்துவி' எனப் போற்றுகிறாள். கோவலனின் தந்தை மாசாத்துவான் "தூயோய்" எனப் பாராட்டுகிறான். இராசமாதேவியும் மணிமேகலையினைத் தொழுகிறாள்.

இதிலிருந்து பிக்குணிகளைத் தொழுது போற்றும் பழக்கம் வழக்கமாக இருந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. சாத்தனார் காலத்தில் அதாவது இன்றைக்கு 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தமிழ்ச் சமுதாயம் பௌத்த பிக்குணிகளைப் பணிந்து போற்றி வணங்கியது எனக் கூறலாம்.

மாதவி, மணிமேகலை, சுதமதி, விசாகை, இராச மாதேவி, குண்டலகேசி ஆகிய பிக்குணிகளைப் பற்றிய செய்திகள் தமிழ்க் காப்பியங்களான மணிமேகலை குண்டலகேசி ஆகிய நூல்களிலிருந்து கிடைக்கின்றன. அம்பாபலி என்ற பெண் பிக்குணி பற்றிய செய்தியைப் புத்தர் பெருமான் வரலாற்றிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

பௌத்த பிக்குணிகளைப் பற்றிய கருத்துகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்துரைக்கலாம்.

1. பழந் தமிழகத்தில் பௌத்த பிக்குணிகள் இருந்தனர். அவர்களை மக்கள் முதல் மன்னர் வரை அனைவரும் தொழுது போற்றினர்.

2. இவர்கள் பொன் போன்ற ஆடையை உடுத்துவர். எந்நிலையிலும், தன் நிலையினின்றும் மாறாத நெறியினர். பிச்சையேற்று உண்ணும் வாழ்வினர். அவ்வாறு பிச்சையேற்ற உணவை வறியவர் இருப்பிடம் நாடிச் சென்று அவர்களுக்கு வழங்கும் இயல்பினர்.

3. பிச்சையேற்கும் போது வாய் திறந்து கேளாது புணையா ஓஷியம் போல நிற்பர்.

4. பிக்குணி தெருவில் போகும் போது அவரை யாரும் பின் தொடர்ந்து செல்லுதல் இல்லை.

5. பிக்குணிகள் புத்தரையும், அறவணடிகள் போன்ற போதி சத்துவர்களையும், சாரணர்களையும் புகழ்ந்து போற்றி வழிபட்டனர்.

6. பிக்குணிகள் தங்களுக்குள் ஒருவரை ஒருவர் போற்றி வழிபடுதலும் உண்டு. மணிமேகலையை ஏனைய பிக்குணிகள் போற்றினர்.

7. துறவி எனக் கூறிக் கொண்டு சமுதாயத்தினின்று ஒதுங்கி வாழாமல் ஏழைகளின் பசிப்பிணியினைப் போக்கிச் சமுதாயத் தொண்டாற்றிய மணிமேகலை போன்ற பிக்குணிகள் வரலாற்றில் நிலைத்து நிற்கின்றனர்.

8. பெற்ற தாயும் உற்றாரும் ஊராரும் வற்புறுத்திய போதிலும் தன் கொள்கையினின்று வழுவாது உறுதியோடு இருந்து தன் மகள் மணிமேகலையையும் துறவு பூணச் செய்தவள் மாதவி. பொருள் மகளிரை ஏற்றுக் கொண்ட சமுதாயத்தில் அம்மகளிரும் தம் ஒழுக்க மேம்

பாட்டினால், உள்ளத்து உறுதியினால் உயர்குல மகளிரும் அரசியும் தொழும் சிறப்பினைப் பெறமுடியும் என்பதைக் காட்டியவள் மாதவி. மிகப்பெரிய சமுதாயப் புரட்சி யினைச் செய்து காட்டிய முதல் பெளத்த பிக்குணியும் மாதவியே. இம் மாதரசிக்கு உண்மை உணர்வோர் நெஞ்சில் நிலையான இடம் உண்டு.

9. பெளத்தப் பிக்குணிகள் நாள்தோறும் மும்மணிகளைப் போற்றி வழிபட்டனர். இவர்கள் போற்றிய மும்மணிகளை நாமும் போற்றுவோம்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி
 தம்மம் சரணம் கச்சாமி
 சங்கம் சரணம் கச்சாமி

தமிழ்நாட்டில் புகழ் பெற்ற சங்கம் - சங்கப்பகுதி (1) இராமலிங்கம்
 கச்சாமி (2) கச்சாமி (3) கச்சாமி (4) கச்சாமி
 கச்சாமி (5) கச்சாமி (6) கச்சாமி (7) கச்சாமி
 கச்சாமி (8) கச்சாமி (9) கச்சாமி (10) கச்சாமி
 கச்சாமி (11) கச்சாமி (12) கச்சாமி (13) கச்சாமி
 கச்சாமி (14) கச்சாமி (15) கச்சாமி (16) கச்சாமி
 கச்சாமி (17) கச்சாமி (18) கச்சாமி (19) கச்சாமி
 கச்சாமி (20) கச்சாமி (21) கச்சாமி (22) கச்சாமி
 கச்சாமி (23) கச்சாமி (24) கச்சாமி (25) கச்சாமி
 கச்சாமி (26) கச்சாமி (27) கச்சாமி (28) கச்சாமி
 கச்சாமி (29) கச்சாமி (30) கச்சாமி (31) கச்சாமி
 கச்சாமி (32) கச்சாமி (33) கச்சாமி (34) கச்சாமி
 கச்சாமி (35) கச்சாமி (36) கச்சாமி (37) கச்சாமி
 கச்சாமி (38) கச்சாமி (39) கச்சாமி (40) கச்சாமி
 கச்சாமி (41) கச்சாமி (42) கச்சாமி (43) கச்சாமி
 கச்சாமி (44) கச்சாமி (45) கச்சாமி (46) கச்சாமி
 கச்சாமி (47) கச்சாமி (48) கச்சாமி (49) கச்சாமி
 கச்சாமி (50) கச்சாமி (51) கச்சாமி (52) கச்சாமி
 கச்சாமி (53) கச்சாமி (54) கச்சாமி (55) கச்சாமி
 கச்சாமி (56) கச்சாமி (57) கச்சாமி (58) கச்சாமி
 கச்சாமி (59) கச்சாமி (60) கச்சாமி (61) கச்சாமி
 கச்சாமி (62) கச்சாமி (63) கச்சாமி (64) கச்சாமி
 கச்சாமி (65) கச்சாமி (66) கச்சாமி (67) கச்சாமி
 கச்சாமி (68) கச்சாமி (69) கச்சாமி (70) கச்சாமி
 கச்சாமி (71) கச்சாமி (72) கச்சாமி (73) கச்சாமி
 கச்சாமி (74) கச்சாமி (75) கச்சாமி (76) கச்சாமி
 கச்சாமி (77) கச்சாமி (78) கச்சாமி (79) கச்சாமி
 கச்சாமி (80) கச்சாமி (81) கச்சாமி (82) கச்சாமி
 கச்சாமி (83) கச்சாமி (84) கச்சாமி (85) கச்சாமி
 கச்சாமி (86) கச்சாமி (87) கச்சாமி (88) கச்சாமி
 கச்சாமி (89) கச்சாமி (90) கச்சாமி (91) கச்சாமி
 கச்சாமி (92) கச்சாமி (93) கச்சாமி (94) கச்சாமி
 கச்சாமி (95) கச்சாமி (96) கச்சாமி (97) கச்சாமி
 கச்சாமி (98) கச்சாமி (99) கச்சாமி (100) கச்சாமி

நல்லோர் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பெண் தெய்வ வழி
பாட்டைப் பற்றிப் பல செய்திகள் காணப்படுகின்றன.
பெண் தெய்வத்தைத் தாயாகவும், கன்னியாகவும் உருவகப்
படுத்திக் கூறுவது தொல் பழங்காலத்திலிருந்தே மரபாக
உள்ளது. எல்லோரையும் பெற்ற தாய் என்ற கருத்தில்
தமிழில் "மோடி" எனப்பெண் தெய்வத்தைக் குறித்தனர்.
மோடு என்றால் வயிறு. எல்லோரையும் பெற்ற வயிறு
என்ற பொருளில் பெண் தெய்வத்தைப் பழந்தமிழ்
இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

பௌத்தம் போற்றிய பெண் தெய்வங்கள்

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பெண் தெய்வ வழி
பாட்டைப் பற்றிப் பல செய்திகள் காணப்படுகின்றன.
பெண் தெய்வத்தைத் தாயாகவும், கன்னியாகவும் உருவகப்
படுத்திக் கூறுவது தொல் பழங்காலத்திலிருந்தே மரபாக
உள்ளது. எல்லோரையும் பெற்ற தாய் என்ற கருத்தில்
தமிழில் "மோடி" எனப்பெண் தெய்வத்தைக் குறித்தனர்.
மோடு என்றால் வயிறு. எல்லோரையும் பெற்ற வயிறு
என்ற பொருளில் பெண் தெய்வத்தைப் பழந்தமிழ்
இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

மோடு, (பெரும்பாணா - 458 நச்சர் உரை) மோடேந்
தரிவை (இராவண காண்டம் 106) பெருமோட்டுக்
கிழாள் (தனிப்பாடல்) பெரு மோட்டாள் (தகடூர் யாத்
திரை) என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கன்னித்
தெய்வம் என்ற கருத்தும் பழங்காலத்தில் இருந்தது. ஆண்
உறவின்றி கன்னியாகவே எல்லோரையும் தானே பெற்ற
தாய் (Virgin Mother of Goddess) என்னும் கருத்தில்தான்.

“அகிலாண்ட கோடி ஈன்ற அன்னையை
பின்னையும் கன்னியென மறைபேசும்.....”

எனத் தாயுமானவரும்

“உலக முழுதீன்ற பெருங்கன்னி.....”

எனத் திருவாரூர் புராணமும் குறிப்பிடுகின்றன. கன்னியா குமரித்தெய்வம், குமரித்தெய்வமாக வழங்கப் பெறுகிறது. காவிரி, கங்கை, சரஸ்வதி, யமுனை ஆகிய ஆறுகளை யெல்லாம் பெண் தெய்வங்களாகவும் தாய்த் தெய்வமாகவும் கருதுவது இந்தியப் பண்பாட்டு மரபாகும். வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்னமேயே தென்கிழக்கு ஆசியாவில் கடல் கடந்து கப்பல் ஓட்டிய நாகரிகத்தில் கடல் தெய்வங்களைப் போற்றும் மரபு இருந்ததாக அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். கன்னியாகுமரியும் மணிமேகலையும் கடற்கரை நாகரிகங்களிலிருந்து தோன்றிய “தாய்த் தெய்வங்கள்” எனக்கருத இடமிருக்கின்றது.

நீர்த்துறைக் கடவுள் (நிலைத்துறைக் கடவுள்)

— அகம். 159

கடல்கெழு செல்வி

— அகம். 370

கானமர் செல்வி

— அகம். 345

காடமர் செல்வி

— மணி. 6:53, 18:115

என இலக்கியங்கள் பெண் தெய்வத்தைப் பலவாறு அழைத்துள்ளன.

இனி, பௌத்தம் பற்றியும் பௌத்தம் போற்றும் பெண் தெய்வங்கள் பற்றியும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

பழம்பெரும் பூமியாகிய பாரதமண்ணில் இன்றைக்கு 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவதரித்தவர் கௌதம புத்தர். சாக்கியர் வம்சத்து அரசனான சுத்தோதனனுக்கு மகனாக கி.மு. 563 ஆம் ஆண்டில் புத்தர் தோன்றினார். இவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் சித்தார்த்தர். இவரின் அன்னை மாயாதேவி தன் பிறந்தகத்துக்குச் சென்று கொண்டிருந்தபொழுது, கபிலவாஸ்து நகருக்

கருகில் அமைந்திருந்த 'உலும்பினி' என்னும் வனத்தில் இவர் பிறந்தார். சித்தார்த்தர் பிறந்த ஒரு வாரத்தில் அவரது தாயார் மாயாதேவி இறந்து விட்டார். எனவே இவரை வளர்த்து ஆளாக்கும் பொறுப்பினை சிற்றன்னை யாகிய பிரஜாபதிசௌதமி ஏற்றுக் கொண்டார். வாலிபப் பருவத்தில் சித்தார்த்தர் எப்பொழுதும் எதைப் பற்றியேனும் ஆழமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டும், வாழ்வில் பற்றில்லாமலும் இருந்தார். இதைக் கண்ணுற்ற சுத்தோதன அரசன் சித்தார்த்தர் வாழ்வைத் துறந்து துறவறம் மேற்கொண்டு விடுவாரோ என அஞ்சினான். அதனால் அவன் பக்கத்திலிருந்த 'கோலிய' குடியரசைச் சேர்ந்த அழகிய யசோதராவைச் சித்தார்த்தருக்கு மணமுடித்து வைத்தான். சித்தார்த்தருக்கு இல்லறத்தின் பயனாக மகன் பிறந்தான். சிந்தனைச் சந்திரோதயத்தை விழுங்க வரும் இராகுவாகக் கருதி மகனுக்கு இராகுலன் எனப் பெயர் சூட்டினார் சித்தார்த்தர்.

முதியவர்களையும், நோயாளிகளையும் இறந்து போனவர்களையும், துறவிகளையும், பார்த்த பின் சித்தார்த்தருக்கு உலகின் மீது இருந்த பற்று நீங்கியது.

அதன் விளைவாக ஒரு நாள் இரவு சித்தார்த்தர் அழகு மனைவியையும் அன்பு மகனையும் பிரிந்து வெளியேறினார். இல்லத்தைத் துறந்து வெளியேறிய சித்தார்த்தர் முதலில் ஆளார காலாமர் என்ற அறிஞரைச் சந்தித்தார். ஆளார காலாமர் யோகம் பற்றிக் கூறியவை சித்தார்த்தருக்கு நிறைவை அளிக்கவில்லை. எனவே அவர் அங்கிருந்து உத்தர ராமபுத்திரர் என்னும் துறவியிடம் சென்றார். அவரிடம் பல யோக நிலைகளைக் கற்ற போதும் சித்தார்த்தருக்கு மனநிறைவு ஏற்படவில்லை. பின்னர் சித்தார்த்தர் உருவில்லா என்று அழைக்கப் பெற்ற புத்தகையைக்கு அருகில் ஆறு வருட காலம் யோகமும், உண்ணாவிரதமுமாகக் கடுந்தவம்

மேற்கொண்டார். இக்கடுமையான தவத்தால் புத்தரின் மேனி வாடிவதங்கியது. இப்படிப்பட்ட கடுமையான தவத்தால் உண்மை ஞானம் கிடைக்காது என்பதை அறிந்த சித்தார்த்தர் மத்திம நிலையில் தவமேற்கொண்டார். உடலில் உயிர் வாழ்வதற்குத் தேவையான அளவுக்கு மிகச் சிறிய உணவை உட்கொண்டு நிரஞ்சனா நதிக்கரையில் அமர்ந்து தவமேற் கொண்டார். அப் பொழுது பிறப்பின் கெட்ட பயனை உணர்ந்து இணையில்லா நிர்வாணத்தை அடைந்தார்.

வேதனை இருக்கிறது; வேதனைக்குக் காரணம் இருக்கிறது; வேதனைக்கு அழிவும் இருக்கிறது, வேதனை அழிய வழியும் இருக்கிறது என்பதையும் உணர்ந்து உலகுக்கு உணர்த்தினார். எவ்விதப்பொருள்களும் நிகழ்ச்சிகளும் ஏதாவதொரு காரணத்தாலேயே தோன்றுகின்றன. அவற்றின் காரணங்களைப் புத்தர் எடுத்துக் கூறினார். அவற்றின் அழிவையும் எடுத்துச் சொன்னார். கி.மு. 563இல் பிறந்த சித்தார்த்தர் தம்முடைய இருபத்தொன்பதாம் வயதில் கி.மு. 534இல் வீட்டை விட்டு வெளியேறினார். உருவில்வாவனம் என அழைக்கப் பெற்ற புத்தகையையில் ஆறு ஆண்டுகள் அருந்தவம் இயற்றித் தமது முப்பத்தியைந்தாவது வயதில் கி.மு. 528இல் ஞானம் பெற்றுப் புத்தரானார். அதன் பிறகு நாற்பத்தி ஐந்தாண்டுகள் தம் மதக் கருத்துகளைப் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டே தமது எண்பதாவது வயதில் கி.மு. 483இல் குசீநகரில் பரி நிர்வாணம் அடைந்தார்.

கௌதம புத்தர் இறந்து இருநூறு ஆண்டுகள் கழிந்து மகத சாம்ராஜ்யத்துக்குத் தலைவனாகப் பொறுப்பேற்றவன் அசோகன். கலிங்க வெற்றிக்குப் பிறகு பெளத்த மதத்தைப் பரப்பும் பணியில் ஈடுபட்டவன். தன் புதல்வன் மகிந்தனையும் புதல்வி சங்கமித்திரையையும் தெற்கே ஈழத்திற்கு அனுப்பினான். ஈழத்திலிருந்து

பௌத்தம் பர்மாவுக்கும், சீயத்துக்கும் கம்போடியாவுக்கும் கடல் கடந்து சென்றது. ஜாவாவில் உறைவிடம் பெற்றது. வடக்கே இமயம் கடந்து திபேத்தில் குடி கொண்டு, கோயில்களையும் மடங்களையும் நூல் நிலையங்களையும் உருவாக்கிவிட்டு, அங்கிருந்து மங்கோலியா வழியாகச் சீனா சென்றது. பின்னர் அங்கிருந்து கொரியாவுக்குப் போய், கடல் கடந்து கடலைத் தாண்டி ஜப்பானிலும் குடியேறியது. இங்ஙனம் பரவிய பௌத்த மதம் உலகின் மிகப் பெரிய மதமாக வளர்ச்சியடைந்து இன்று உலக மக்கள் தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பங்கினர் பின்பற்றும் நிலையை எய்தியுள்ளது.

சித்தார்த்தரைப் புத்தராக உருவாக்கிய பெண்கள்

மண்ணுலகில் அறம் குன்றி மறம் வளர்ந்து மக்கள் அல்லலுறுங் காலங்களில் லல்லாம் புத்தர்கள் தோன்றி அறவழியைப் புகட்டி மக்களை நல்வழிப்படுத்துகிறார்கள் என்பதும், பற்பல கற்ப காலங்களில் கணக்கற்ற புத்தர்கள் தோன்றி அறநெறியை நாட்டிச் சென்றார்கள் என்பதும் பௌத்த சமயக் கொள்கைகள். இனி வரப்போகின்ற புத்தரது பெயர் மயித்ரேய புத்தர் என்பதும் அவர் இப்போது துஷ்டலோகம் என்னும் தெய்வலோகத்தில் நாததேவர் என்னும் பெயருடன் இருக்கிறார் என்பதும் அம்மதக் கொள்கையாகும்.

பௌத்த மதக் கொள்கைப்படி கௌதம புத்தர் சித்தார்த்தராகத் தோன்றி, கடுமையான தவமேற்கொண்டு உண்மை ஞானம் கைவரப் பெற்றுத் தமது எண்பதாவது வயதில் பரிநிர்வாணம் அடைந்தார் என்பது வரலாறு. சித்தார்த்தராகத் தோற்றம் பெற்றுக் கௌதம புத்தராக வளர்ச்சி பெற்ற இவரின் வாழ்வில் நிகழ்ந்த முக்கியமான நிகழ்வுகள் அனைத்திற்கும் பெண்கள் பெரிதும் காரணமாக அமைந்துள்ளனர்.

உருவில்வா காட்டில் அவர் இயற்றிய தவம் மிகக் கடுமையானது. ஐம்புலன்களையும் அடக்கி வெயில், மழை காற்று ஒன்றையும் பொருட்படுத்தாமல் பசி தாகம் என்ற வேட்கைக்கு இடம் கொடுக்காமல் தியானத்தில் அமர்ந்து மனத்தை ஒருவழிப் படுத்த முயன்றார்.

அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த துறவிகள் செய்வது போன்று உடலை வருத்தியும், உண்ணாமலும், மூச்சைப் பிடித்தும் இன்னபிற யோக முறைகளையெல்லாம் முயற்சியுடனும் நம்பிக்கையுடனும் செய்தார்.

இத்தகைய தவயோக சாதனைகளையெல்லாம் செய்தும் கௌதமருக்குப் பயன் கிட்டவில்லை. தனக்கு முன்னுள்ள தபோதனர்களெல்லாம் செய்த தவத்தைவிட தாம் எவ்வளவோ கடுமையும் துன்பமும் தரக்கூடிய தவத்தைச் செய்தும் பயன் கிடைக்கவில்லையென்றால் இதற்கு வேறு மார்க்கம் உண்டு என்று சிந்தித்தார்.

“அச்சமயத்தில் அவர் சிறுவயதாயிருக்கையில் ஏர் மங்கல விழாவின் போது நாவல் மரத்தடியில் தியான நிஷ்டையிலிருந்து அனுபவித்த ஓர் உண்மை புலப்பட்டது. அந்தச்சமாதியின் போது தியானத்தின் முதற்படியை எவ்வித ஹடயோக சாதனையுமின்றியே அனுபவிக்க நேர்ந்தது. அதனால் அவர் சுவரிருந்தால் தானே சித்திர மெழுதலாம் என்று தீர்மானித்தார். உடலானது களைப் பின்றியிருந்தால் தான் சிந்தனையை இயக்கித் தத்துவ போதத்தைப் பெறலாம் என்று தீர்மானித்தார். அப்போது கௌதமர் இருந்த சோலையின் பக்கமாகச் சில வழிப் போக்கர்கள் போனார்கள். அவர்கள் பாணர்கள். அந்தக் கூட்டத்திலுள்ள பெண்ணொருத்தி பாடிய பாட்டு கௌதமரின் காதில் விழுந்தது.

யாழின் நரம்பை வலிந்து கட்டாதே
 நரம்பிற்று விட்டால் இசை யற்றுவிடும்
 யாழின் நரம்பை மெலிந்து கட்டாதே
 நரம் பியங்கா விட்டால் இசை யற்றுவிடும்
 தோழி! சமன்செய்து சுருதியமைத்திட
 யாழினை வாங்கி நரம் பணைவாய்

என்னும் பாடல் அவரைச் சிந்திக்க வைத்தது.

யாழின் தந்தியை அதிகமாய் முறுக்கினால் தந்தி அறுந்து நாதமும் போய்விடும். தந்தி மிகவும் தளர்ந்தால் நாதமே பிறக்காது. ஆகையால் வலிவும், மெலிவுமின்றிச் சமமாய் முறுக்கினால் தான் இசை பிறக்கும். இவ்வுண்மை கௌதமருக்குப் புதியதோர் துணிவைக் கொடுத்தது. உடலை அதிகமாக வருத்தினால் அறிவாகிய தந்தியே அறுந்து தத்துவபோதம் காணமுடியாமல் போய்விடும். ஆகையால் இரண்டிற்கும் நடுவில் உள்ள மத்திய வழியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என உணர்ந்து தெளிந்தார். இந்த மத்திய மார்க்கமே (நடுவழி) புத்தரின் முக்கியமான கருத்தாய் பௌத்த தர்மத்தின் அடிப்படைத் தத்துவமாய் அமைந்துவிட்டது". (கௌ. பு. அ) பகவத் கீதையில் கருநிறக் கடவுளான கண்ணன் அர்ச்சுனனுக்குச் செவிச் செல்வமாக உணர்த்திய உண்மையும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கி உணரத்தக்கது. "மிகைபட உண்பவனுக்கும் யோக மில்லை. அறவே உண்ணாதவனுக்கும் யோகமில்லை. மிகைபட உறங்குபவனுக்கும் மிகைபட விழித்திருப்பவனுக்கும் யோகமில்லை." என்னும் நடுநிலை ஞானமே புத்தரின் போதனைகளில் தலைமை சான்ற தகைமை பெற்றதாக அமைந்துள்ளது.

இவ்வுண்மையறிந்த கௌதமர் உண்ணா நோன்பையும் யோக சாதனைகளையும் கைவிட்டு, ஞானம் எனும் வாலறிவினை உணர்வதற்கு உடலுக்குத் தேவையான

அளவு உணவருந்தத் தீர்மானித்தார். அந் நினைவோடு ஆலமரத்தினடியில் (அஜபால விருக்ஷத்தினடியில்) அமர்ந்தார். அந்த சேனாதிபகம் என்ற உருவில்லா கிராமத்தில் வசித்த சுஜாதா என்பவள், நெடுங்காலமாகக் குழந்தைப் பேறில்லாது இருந்தாள். குழந்தைப் பேற்றினை விரும்பிய சுஜாதா ஆலமரத்தினடியில் இறையருளை நினைந்து நினைந்து வேண்டி வந்தாள். அவள் செய்த தவத்தின் பயனாக அவளுக்கு ஓர் ஆண்மகவு பிறந்தது. அதற்கு நன்றியறிதலாக, தான் வரங்கிடந்த தெய்வத்துக்கு ஆலமரத்தினடியில் அமுது படைக்க எண்ணினாள். அவ்வேளையில் ஆலமரத்தடியில் கௌதமர் தவக்கோலத்தோடு அமர்ந்திருக்கக் கண்டாள். பேருவகைப் பொங்க குழந்தையோடு கௌதமர் தாள் பணிந்து வணங்கினாள். தான் கொண்டு வந்திருந்த பொற்கிண்ணத்திலிருந்த பாலை அவர் முன் வைத்து ஏற்றருள வேண்டினாள்.

நாற்பத்தொன்பது (49) நாள்கள் உணவின்றித் தளர்ந்து போயிருந்த கௌதமர், அவள் கொடுத்த பாயசத்தைக் கையில் வாங்கினார். சுஜாதாவையும் அவள் குழந்தையையும் வாழ்த்திவிட்டு அவள் கொடுத்த இன்னமுதை அருந்தினார். அவர் உடல் தளர்வு நீங்கிப் பொலிவு பெற்றார். அமைதி பெற்ற மனதில் உருவாகும் பேரொளி அவரைச் சுற்றிப் படர்ந்தது.

சுஜாதா கொடுத்த இவ்வமுதானது புத்தரின் என்பது வயது வாழ்வில் ஒரு முக்கிய இடம் பெற்றது.

நிர்வாண மோக்ஷம் பெறுவதற்குமுன்னர் சுஜாதா கொடுத்த உணவும் இவர் இறப்பதற்கு முன்னர் சுந்தன் கொடுத்த உணவும் தன்னால் மறக்க முடியாத சிறந்த உணவு என்று புத்தர் பாராட்டிப் பேசியுள்ளார்.

பௌ.—8

அமுது உண்டபின்னர் புத்தர் அப்பொற் கிண்ணத்தைக் கொண்டுபோய் நைரஞ்சனையாற்றில் மிதக்கவிட்டு, "என் உறுதி வெற்றி பெறுமாயின்; நான் தத்துவபோதம் பெறக் கடவேனாயின், 'இந்தக் கிண்ணம் ஆற்றின் எதிர்ப்புறமாய் மிதந்து செல்லட்டும் என்று சோதனை செய்தார். அப்படியே அப்பொற்கிண்ணம் ஆற்றின் எதிர்ப்புறம் மிதந்து சென்றது.

"உண்மையை உணராமல்; இருக்கும் இடத்தை விட்டு எழுந்திருப்பதில்லை" என்ற உறுதிப்பாட்டோடு ஒரு பெரிய வெள்ளரசு மரத்தினடியில் கிழக்குத் திசை நோக்கித் தியானத்தில் அமர்ந்தார் புத்தர்.

புத்தரின் தியானத்தைக்கலைக்க மாரன் (இங்கு மாரன் எனக் குறிக்கப் பெறுவது என்றமே நிறைவடையாத ஆசைகளின் தொகுதி) பலவகையான முயற்சிகளை மேற்கொண்டான். அவை யாவும் பயனற்றுப் போயின. அந்த இரவின் முதலாவது யாமத்தில் மாரயுத்தம் முடிந்தது இரண்டாம் யாமத்தில் போதிசத்துவர் சமாபந்தி நிலையிலே தமது பழம் பிறப்புக்களையெல்லாம் உணர்ந்தார், மூன்றாம் யாமத்தில் முழுதும் பொய்யென்றுணரும் சர்வஜ்ஞத்துவம் பெற்றார். நான்காம் யாமத்தில் ஞானம் முதிர்ந்தது. துவாதச நிதான ரூபமாகிய ஏது நிகழ்ச்சி என்று சொல்லப்படும் பிறப்பு இறப்புக்குக் காரணமும் அதன் நிவாரணமும் மார்க்கமும் தெளிவாயிற்று. போதம் பிறந்தது. புன்மையிருள் நீங்கியது. சம்போதி ஞான ஒளி வீசியது. சித்தார்த்தர் புத்தரானார். (கௌ. பு. அ.)

ஞான ஒளி பெற்ற புத்தரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைக் கூர்ந்து நோக்கினால் ஓர் உண்மை புலப்படுகின்றது. புத்தர் உண்மை உணர்ந்து ஞானம் பெறுவதற்கு இரண்டு பெண்களே காரணமாக அமைவதைக் காணலாம். பாணர் பெண் வடிவில் வந்த பெண் தெய்வமே புத்தருக்கு மத்திய

மார்க்கத்தை (நடுவழி) உணர்த்தி அவரைப் பிழைக்க வைத்தது.

சுஜாதை வடிவில் வந்த பெண் தெய்வமே நாற்பத்தி யொன்பது நாள்கள் உணவின்றி இருந்து கடுந்தவம் புரிந்த புத்தருக்குப் பாலமுது தந்து உடலின் உண்மை நிலையினை உணர்த்தியது. ஒரு பெண் தெய்வம் உணர்வு பற்றிய தெளிவையும், ஒரு பெண் தெய்வம் உடல் பற்றிய தெளிவையும் உணர்த்தியிருக்கும் திறம் உணரத்தக்கது.

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே யுறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கொண் டான் என்று
உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே” (725)

என்னும் திருமுலரின் கருத்தினை புத்தர் வாழ்வோடு ஒப்பிட்டு உண்மை உணரலாம்.

புத்தர் ஞானஒளி பெறுவதற்குக் காரணமாக இரு பெண் தெய்வங்கள் அமைந்தது போல அவர் உருவாக்கிய சங்கத்தில் பெண்கள் சேருவதற்கும் புத்தரின் சிற்றன்னை பிரஜாவதி கோதமியே காரணமாக அமைகின்றாள். புத்தர் ஆரம்பத்தில் பெண்களைச் சங்கத்தில் சேர்க்கும் எண்ணம் உடையவராக இல்லை. பிரஜாவதி கோதமியின் பெருமூயற்சியும், தளரா நம்பிக்கையுமே பெண்கள் புத்த சங்கத்தில் சேருவதற்குக் காரணங்களாக அமைந்தன. புத்தரின் ஈன்ற தாயாகிய மாயாதேவியைப் பௌத்தர்கள் வழிபட்டது போன்று பிரஜாவதி கோதமியும் பௌத்தர்களால் மதிக்கப் பெற்றாள். புத்தர் பிறந்த ஏழாவது நாளில் மாயாதேவி இறந்து விடவே, துறவு மேற்கொள்ளச் சென்ற அவரின் 29ஆவது வயது வரை பிரஜாவதி கோதமியே புத்தரை வளர்த்து உருவாக்கிய பெருமைக்குரியவள்.

புத்தரை வளர்த்து உருவாக்கியதோடமையாது பெண்களும் புத்த சங்கத்தில் சேர்ந்து உய்வு பெறுவதற்கு வழியமைத்தும் தானே முதல் புத்த பிக்குணியாகச் சேர்ந்து பெண்குலத்திற்கு வழிகாட்டிய பிரஜாவதி கோதமியைப் போற்றுவதற்குரிய பௌத்தப் பெண் தெய்வமாகக் கருதுவதில் தவறில்லை.

பிரஜாவதி கோதமியைத் தொடர்ந்து சேஷமை என்ற பிம்பிசாரனின் மனைவியும், கிரிஷா கோதமி என்று அழைக்கப்பெறும் கீத கோதமியும் பௌத்தச் சங்கத்தில் சேர்ந்தனர். இறந்த மகனை உயிர்ப்பித்துத் தரச் சொல்லிப் புத்தரிடம் வந்து அவரால் உண்மை அறியப் பெற்றவள்தான் இந்த கீதகோதமி. இவளையடுத்துப் பாதசாரி என்ற பெண்ணும் சங்கத்தில் சேர்ந்தாள். இவர்களையடுத்து வைசாலி நாட்டில் புகழ்பெற்று விளங்கிய அம்பாபலி என்ற அழகியும் புத்தரிடம் சரண்புகுந்து உண்மையுணர்ந்ததாக அறிய முடிகிறது. இவர்களையடுத்து கணக்கற்ற பெண்கள் புத்த பிக்குணிகளாகத் துறவு மேற்கொண்டதை வரலாறு உணர்த்துகிறது.

புத்தர் மறைந்து இருநூறு வருடங்களுக்குப் பிறகு தோன்றிய அசோகப் பேரரசன் பௌத்த சமயத்தைப் பரப்பத்தன் மகன் மகிந்தனையும் மகள் சங்க மித்திரையையும் பல நாடுகளுக்கு அனுப்புகிறான். சங்கமித்திரை இந்தியாவின் தென்பகுதிக்கு வந்து கடல்கடந்து இலங்கை வரை சென்று புத்த சமயத்தைப் பரப்பினாள்.

புத்தர் ஞான ஒளி பெறுவதற்கும் புத்த சங்கத்தில் பெண்கள் சேருவதற்கும் புத்தமதம் கடல் கடந்து பரவுவதற்கும் பெண்மையே முதல்நிலையிலும் தலைமைநிலையிலும் இருப்பதை அறிய முடிகிறது.

மாயாதேவி, ரூபாதேவி, தாராதேவி

மாயாதேவி, ரூபாதேவி, தாராதேவி ஆகிய மூன்று பெண் தெய்வங்களுக்கும் ஆலயம் இருந்ததாகப் பௌத்த நூல்கள் வழி அறிய முடிகிறது. அன்னை மாயாதேவி புத்தர் பெருமானை ஈன்ற தாய். புத்தர் பிறக்கும் பொழுது பலவித தெய்வீக நிகழ்ச்சிகள் நடந்ததாக நூல்கள் கூறுகின்றன. மாயாதேவியின் வலது மருங்குல் வழியாக ஓர் ஆண்மகவு புறப்பட்டு வந்து பூமியிலிறங்கியதை,

உலும்பினி வனத்து ளொண்குழைத் தேவி
வலம்படு மருங்குல் வடுநோ யுறாமல்
ஆன்றோ னவ்வழித் தோன்றினான்

என விம்பசார கதை (காண்க: மணி. 30 : 9 உரை) குறிப்பிடுகிறது. புத்த ஞாயிறு தோன்றியபொழுது பாரத பூமி முழுமையும் பல நன்னிமித்தங்கள் தோன்றின. தேவர்கள் மலர்மாரிப் பொழிந்தனர். வானத்திலொரு பேரொளி படர்ந்து உலகெங்கும் ஒளி பரப்பியது, வனவிலங்குகள் தம் கொடுமையை மறந்து துள்ளிக் குதித்தன. பறவைகள் சிறகடித்துக் களித்தன. மக்களில் உடற்குறைபாடுடையவர் அனைவரும் பூரணப் பொலிவுடன் விளங்கினர். வையகம் முழுவதும் ஒரு கணம் வானகமாக மாறியது எனப் புத்தரின் தோற்ற நிகழ்ச்சியைச் சாத்தனார் (12:85-98) எடுத்துரைக்கின்றார். எனவே புத்தரை ஈன்ற புனிதத் தாயைப் பௌத்தர்கள் தெய்வமாக வழிபட்டனர்.

“புத்தர் தோன்றிய கபிலவாஸ்து நகர் இன்று நேபாள நாட்டில் தெளவீவா என்ற பெயருடன் மிகவும் ஏழ்மை நிலையில் உள்ள ஒரு சிறு கிராமமாகும். கபிலவாஸ்து வாகிய தெளவீவா கிராமத்தின் மத்தியில் மகாதேவ ஆலயம் எனும் கோயில் உள்ளது. இவ் ஆலயத்திலிருந்து சுமார் ஒரு மைல் தூரத்தில் தில்லாரக் கோட்டம் என்ற

இடம் இருக்கின்றது. இக்கோட்டத்தில் மாயாதேவிக் கென ஒரு கோயில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கோயிலில் இப்பொழுது அழிந்தொழிந்தது போக எஞ்சிய பகுதியில் கிராமவாசிகள் ஒருசிறு குடிசையமைத்து ஸமயமஹி என்ற ஒரு விக்ரகத்தை வைத்து ஆராதனை செய்து வருகின்றார்கள். மஹாயானப் பௌத்தம் வளர்ந்திருந்த காலத்தில் மாயாதேவி, ரூபாதேவி, தாராதேவி முதலிய மூர்த்தங்களை வைத்துப் பௌத்தர்கள் வழிபட்டு வந்தார்கள். உலும்பினியில் இன்றும் மாயாதேவியின் சிலையை வைத்து ரூபாதேவி என்று ஆலயம் கட்டி வழிபடுகின்றார்கள். புத்த கயாலிலும் தாராவின் சிலை காணப்படுகிறது.' (கௌ.பு.அ)

‘புத்தர் அவதரித்த உலும்பினி வனத்திற்குத் தற்பொழுது அப்பெயர் வழக்கில் இல்லை. அந்தப் பிரதேசத்திலுள்ளவர்கள் இக்கிராமத்தை ரும்மிந்தேயி என்றுதான் வழங்கி வருகின்றார்கள். ஆதியில் உலும்பினி கிராமத்தில் மாயாதேவியின் ஆலயம் இருந்ததால் ‘லும்பினிதேவி’ என்று நோபாளிகள் இக்கிராமத்திற்குப் பெயர் கொடுத்து வழங்கினர் எனவும், பின்னர் அது காலப்போக்கில் ‘லும்மினிதேவி’ ‘ரும்மிந்தேயி’ என்று மாறி விட்டதெனவும் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் கருதுகின்றனர். ரூபாதேவி என்ற பெயரே பிற்காலத்தில் மாறி ரும்மிந்தேயி என வழங்குகிறது என்று வேறு சிலர் நம்புகின்றனர். எப்படியிருந்தபோதிலும் இங்குள்ள சிறிய ஆலயத்தில் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டிருக்கும் தேவியின் பெயராலேயே உலும்பினி கிராமம் ரும்மிந்தேயி என வழங்கி வருகிற தென்பதில் ஐயமில்லை. ரூபாதேவியின் கோயில் மிகச் சிறியது. இங்குள்ள சிலை சுமார் ஐந்தடி உயரமும் நாலடி அகலமும் உள்ளதாக இருக்கின்றது. தட்டையான கல்லிலே, மாயாதேவி கால விருஷத்தின் கிளையொன்றை வலக்கரத்தால் பற்றி நிற்பதாகவும்,

அவளது வலது மருங்கல் வழியாகப் போதி சத்துவர் வெளிவருவதாகவும் பக்கத்திலே தேவர்கள் அந்த மகவை ஏந்தி நிற்பதாகவும், வானவர்கள் வணங்குவதாகவும், சேடி ஒருத்தி பக்கத்தில் நிற்பதாகவும் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இங்குள்ள சிலை மிகப் பழமையானது. இச் சிலை அசோக மன்னனால் பிரதிட்டை செய்யப்பட்ட தென்று கர்ண பரம்பரையாக வழங்குகிறது. ஆனால் அசோகன் காலத்தில்புத்த உருவம் வழக்கில் இல்லை. போதி விருக்ஷம் (அரசமரம்) அல்லது தர்ம சக்கரமே சின்னமாக இருந்தது. இந்து சமயப் பூசாரி ஒருவர் இந்தச் சிலைக்கு நாள்தோறும் குங்குமம் புஷ்பம் சார்த்திப் பூசை செய்து வருகிறார். இன்றும் அக்கிராமத்திலுள்ள மக்கள் பக்தி சிரத்தையோடு காணிக்கை செலுத்தி வழிபட்டு வருகின்றனர்." (கௌ.பு. அ)

உலும்பினி வனத்தில் மாயாதேவி புத்தரை ஈன்றதையும் அதன் தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளையும் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் உலும்பினியைத் தரிசிக்க வந்த சீன யாத்திரிகனான பாஹியானும் அவனுக்கு இரண்டு நூற்றாண்டுகள் கழித்து வந்த ஹியூங்யாங்கும் தமது குறிப்புகளில் குறித்து வைத்துள்ளனர்.

தாராதேவியைப் பற்றி அறிஞரிடையே பல்வேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன. மகாயான பௌத்தம் தமிழகத்தில் பரவிய காலத்தில் அவலோஹிதேசுவரரின் வழிபாடு தமிழகப் பௌத்தர்களால் மேற்கொள்ளப் பெற்றது. அவலோஹிதரின் தேவியை தாரா என அறிஞர்கள் கருத்துரைத்துள்ளனர். இவ்விருவரும் அம்மையப் பரின் மறுவடிவங்களாக இருக்கலாம் என்றும் கருதுகின்றனர். தாராதேவியைக் கண்ணகி தெய்வமாகச் சிலர் கருதுகின்றனர். ஆனால் தாராதேவி பற்றிய செய்திகள் கண்ணகியின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளோடு

சிறிதும் ஒவ்வாதவை. தாரா என்ற சொல்லிற்குக்கடலைக் கடத்தல் என்று பொருள். ஆதலின் மரக்கவத்தில் பயணம் செய்வோரின் துயரங்களை நீக்கிக் காக்கும் காரணத்தால் இத்தெய்வத்தைக் கடற்காவல் தெய்வமாகவும் பௌத்த நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே இத்தெய்வத்தை மணிமேகலா தெய்வத்துடன் ஒப்பிட்டுக் காணலாம்.

பெண் தெய்வத்தை மகாயான பௌத்த மதத்தில் பர்ணசபரி என்று அழைத்தனர். இலை உடை அணிந்த சவரப் பெண்ணையே தாய்த் தெய்வமாகப் பௌத்தர்கள் வணங்கியதை அறிய முடிகின்றது. ஹீனயான புத்த மதத்தில் அபர்ணா, நக்னசபரி என்ற பெயர்களால் இப் பெண் தெய்வம் தொழப்பட்டதையும் அறிய முடிகின்றது. இலையுடையணிந்து தொழும் வழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்ததை அகநானூற்றுப் பாடல் (201) எடுத்தியம்புகிறது,

இந்தியா முழுமையும் பரவியிருந்த தாய்த் தெய்வ வழிபாடு பௌத்த மதத்திலும் வேருன்ற ஆரம்பித்தது. அதன் விளைவாகவே பர்ணசபரி அபர்ணா, நக்னசபரி போன்ற பெண் தெய்வங்களைப் பௌத்தர்கள் தொழத் தலைப்பட்டனர்.

மணிமேகலா தெய்வம்

பௌத்தம் போற்றிய பெண் தெய்வங்களில் மணிமேகலாதெய்வம் முதன்மைக்குரியது. கடல் காவல் தெய்வமாக விளங்குகிற இப்பெண் தெய்வத்தை அழகும், ஒளியும், மென்மையும், ஆற்றலும் நிரம்பியதாகச் சாத்தனார்படைத்துள்ளார். சமுத்திர மணிமேகலை என்றும் முதுமணிமேகலை என்றும் இத்தெய்வம் அழைக்கப்படுகிறது. பைந்தொடி, பூங்கொடி, அஞ்செஞ்சாயல், மடவரல்,

மாதெய்வம், மாபெரும் தெய்வம் என்று பலவாறு இத் தெய்வம் போற்றிப் புகழப்படுகிறது,

‘பௌத்தர்களுக்குரிய ஆறு தெய்வலோகங்களுள் ‘மகாராஜிகலோகம்’ என்பது ஒன்று. இந்த உலகத்தின் குணதிசையைத் ‘திருதராட்டிரர்’ என்பவரும் குடதிசையை ‘விருதாட்சன்’ என்பவரும் தென்றிசையை விருளாட்சர் என்பவரும், வடதிசையை வைசிரவணர் என்பவரும் ஆட்சி செய்து வருகின்றனர். இவர்களுக்கு ‘சதுர்மகராஜிகர்’ என்பது பெயர். துடிதலோகத்தில் வீற்றிருக்கும் போதிசத்வர் மாயாதேவியின் திருவயிற்றில் அவதரித்து மண்ணுலகிற் பிறந்து வளர்ந்து பிறகு இறுதியில் நிர்வாணம் அடைகின்ற வரையில், அவருக்கு யாதோர் இடையூறும் நேரிடாவண்ணம் காப்பதாக மேற்சொன்ன நான்கு தெய்வ அரசர்களும் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டார்கள். அன்றியும், பௌத்த தர்மத்தைப் பின்பற்றி யொழுகும் நல்லோர்க்கும் பெற்றோர் ஆசிரியர் முதலானோரை வழிபட்டொழுகும் பண்புடையோர்க்கும் இடையூறு நேரிடாமல், காப்பாற்றவும் இவர்கள் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்கள். அவ்வாறு கடமை மேற்கொண்டு இவர்கள் மண்ணுலகில் ஆங்காங்கே சிறு தெய்வங்களை இருக்கச் செய்து, நல்லோருக்கு நேரிடும் துன்பத்தைத் தீர்க்கும்படி அச்சிறு தெய்வங்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்கள். இவ்வாறு இருத்தப்பட்ட தெய்வங்களில் மணிமேகலா தெய்வமும் ஒன்று. கடலில் கப்பல்யாத்திரை செய்யும் நல்லோருக்கு இருக்கண் நேரிடுமாயின் அன்னவரின் துயர் தீர்த்து உதவி செய்வது மணிமேகலா தெய்வத்தின் பொறுப்பாகும்.’ (பௌ. தமிழம்)

இவ்வாறு பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட மணிமேகலா தெய்வம் தனது கடமையைச் செய்து வருவதாகப் பௌத்தர்கள் கருதுகின்றனர். நடுக்கடலில் கப்பல்

உடைந்து நீரில் மூழ்கி இறக்குந் தறுவாயிலிருந்த நல்லோரை இந்தத் தெய்வம் காப்பாற்றிய செய்திகள் பௌத்த நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. மிகப் பழைமையான தென்று கருதப்படுகின்ற புத்த ஜாதகக் கதைகளில் இரண்டு இடங்களில் இத்தெய்வத்தைப்பற்றிய வரலாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

சங்கஜாதகம்

மோலினி என்னும் பெயருடைய காசிமாநகரத்தில் சங்கன் என்னும் அந்தணன் செல்வத்திற் சிறந்திருந்தான். இவன் காசிநகரத்தின் நான்கு கோட்டை வாயிலிலும், நகரத்தின் நடுவிலும் தனது இல்லத்திலும் ஆக ஆறு அறச் சாலைகள் அமைத்து நாள்தோறும் அறவினையை முட்டின்றிச் செய்து வந்தான். குன்றத்தனை செல்வமும் ஒரு காலத்தில் குன்றும்; எனவே அக்காலத்தில் அறம் செய்யப் பொருள் வேண்டும்; இருக்கும் பொருள் முட்டுப் படுவதற்கு முன்னரே பொருள் ஈட்டுவதற்கு நினைத்து 'சொர்ணபூமி' என்றழைக்கப் பெறுகின்ற பர்மாவிற்குச் செல்லப் புறப்பட்டான். ஏவலாளர் தன் பின் வர இவன் காலில் செருப்பணிந்து, குடைபிடித்துச் செல்லும்போது, நண்பகல் ஆயிற்று. அப்போது கந்தமாதன மலையில் வீற்றிருக்கும் பாச்சக புத்தர் என்னும் போதிசத்துவர் இந்தச் சங்கன் என்னும் அந்தணன் போவதையறிந்து ஒரு மனிதனாக உருக்கொண்டு அனல் வீசும் மணல் வழியே செருப்பும் குடையுமின்றி இவன் எதிரில் தோன்றினார். ஓர் ஆள் வெயிலில் வாட்டமுற்று வருந்தி வருவதைக் கண்ட சங்கன் அந்த வழிப்போக்கனை அருகில் அழைத்து ஒரு மரநிழலில் அமரச் செய்து காலை நீர் கொண்டு கழுவித் தான் அணிந்திருந்த செருப்பைத் துடைத்து எண்ணெயிட்டு அவருக்குக் கொடுத்ததுமின்றி தன் குடையினையும் கொடுத்துவினான். இவற்றைப்பெற்றுக்

கொண்ட போதிசத்துவர் தமது உண்மை உருவுடன்
வானத்தில் பறந்து தன் இருப்பிடம் அடைந்தார்.

பிறகு சங்கன் துறைமுகம் அடைந்து கப்பலேறிக்
கடல் யாத்திரை புறப்பட்டான். ஏழுநாள்களுக்குப் பிறகு
புயல் அடித்துக் கப்பல் பாறைமேல் மோதி உடைந்துவிட
பயணிகள் இறந்தனர். சங்கனும் அவன் வேலையாள்
ஒருவனும் உயிருடன் கடலைக் கையினால் நீந்திக் கொண்
டிருந்தனர். அப்பொழுது கடல் தெய்வமாகிய
மணிமேகலா தெய்வம் அங்கு வந்து சங்கன் கண்களுக்கு
மட்டும் தோன்றித் தங்கத் தட்டில் அமிர்தம் போன்ற அறு
சுவை உணவை அவனுக்குக் கொடுத்தது. அதனைச்
சங்கன் மறுத்து இன்று உபவாச நாள். நான் உணவு
எதுவும் உட்கொள்ளேன் என்றான். சங்கன் தனக்குள்
ஏதோ உளறுகிறான் என்று அவனுடன் நீந்திக் கொண்
டிருந்த வேலையாள் கருதி, 'ஐயா, என்ன பிதற்றுசிறீர்
கள்? என்றான். சங்கன் 'நான் பிதற்றவில்லை' என் முன்
நிற்கும் பெண்ணோடுதான் பேசுகிறேன் என்றான்.
வேலையாள் அங்ஙனமாயின் அவள் மண்ணுலக
மங்கையா, அல்லது தெய்வமா' என்பதைக் கேளும்;
அன்றியும் இப்பொழுது இத்துன்பத்தினின்று காப்பாற்ற
முடியுமா என்றும் கேளும் என்றான். சங்கன் மணிமேகலா
தெய்வத்திடம் கேள்விகளைக் கேட்க, அவள் 'நான்
இக்கடலில் வாழ்கின்ற தெய்வம். நீ செய்த நற்செயலுக்
காக உன்னைக் காப்பாற்றியாக வேண்டியது எனது
கடமை', நீ இப்பொழுது எங்குச் செல்ல விரும்புகின்றாய்'
என்று கேட்க, அவள் "எனது காசிமா நகரம் செல்ல
வேண்டும்" என்று சொன்னான். உடனே மணிமேகலா
தெய்வம் தன் தெய்வ ஆற்றலினால் பெரிய கப்பல்
ஒன்றினைச் செய்தது. அது நிறைய விலையுயர்ந்த
பண்டங்களை நிரப்பி, தானே கப்பலைச் செலுத்திக்
காசிமா நகரம் கொண்டு போய்விட்டது. (பெள. தமிழும்)

“மகாஜனக ஜாதகம்” என்றும் கதையிலும் இந்தத் தெய்வம் உதவி செய்த வரலாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மிதிலை தேசத்து அரசன் ஜனகன் என்பவனுக்கு அரிட்ட ஜனகன், பொலஜனகன் என்னும் இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். தகப்பன் இறத்த பின்னர் மூத்தவனான அரிட்டஜனகன் அரசனானான். இளையவனான பொல ஜனகன் தமையன் மேல் பகை கொண்டு படை திரட்டி வந்து போரிட்டான். அப்போரில் அரிட்டஜனகன் இறக்க அவன் தம்பி அரசனானான். இறந்த அரிட்டஜன கனின் மனைவி அப்போது கருவுற்றிருந்தமையால் பெருஞ்செல்வத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒருவருமறியாமல் சண்பை நகரம் சென்று, அங்கு ஓர் ஆண்மகவைப் பெற்றாள். அக்குழந்தைக்கு மகாஜனகன் என்று பெயரிட் டான். குழந்தையாகிய மகாஜனகன் பெரியவனாக வளர்ந்த பிறகு தன் சிற்றப்பன்தனது நாட்டைக் கவர்ந்து ஆள்கிறான் என்பதறிந்து தன் நாட்டை மீட்கக் கருதி அதன் பொருட்டுச் செல்வம் தேட உறுதி கொண்டான். இக்கருத்தைத் தன் தாய்க்குத் தெரிவித்து அவன் உத்தரவு பெற்றுக் கப்பல் ஏறிச் சுவர்ணபூமிக்குப் புறப்பட்டான். இடை வழியில் புயலடித்து கப்பல் மூழ்கி மற்றவர் இறந்து விட்டனர். மகாஜனகன் முயற்சியைக் கைவிடாமல் கைகளால் கடலை நீந்திக்கொண்டிருந்தான். ஏழாம் நாள், மணிமேகலா தெய்வம் அவன் முன் தோன்றி இப் பெரிய கடலைக் கைகளால் நீந்திக் கடப்பது முடியுமா என்று வினவ, கரை சேர்வது கூடுமா, கூடாதா என்பதை பற்றிக் கவலையில்லை. ஆனால் முயற்சி செய்ய வேண்டு வது என் கடமையன்றோ? என்று விடையிறுத்தான். இவன் ஊக்கத்தை மெச்சிய மணிமேகலா தெய்வம் இவன் செய்த நற்கருமங்களுக்காக இவனது இடுக்கன் தீர்க்கக் கருதி, தான் யார் என்பதை அவனுக்குத் தெரிவித்து, அவன் போக நினைத்த இடம் எது என்று வினவியது. மகாஜனகன் தான் மிதிலை நகரஞ் செல்ல விரும்புவதாகச்

சொல்ல, மணிமேகலை அவனை இரு கைகளாலும் தூக்கிக்கொண்டு வானில் பறந்து சென்று மிதிலை நகரத்தின் மாஞ்சோலை ஒன்றில் விட்டுச் சென்றது. (பௌ.தமிழும்)

பௌத்தக் கதைகள் அடங்கிய இரசவாகிளி என்னும் நூலிலும், பலக கண்டதின்னஸ்ஸ வத்து என்னும் துண்டுப் பலகை கொடுத்தவன் கதையிலும், மணிமேகலா தெய்வம் கடலில் ஒருவனைக் காப்பாற்றிய செய்தி கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

வறட்சி மிக்க வேனில் காலத்தில் தென்னாட்டினின்றும் வடநாட்டிற்கு யாத்திரை சென்ற ஒருவன் நீர் வேட்கை கொண்டு எங்கும் நீர் கிடைக்காமல் வருந்தி, ஒரு மரநிழலில் அமர்ந்து, தன்னிடமிருந்த இரு வெற்றிலையை மென்று விழுங்கி வேட்கை தீர்க்கலாம் என்று எண்ணினான். அச்சமயத்தில் அவனைப் போலவே வடநாட்டினின்று தென்னாட்டிற்கு யாத்திரை செய்யும் ஒருவன், நீர்வேட்கை மிக்கவனாய் பருக நீர் கிடைக்காமல் வருத்தி, அதே மரத்தடியில் அமர்ந்தான். வந்தவன் முன்னவனைப் பார்த்து 'ஐயா நீர்வேட்கை தனிய ஒரு வெற்றிலையாவது கொடு' என்று வேண்டினான். அதற்கு முன்னவன் என்னிடம் இரு வெற்றிலைகள் தாமே இருக்கின்றன. இவற்றை உனக்களித்து விட்டு யான் என் செய்வது?' என்று மறுத்தான். அதற்குப் பின்னவன், "என்னிடம் காசு இருக்கின்றது தருகிறேன். ஒரு வெற்றிலை கொடும்", என்று கேட்க, அதற்கும் அவன் மறுத்தான். பின்னர் பெருந்தொகையைப் பெற்றுக் கொண்டு ஒரு வெற்றிலை கொடுத்தான். இருவரும் ஒவ்வொரு வெற்றிலையை மென்று ஒருவாறு வேட்கையைத் தீர்த்துக் கொண்டனர். பின்னர் இருவரும் புறப்பட்டு வெவ்வேறு வழியே சென்று கடைசியாக ஒரு துறைமுகத்தை அடைந்து, மரக்கலம் ஏறிக் கப்பல்

யாததிரை மேற்கொண்டனர். ஆனால் அக்கப்பலில் இருவரும் ஒருங்கே யாத்திரை செய்வது அவ்விருவருக்கும் தெரியாது. சில நாள் கழிந்த பின், புயலில் மரக்கலம் உடைந்தது. கப்பல் யாத்திரிகர்களில் சிலர் மூழ்கி இறந்தனர். சிலர் உயிர் தப்பக் கடலில் நீந்தினர். அவ்வாறு நீந்தியவர்களில் வெற்றிலையைப் பணம் கொடுத்து வாங்கியவன் ஒரு மரப்பலகையைப் பற்றிக் கொண்டு அதன் உதவியினால் நீந்திக் கொண்டிருந்தான். பணத்திற்கு வெற்றிலையை விற்றவனோ யாதொரு பற்றுமில்லாமல் தன் வெறுங்கைகளால் நீந்தித் தவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது பலகையுள்ளவன் அவனைக் கண்டு, பெருந்தொகை பெற்றுக் கொண்டபோதிலும் தக்க நேரத்தில் ஒரு வெற்றிலையையாவது கொடுத்து உதவி செய்த அவனது நன்றியை நினைவு கூர்ந்து, தன்னிடமிருந்த ஒரே மரப்பலகையை அவனுக்குக் கொடுத்து விட்டுத் தான் வெறுங்கைகளால் நீந்தத் தொடங்கினான்.

அப்பொழுது மணிமேகலா தெய்தம் இவனது இரக்க குணம், தன்னைமற்ற உதவி ஆகியன கண்டு மெச்சி இத்தகைய நன்மகனைக் காப்பாற்ற வேண்டியது தன் நீங்காக் கடமை எனக் கொண்டு, அவன் மீது அருள் கூர்ந்து அவன் கண்களுக்குத் தோன்றாமலேயே, அவனை ஒரு கரையினிற் சேர்த்தது. பின்னர் நெடுநேரம் சென்று பலகையுள்ளவன் தனக்குக் கிடைத்த பலகையின் உதவியினால் அதே கரையை அடைந்தான். அடைந்தவன் தனக்கு முன்பே தன் நண்பன் வந்திருப்பதைக் கண்டு வியப்புற்று, 'ஐயா வெறுங்கைகளால் நீந்தி. எனக்கு முன்னமே கரை சேர எவ்வாறு முடிந்தது. இப்பெருங் கடலை வெறுங்கையால் நீந்தியும் களைப்போ, தளர்ச்சியோ இல்லாமல் எப்படி இருக்க முடிகின்றது' என்று வினவினான். அதற்கு மற்றவன் நான் இங்கு

வந்த விதம் எனக்குத் தெரியாது என்று சொன்னான். அப்பொழுது அது வரையிலும் அவன் கண்களுக்குப் புலப்படாமல் இருந்த மணிமேகலா தெய்வம் அவன் கண் முன் தோன்றி "நானே இங்கு உன்னைக் கொண்டு வந்தேன், பெற்றோரைப் பேணி ஒழுக்கின்றவர்களையும் புத்த தர்ம சங்கம் என்னும் மும்மணிகளைச் சரணடைந்து ஒழுக்கின்றவர்களையும், பஞ்சசீலம் அஷ்டாங்கசீலம், பிரதிமோக்ஷம்வரசீலம் என்னும் சீலங்களை மேற்கொண்டு ஒழுக்கின்றவர்களையும் மெய் மொழி மனங்களால் பிறருக்கு நன்மை செய்கின்றவர்களையும் செய்ந்நன்றி அறிந்து உதவி செய்கின்றவர்களையும், துன்பத்தில் இருந்து தேவர்கள் காப்பாற்றுவார்கள்" என்று சொல்லிற்று.

அவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களில் பலகைகொடுத்து உதவியவன், 'நீங்கள் சொல்லிய தர்மங்களில் ஒன்றையேனும் நான் செய்தவனல்லேன்! அப்படியிருக்க என்னைக் கடலினின்றுங் காப்பாற்றிய வகை என்ன' என்று வினவ ஒரு வெற்றிலையாவது கொடுத்து உதவிய நன்றியை நினைத்து நடுக்கடலில் உன் உயிரையும் மதிக்காமல், மற்றவனுக்கு உன் பலகையைக் கொடுத்து உதவினாய் இந்த நன்றியறிதல் என்னும் உனது நற்குணத்துக்காக உன்னை நான் காப்பாற்றினேன்' என்று சொல்லி, அக்கடல் தெய்வம் மறைந்து விட்டது. (பௌ. தமிழம்)

கம்போடிய நாட்டிலும் சயாம் நாட்டிலும் மணிமேகலா தெய்வத்தைப் பற்றிய கதைகள் வழங்குகின்றன.

கம்போடியா நாட்டு இராமாயணத்தில் கீழ்க்கண்ட பகுதி காணப்படுகின்றது. தேவர்களும், தெய்வமகளிரும் ஓர் அரங்கத்தில் கூடி நடனம் செய்கின்ற வழக்கப்படி,

கூடியிருந்தார்கள். அக்கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள மணிமேகலா தெய்வம் தன் ஒளிவீசும் ஆடை அணிகளை அணிந்து கொண்டு, கையில் மாணிக்கக்கல் ஒன்றினையும் எடுத்துக் கொண்டு சென்றது. செல்லும் வழியில் 'ராமசூரன்' அல்லது 'ராமபரசு' என்னும் பெயருள்ள அசுரன் மணிமேகலா தெய்வத்தின் கையில் உள்ள ஒளிவீசும் மாணிக்கக் கல்லைப் பிடுங்கிக் கொள்ளவிரும்பி அவளைத் தொடர்ந்தான். அதனை அறிந்த மணிமேகலா தெய்வம் மேகத்தில் மறைந்தொளிந்தாள். அங்கும் அசுரன் அவளைத் தொடரத் தன் கையில் இருந்த மாணிக்கக் கல்லை அவன் கண்முன் காட்ட அதன் ஒளியினால் கண்கூசி அவ்வரக்கன் திகைத்து நின்றான். அப்பொழுது மணிமேகலா அவனிடமிருந்து தப்பி ஓடினாள். அவ்வமயம் தெய்வங்களின் அரங்கத்திற்குச் செல்லுவதற்காகப் போய்க் கொண்டிருந்த வீரமிக்க 'வர்ஜுன்' என்னும் தேவன், ராமபரசு என்னும் அசுரன் மணிமேகலையைத் துரத்துவது கண்டு, அவ்விடம் வர அவனுக்கும் ராமசூரனுக்கும் பெரும்போர் நடந்தது. கடைசியில், வர்ஜுன் என்பவனை ராமசூரன் தன் பரசு என்னும் ஆயுதத்தால் கொன்றான். இந்தக் கதை கம்போடிய நாட்டு அரண்மனையில் நாடகமாக இன்னும் நடிக்கப்பட்டு வருகின்றது. சயாம் நாட்டு ராமாயணத் திலும் இந்தக் கதை கூறப்பட்டுள்ளது. கி.பி.1783 முதல் 1899 வரையில் அரசாண்ட சயாம் தேசத்து அரசன் 'முதலாம் ராமன்' என்பவன் காலத்தில் இந்த இராமாயணம் எழுதப்பட்டது. இதுவும் கம்போடியா தேசத்து ராமாயணம் போன்றதே. இதில் காணப்படும் சிறு மாறுதல், வர்ஜின் என்னும் தேவனின் பெயர் அர்ஜுன் என்று மாற்றப்பட்டுள்ளது மட்டுமே. கம்போடியா, சயாம் தேசத்துக் கதைகளிலும் மணிமேகலா தெய்வம் கடலில் வாழ்வதாகவும் அது கடற்தெய்வம் என்பதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. (பௌ. தமிழம்)

இலங்கையில் சிங்களவர் வழங்கும் கதை சிலவற்றினும் மணிமேகலையைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. 'பாலங்கா' என்பவன் தன் மனைவி 'பத்தினி' என்பவளுடன் மதுரைக்குச் செல்லும் வழியில் 'வைத' என்னும் ஆறு குறுக்கிட்டதால், பத்தினி தன் விரலில் அணிந்திருந்த ஆழியைக் கழற்றி ஆற்றில் எறிய அந்த ஆற்றுநீர் விலகி இவர்களுக்கு வழிவிட்டது. இங்கே பாலங்கா என்பவன் கோவலன் எனவும் பத்தினி என்பவள் கண்ணகி எனவும் வைதநதி என்பது வைகை ஆறு எனவும் பொருள் கொள்ள இடமிருக்கிறது. (பெள. தமிழும்)

புத்த சாதகக் கதைகளை நன்கு பயின்ற சாத்தனார் தாம் சாதகக்கதை வழி அறிந்த மணிமேகலா தெய்வத்தை மேலும் அற்புத ஆற்றல் பெற்ற தெய்வமாகப் படைத்துள்ளார். சாத்தனார் தாமே ஒரு வணிகர். மணிமேகலையில் கடல் வாணிபம் பற்றிய குறிப்புகள் மிகுதியாக உள்ளன. மூன்று இடங்களில் கப்பல்கள் உடைபட்ட செய்தி கூறப்படுகிறது. ஆனால் எல்லாரையும் மணிமேகலா தெய்வம் காப்பாற்றியதாகக் கூறப்படவில்லை. கம்பளச் செட்டி கப்பல் உடைந்து தத்தளித்தபோது இத் தெய்வம் காப்பாற்றவில்லை (25:184-191). சாதுவன் கடலில் தத்தளித்தபோதும் இத்தெய்வம் காப்பாற்றவில்லை. பாய்மரத்தின் ஓடிந்த துண்டைப் பிடித்துக் கொண்டு நீந்தி நாகர் வாழும் மலைப்பகுதியை அடைகிறான் சாதுவன் (16:14-16). ஆனால் சீலமும் ஒழுக்கமும் நிரம்பப் பெற்று பெளத்த தருமத்தைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகும் கோவலனின் முன்னோன் ஒருவனை இத்தெய்வம் காப்பாற்றுகிறது. வாணிகத்தின் பொருட்டுக் கடற்பயணம் மேற்கொண்டபொழுது கலம் உடைந்து கடலில் தத்தளித்த அவனை மணிமேகலா தெய்வம் காப்பாற்றிக் கரை சேர்த்தது. இதற்குக் காரணம் பிற்காலத்தில் அவன் சிறந்த போதி சத்துவனாக விளங்குவான் என்பதே நோக்க

பெள.—9

மாகும் என்கிறார் சாத்தனார். இவ்வாறு தன் குல முன்னோனைக் கடலில் இருந்து காப்பாற்றியதால் கோவலன் தன் மகளுக்கு மணிமேகலா தெய்வத்தின் பெயரையே சூட்டினான் என்பதை,

“ஆதி முதல்வன் போதி மூலத்து
நாத னாவோ னளிநீர்ப் பரப்பின்
எவ்வமுற் றான்றன தெய்வந் தீரெனப்
பவ்வத் தெடுத்துப் பாரமிதை முற்றவும்
அறவர சாளவு மறவாழி யுருட்டவும்
பிறவிதோ றுதவும் பெற்றிய ளென்றே
சாரண ரறிந்தோர் காரணங் கூற
அந்த வுதவிக் காங்கவள் பெயரைத்
தந்தையிட் டனன்...” (29:23—31)

எனச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே பௌத்தம் சார்ந்தோரையும் நன்னடத்தையுடையவர்களையுமே இம்மணிமேகலா தெய்வம் காப்பாற்றும் என அறிய முடிகிறது. இத்தெய்வம் கடற்காவல் தெய்வம் என்பதை,

“பரப்புநீர்ப் பெளவம் பலர்தொழக் காப்போள்”

என்னும் அடிகள் வழி அறிய முடிகிறது. (25:207)

மணிமேகலா தெய்வம் கடல்தெய்வமாக விளங்கினாலும் பௌத்தம் சார்ந்தோர்க்கு நிலத்தில் துன்பம் நேரும்பொழுது உடன்சென்று பாதுகாவல் செய்வதை அறிய முடிகிறது. உவவனத்தில் உதயகுமரனுக்கு அஞ்சி ஒளிந்திருந்த மணிமேகலையை மணிபல்லவத் தீவிற்குக் கொண்டு வந்து காத்திட்ட செய்தியைப்

“பூங்கொடி தன்னைப் பொருந்தித் தழீஇ
அந்தர மாறா வாறைந் தியோசனைத்
தென்றிசை மருங்கிற் சென்றுதிரை யுடுத்த
மணிபல் லவத்திடை மணிமேகலா தெய்வம்
அணியிழை தன்னைவைத் தகன்றது” (6:210-214)

எனக் குறிப்பிடுகிறார் சாத்தனார். மணிமேகலையை மணிமேகலா தெய்வம் 30 யோசனை தூரம் தூக்கிச் சென்றதாக அறிய முடிகிறது. காவிரிப்பூம்பட்டினத் திலிருந்து மணிபல்லவத் தீவு 270 மைல் தூரத்தில் இருந்தது என அறிய முடிகிறது. மணிமேகலையைக் காப்பாற்றியது மட்டுமன்றி உதயகுமரனுக்கு அறிவுரையும் கூறுகிறது.

“... .. மன்னன் மகனே

கோணிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியும்

கோணிலை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரும்

மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை

மன்னுயி ரெல்லாம் மண்ணாள் வேந்தன்

தன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் றாகும்

தவத்திறம் பூண்டோள் தன்மேல் வைத்த

அவத்திறம் ஒழிக”

(7:7—14)

என உதயகுமரனுக்கு அறிவுரை கூறிய இத் தெய்வத்தின் செயல நினைந்து இன்புறத்தக்கது. இந்திரனின் ஏவல் கேட்டு ஒழுகும் இத்தெய்வம் மெல்லியல் வடிவில் வந்து இந்திரவிழாவைக் கண்டு களிக்கும். ஒருமுறை இந்திர விழா நடைபெறாமையால் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை இத்தெய்வம் அழித்து விட்டது என்பதைச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார். நாக நாட்டரசன் மகளாகிய பீலிவளை என்பவள் சோழ வேந்தனாகிய நெடுமுடிக்கிள்ளிவள வனுக்குத் தான் பெற்ற மகனை அவனிடம் சேர்த்து வரும் படி கம்பளச் செட்டியிடம் அளிக்கிறாள். செட்டியும் மன்னன் மகனை வாங்கிக் கொண்டு காவிரிப்பூம்பட்டினம் நோக்கி வருகையில் கப்பல் உடைந்து மூழ்கிவிடுகிறது. கப்பலிலிருந்து பிழைத்துச் சென்ற சிலர் மன்னனிடம் நிகழ்ந்ததைக் கூறினர். மன்னனும் மகனைத் தேடி அலைந்தமையால் இந்திரனுக்கு விழாச் செய்தலை மறந்தான் இதனால் சினமுற்ற மணிமேகலா தெய்வம் புகாரைக்

கடல்கொள்ளும் எனச் சபித்ததாகவும் அதனால் புகாரைக் கடல் முடியது எனவும் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார்.

“நாக நன்னாடாள்வோன் தன்மகள்
பீலிவளை என்பாள் பெண்டிரின் மிக்கோள்
.....
மணிமேகலா தெய்வ மற்றது பொறாஅள்
அணிநகர் தன்னை அலைகடல் கொள்கென
விட்டனள் சாபம் பட்ட திதுவாற்
கடவுண் மாநகர் கடல்கொளப் பெயர்ந்த
வடிவேற் றடக்கை வானவன் போல
விரிதிரை வந்து வியனகர் விழுங்க” (25: 178—203)

என மணிமேகலைக் காப்பியம் புகலுவதிலிருந்து காவிரிப் பூம்பட்டினம் மணிமேகலா தெய்வத்தின் சாபத்தால் அழிந்தது என அறியலாம்.

இத்தெய்வத்திடம் மந்திர ஆற்றல்கள் மிகுதியாக இருந்தன. அவற்றில் குறிப்பாக மூன்றினை மணிமேகலைக்கு இத்தெய்வம் வழங்கியது. வேண்டுகக் கொள்ளுதல், வான்வழிச் செல்லுதல், பசி தணித்துக் கொள்ளுதல் ஆகிய மூன்று மந்திரங்களை மணிமேகலைக்கு இத்தெய்வம் கற்பித்ததை,

“... .. வேற்றுருவெய்தவும்
அந்தரந் திரியவு மாக்குமில் வருந்திறல்
மந்திரங் கொள்கென வாய்மையினோதி
... ..
மக்கள் யாக்கை யுணவின் பிண்டம்
இப்பெரு மந்திர மிரும்பசி யறுக்கும்” (10:80—91)

எனச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார். தன் தவ ஆற்றலால் மின்னற்கொடி போன்ற உடலையும், வானவில் போன்ற ஒளியையும் இத்தெய்வம் பெற்றிருந்ததை,

“உருவு கொண்ட மின்னே போலத்
திருவி விட்டுத் திகழ்தரு மேனியள்” (6:9—10)

எனக் குறிப்பிடுகிறது மணிமேகலைக் காப்பியம். காஞ்சி மாநகரில் இத் தெய்வத்திற்குக் கோயில் அமைத்து வழிபாடும் சிறப்பும் நிகழ மணிமேகலை ஏற்பாடு செய்ததை அறிய முடிகிறது. (28:212—216)

பிற பௌத்த தெய்வங்களைப் போலவே மணிமேகலா தெய்வத்திற்கும் முக்கால ஞானமும் வாய்த்திருந்தது. மாதவியின் கணவில் தோன்றி மணிமேகலை மிகச் சிறந்த அறச்செல்வியாக விளங்குவாள் என்பதையும் (7:34—87, 29:31—33) சுதமதி, மாதவி, மணிமேகலை, உதயகுமரன் ஆகியோரின் பழம் பிறப்புகளை உணர்த்தியும் அருள் புரிந்த நிலை (10:18—75) இத்தெய்வத்தின் முக்கால ஞானத்திற்குச் சான்றாகும்.

மணிமேகலை அறச்செல்வியாக உருப்பெறுவதற்கு இத்தெய்வத்தின் துணையே காரணமாகும். உதயகுமரனுக்கு அரசியல் அறத்தை எடுத்துரைத்து அவனை நன்னெறிப்படுத்த முனையும் இத்தெய்வத்தின் கருணை உள்ளம் உணர்ந்து போற்றத்தக்கது.

புத்த லீடிகையை மதித்துப் போற்றும் பண்பினை (10:3—16) இத்தெய்வத்திடம் காணமுடிகிறது.

புலவன் நீர்த்தன் புண்ணியன் புராணன்
உலக நோன்பி னுயர்ந்தோ யென்கோ
குற்றங் கெடுத்தோய்செற்றஞ் செறுத்தோய்
முற்ற ஷணர்ந்த முதல்வா வென்கோ
காமற் கடந்தோ யேம மாயோய்
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோ யென்கோ
ஆயிர வாரத் தாழியந் திருந்தடி
நாவா யிரமிலே நேத்துவ தெவன் (5:98—105)

இவ்வாறு போற்றித் துதிக்கும் மணிமேகலா தெய்வத்தை புத்தலீடிகை “அரும்பெரும் தெய்வம்” (9:67) என மதித்துப் போற்றுவதைக் காண முடிகிறது. தீவுகளைக் காக்கும் தெய்வமாக விளங்கிய தீவதிலகை எனும் பெண்

தெய்வம் மணிமேகலா தெய்வத்தைப் போற்றுவதிலி நந்தே (25:198—200) இத்தெய்வத்தின் மாண்பு விளங்குகிறது. லாவோஸ் நாட்டில் நங்மேகலா என்று மணிமேகலா தேவியை அழைப்பதாகவும் அவள் ஒரு கடல் தெய்வமாக தொழப்படுவதையும் ஆராய்ச்சியாளர் குறித்துள்ளனர். மணிமேகலா தெய்வத்தைப் பற்றிய கதைகள் கம்போடியா சையாம் முதலிய கிழக்கிந்தியத் தீவுகளில் மிகுதிபாக வழக்கில் உள்ளது. இலங்கையில் இத்தெய்வத்தின் பெயரால் பல இடங்கள் உள்ளன. கடல் தெய்வமாக விளங்கிக் கடலில் தத்தளிப்போரைக் காப்பாற்றும் தெய்வமாக மணிமேகலா தெய்வம் விளங்குகிறது. இதற்குப் பிறவிப் பெருங் கடலை நீந்துவோருக்குப் பேருதவி செய்து காப்பாற்றும் தெய்வம் என உட்பொருள் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

மணிமேகலா தெய்வத்தைப் பற்றி விரிவாக மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் தமது பௌத்தமும் தமிழும் என்ற நூலில் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். அவர் நூலிலுள்ள செய்திகளே மேற்கோளாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

தரைக்காவல் தெய்வம் சம்பாபதி

பௌத்தம் போற்றிய பெண் தெய்வங்கள் பலவும் மனிதர்களின் சிக்கல்களில் தலையிட்டு அவர்களின் கவலையைப் போக்கும் அரும்பணியை ஆற்றுகின்றன இப்பணியில் முதன்மையிடம் வகிப்பது தரைக்காவல் தெய்வமாக விளங்கும் சம்பாபதி ஆகும். சாதுர் மாகராஜிக லோகம் என்னும் தெய்வலோகத்தில் உள்ள நான்கு தேவர்கள், நிலவுலகத்திலே நல்லவர்களுக்கு நேரிடுகின்ற துன்பங்களைப் போக்கச் சில தெய்வங்களை நிறுத்தினார்கள் என்பது பௌத்தர்களின் நம்பிக்கை. அவ்வாறு நிறுத்தப்பெற்ற தெய்வங்களுள் கடல் காவல் தெய்வமாக விளங்கிய மணிமேகலா தெய்வமும் ஒன்று. இத்தெய்வத்தைப் போலவே தரையில் நல்லவர்களுக்கு ஏற்படும்

துன்பத்தைப் போக்கத் தேவர்கள் சம்பாபதி என்னும் பெண் தெய்வத்தை நிறுத்தினார்கள்.

துறையும் மன்றமும் தொல்வலி மரனும்
உறையுளும் கோட்டமும் காப்பாய் காவாய்!

(6:136—137)

என இத்தெய்வத்தைக் கோதமை என்பவள் போற்றிப் பரவுகிறாள்.

“நாவலோங்கிய மாபெருந் தீவினுள் காவல் தெய்வம்” எனச் சம்பாபதி கூறப்படுவதால், இத்தெய்வம் நாவலந்தீவு (இந்தியா) முழுமைக்கும் காவல் தெய்வமாக அமைந்திருந்தது என அறியலாம்.

இமயமலையினின்றும் இத்தெய்வம் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்ததாகவும். நாவல் மரத்தின் கீழ்த்தங்கி அரக்கரால் மக்களுக்கு நேரும் துன்பத்தைப் போக்க இத்தெய்வம் தவம் கிடந்ததாகவும் சாத்தனார் மணிமேகலைக் காப்பியத்தின் பதிகத்தில் கூறுகிறார்.

“இளங்கதிர் ஞாயி றெள்ளுந் தோற்றத்து
விளங்கொளி மேனி விரிசடை யாட்டி
பொன்றிகழ் நெடுவரை யுச்சித் தோன்றித்
தென்றிசைப் பெயர்ந்தவித் தீவத் தெய்வம்
கானகச் சம்பு தன்கீழ் நின்று
மாநில மடந்தைக்கு வருந்துயர் கேட்டு
வெந்திற லரக்கற்கு வெம்பகை நோற்ற
சம்பு வென்பாள் சம்பா பதியினள்” (பதிகம்:1-8)

எனச் சாத்தனார் குறிப்பிடுவது இத்தெய்வத்தின் பெருமையை விளக்கும். பூம்புகாரில் நிலவிய பல கோட்டங்களில் சம்பாபதியின் கோயிலும் ஒன்று. இஃது இக் காலத்தில் இந்நகர்க்கு அன்மையில் சாயாவனம் என்னும் ஊரிலுள்ள பிடாரியின் கோயில் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். புகார் நகரில் உலக அறவியில் கந்திற் பாலைக்கு மேற்றிசையில் உள்ள நெடுநிலை வாயிலில் சம்பாபதியின் கோயில் அமைந்திருந்ததை.

“கடவு ளெழுதிய நெடுநிலைக் கந்தின்
குடவயி னமைந்த நெடுநிலை வாயின்
முதியாள் கோட்டத் தகவயிற் கிடந்த” (21:1-3)

எனச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார். இங்கு முதியாள் கோட்டம் எனச் சாத்தனார் குறிப்பிடுவது சம்பாபதி கோயிலாகும். மேலும் முதியாளுக்குடிகை, குச்சரக் குடிகை (18:145-152) எனவும் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார். கூர்ச்சர நாட்டுக்கலைஞர்களால் இக்கோயில் கட்டப்பட்டதாக அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இத்தேவியின் திருவுருவம் சதை வேலைப்பாடு அமைந்தது (6:47, 200:18; 156). இவள் தவத்தின் ஆற்றலால் இளவள ஞாயிற்றையும் எள்ளும் ஒளியினையும் பொன் போலும் பொலிவினையும் உடையவள். இவள்முதுமையை யாரும் உணர முடியாமையின் முதுமூதாட்டி, தொன்மூதாட்டி, முந்தைமுதல்வி, முதியாள் எனப் புகழப்படுகிறாள். சம்பாபதியை முதியோள் எனச் சாத்தனார் சாற்றுவது போல நக்கீரர் உமையம்மையினைப் 'பழையோள்' எனப் பகர்தலை ஒப்பிட்டு உணர்ந்து மகிழலாம். வைதிக சமயத்தின் பெண் தெய்வமாகிய சக்தியின் தன்மைகளைப் பெளத்தப் பெண் தெய்வங்களுக்கு மகாயான பெளத்தர்கள் வழங்கியுள்ளதை அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். முதுமைக்கு முதுமையாயும், இளமைக்கு இளமையாயும் இலங்கும் இத்தெய்வத்தினைக் குமரி, (18:152) கன்னி (22:27) என்றும் தோடார் கோதை, இடையோர் பாலை என்றும் சாத்தனார் புகழ்ந்துள்ளார். இத்தெய்வத்தை அனைவரும் தொழுதனர். (18:87-88) சாவகத்திற்குப் புறப்படுமுன் மணிமேகலை இத்தெய்வத்தைப் போற்றிப் பரவினாள். இரவில் இத்தெய்வத்தின் கோயிலினுள்ளே ஒரு புறம் அமுதசுரபியை வைத்துவிட்டு மற்றொருபுறம் மணிமேகலை தூங்குவது வழக்கம். (21:2-3). அமுதசுரபியை ஏந்தி அழிபசி தீர்க்கும் அறப் பணியைத் தொடங்கிய பின்னர் சம்பாபதியின் கோயிலே

மணிமேகலை தங்கும் இடமாக விளங்கியது. நீர்த்துறைகள், மன்றங்கள், முதுமரங்கள், கோயில்கள் முதலியனவும் இப்பெண் தெய்வத்தின் காவலுக்கு உட்பட்டவை (6:136-138). புகார் நகரத்திற்கு இத்தெய்வத்தின் பெயரே அமைந்தது எனின் இதன் சிறப்பினை அறியலாம். இந்திரனுக்கு தீவகசாந்தி செய்து நாவல நாடு நலம்பெற விழைந்தது என்பதை,

“நாவ லோங்கிய மாபெருந்தீவினுட்

காவற் றெய்வகந் தேவர்கோற் கெடுத்த

தீவகச் சாந்தி செய்தரு நன்னாள்” (2:1-3)

எனப்போற்றுகிறார் சாத்தனார்.

பேயும், தெய்வமும் ஒருவர் உயிரையும் கொல்லாது ஊழ்வினையால்தான் உயிர் போகும் என்பதைக்கோதமை என்ற பெண்ணுக்கு இத்தெய்வம் உணர்த்திய நிகழ்ச்சி யொன்று ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. சார்ங்கலன் என்னும் அந்தணச் சிறுவன் தன்னந் தனியனாய்ச் சுடு காட்டிற்குச் செல்ல அங்கு ஒரு பேய்மகள் பிணத்தின் தலையொன்றினைக் கையிலேந்திக் கூத்தாடியதைக்கண்டு அஞ்சி நடுங்கினான். அவ்வச்சம் நீங்காமல் அவன் வீட்டிற்குச் சென்று தாயாகிய கோதமையிடம் தான் கண்டதைக் கூறி உயிர் விட்டான். மகனை இழந்த கோதமை அவன் உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு சம்பாபதி கோயிலுக்கு வந்து என்னுயிரை எடுத்துக் கொண்டாவது மகனுயிரை உயிர்ப்பித்துத் தரும்படி வேண்டுகிறான்.

சம்பாபதி தெய்வம் அவள் முன் தோன்றி உன் மகன் விதிவசத்தினால் இறந்தானேயன்றி அவனைப்பேய் கொல்லவில்லை. அவன் ஆயுள் அவ்வளவுதான் எனக் கூறி இறந்தவரைப் பிழைக்க லவக்கும் ஆற்றல் தனக் கில்லை எனக் கூறி,

“உலகமன்னவர்க் குயிர்க்குயி ரீவோர்

இலரோ விந்த வீமப் புறங்காட்

டரசர்க் கமைந்தன வாயிரங் கோட்டம்
நிரயக் கொடுமொழி நீயொழி" (6:164-167)

என அவளை அமைதிப்படுத்துகிறது. இதனைக்கேட்ட கோதமை தெய்வங்கள் இறந்தவரைப் பிழைக்கவைக்கும் ஆற்றல் உடையவை எனக் கூறுகிறார்களே, உனக்கு இறந்தவரைப் பிழைக்கவைக்கும் ஆற்றல் இல்லை என்று கூறுவது எப்படி என வினவுகிறாள் உடனே சம்பாபதி தெய்வம் இச்சக்கரவாளக்கோட்டத்திலுள்ள தெய்வங்கள் அனைத்தையும் உன்முன் அழைக்கிறேன். அவர்களில் யாரேனும் ஒருவர் உன் மகனை உயிர்ப்பிக்கும் ஆற்றல் உடையவராக இருந்தால் நானும் உன் மகனை உயிர்ப்பித்துத் தருகிறேன் எனக் கூறுகிறது. வருகை தந்த தெய்வங்கள் அனைத்தும் இறந்த உயிரை உயிர்ப்பிக்கும் ஆற்றல் தங்களுக்கு இல்லை எனக் கூறி விடுகின்றன. இதனால் மனம் தெளிந்த கோதமை தன் மகன் உடலை அடக்கம் செய்து அமைதியடைந்தாள் (6:106-189). வினைக் கொள்கையைத் தெய்வங்களாலும் மீற முடியாது என்பதைச் சம்பாபதி தெய்வம் உணர்த்துகிறது. இத் தெய்வத்தை மாபெருந் தெய்வம் (6:170) எனச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார். மகனை இழந்த கீதகோதமி புத்தரிடம் சென்று தன் மகனை உயிர்ப்பித்துத்தர வேண்டும் எனக் கேட்ட நிகழ்ச்சியோடு சம்பாபதி கோதமை நிகழ்ச்சியையும் ஒப்பிட்டு உணரலாம்.

மாபெருந்தெய்வமாகவும், தரைக்காவல் தெய்வமாகவும் விளங்கிய சம்பாபதி மக்களிடத்துக் கருணை பொழியும் தெய்வமாகவும் திகழ்ந்ததை அறிய முடிகிறது.

காயாவனம் என்னும் ஊரில் உள்ள சிவன் கோயிலின் தென்பக்கத்தில் சம்பாபதி கோயில் ஒன்று இப்போது இருக்கிறதென்றும் இக்கோயில் சம்பாபதியம்மன் கோயில் என்றும் பிடாரி கோயில் என்றும் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் கூறுவர். (மணி.

அரும்பத உரை) சீகாழி இரயில் நிலையத்திற்குத் தென்கிழக்கே 14 மைல், தூரத்தில் காவிரிப் பூம்பட்டினம் இருக்கிறதென்றும் இங்குள்ள மருவத்தூர் கிராமத்தில் சம்பாபதி கோயில் இருக்கிறதென்றும் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை அறிக்கை கூறுகின்றது (பௌ. தமிழும்).

தீவுகளைக் காக்கும் தீவதிலகை

கடற்காவல் கடமையினை மணிமேகலா தெய்வமும், தரைக்காவல் பணியினைச் சம்பாபதியும் பெற்றிருந்தாற் போலத் தீவுகளைக் காக்கும் பொறுப்புத் தீவதிலகையின் பால் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. காவல் தெய்வம் (25:159) அந்தரத் தீவகத்து அருந்தெய்வம் (25:213) என்னும் மணிமேகலை அடிகளால இவ்வண்மையினை உணரலாம். மணிபல்லவத் தீவில் இந்திரனின் ஆணைக் கேற்ப இத்தெய்வம் புத்தபீடிகையினைக் கடவல் புரிந்ததை,

“பழுதில் காட்சியிந் நன்மணிப் பீடிகை
தேவர்கோ னேவலிற் காவல் பூண்டேன்
தீவதிலகை யென்பெயர்” (11:27-28)

எனச் சாத்தனார் குறிப்பிலிருந்து அறியலாம். மணிமேகலா தெய்வத்தைப் போன்று இத்தெய்வமும் புத்தபக்தி நிரம்பியது. முக்காலமும் உணரும் ஞானம் பெற்றது. நல்வினைப் பயனால் பெற்ற தெய்வப் பிறவியும் இப்பெண் தெய்வத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை. பிறவாமையாகிய பேரின்ப நிலையை அடைவதையே இத்தெய்வம் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தது. சமந்த மலையின் உச்சியில் ஒளிரும் புத்தரின் புனிதச் சுவடுகளை வலமாக வணங்கிப் பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்திட, பெரிதும் விரும்பியது இப்பெண் தெய்வம். இதனை,

“தீவ திலகை செவ்வன முரைக்கும்
ஈங்கித னயலகத் திரத்தின தீவத்
தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை
அறவியங் கிழவோ னடியிணை யாகிய
பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் விடுஉம்” (11:20-24)

எனத் தீவதிலகையே கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அறச் செல்வியாகிய மணிமேகலைக்குப் பசிக்கொடுமையினைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றது இப்பெண்தெய்வம்.

“தீவதிலகை சேயிழைக் குரைக்கும்
குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடே உம்
நாணணி களையும் மாணெழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாவி.....” (11:75-80)

புத்தர்பிரான் பிறந்த வைகாசி விசாக நன்னாளில் கோமுகி இலஞ்சியில் தோன்றும் அமுதசுரபி மணிமேகலைக்குத்தான் கிடைக்கும் என முன்கூட்டியே கூறியது இத்தெய்வம். (11:39-40) மேலும் புண்ணியராசனின் பழம் பிறப்பினையும் மறைந்த வரலாற்றையும் விரிவாக விளம்புகிறது. முற்பிறவியில் அட்சய பாத்திரத்தின் வழி அரும்பசி தீர்த்து ஆபுத்திரனாக விளங்கியதை,

“அருந்துயிர் மருந்துமுன் னங்கையிற் கொண்டு
பெருந்துயர் தீர்த்தவப் பெரியோய் வந்தனை”

எனத் தீவதிலகை குறிப்பிடுகிறது. (25:160-161)

பூம்புகார் கடலால் விழுங்கப்பட்டதற்குரிய காரணத்தையும் மணிமேகலைக்கு இப்பெண் தெய்வமே எடுத்தியம்புகிறது. (25:175-213)

போதி சத்துவராகிய அறவணரிடம் இப்பெண் தெய்வம் அளவற்ற மதிப்புக் கொண்டிருந்தது. அமுதசுரபியின் அருமையினையும் கோவலன் முன்னோனையும் மணிமேகலை தெய்வம் காத்திட்ட செய்தியினையும் (25:209-212) இப்பெண் தெய்வம் எடுத்தியம்புகிறது. அறத்தின் மாண்புகள் அனைத்தையும் மணிமேகலைக்கு இப்பெண் தெய்வமே உணர்த்துகிறது.

“மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே”

(11:95-96)

எனப் பசிப்பிணி களையும் அறத்தை மணிமேகலைக்கு
எடுத்துக்கூறி மணிமேகலையைப் பசிப்பிணி மருத்துவராக
உருவாக்கிய பெருமை இப்பெண் தெய்வத்தையே சாரும்.
காஞ்சி மன்னவன் தீவதிலகைக்குக் கோயில் எடுத்துச்
சிறப்பித்ததை,

“தீவ திலகையுந் திருமணி மேகலா
மாபெருந் தெய்வமும் வந்தித் தேத்துதற்கு
ஓத்த கோயி லுளத்தகப் புனைந்து
விழவுஞ் சிறப்பும் வேந்த னியற்ற”

(28:212-215)

எனக் குறிப்பிடுகிறார் சாத்தனார். இப்பெண்
தெய்வத்தினைப் பூங்கொடி, கிளரொளி, மாதெய்வம்,
காவல்தெய்வம், அருந்தெய்வம் எனப் பலவாறாகக்
குறிப்பிட்டுப் போற்றுகிறார் சாத்தனார்.

கண்ணகி

கற்புக்கடம் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வம் எனக்
கண்ணகியைப் போற்றியுரைக்கிறார் சமணத்
துறவியாகிய கவுந்தியடிகள். சமணத் துறவியாகிய
இளங்கோவடிகளால் போற்றியுரைக்கப் பெற்ற பத்தினித்
தெய்வமாகிய கண்ணகி பௌத்தர்களால் பௌத்தப்
பெண் தெய்வமாகத் தொழப்பட்ட நிலை வியப்பிற்
குரியது. பலவகைக் காவல் தெய்வங்களையும் கொண்ட
பௌத்த சமயத்துறைக்குக் கண்ணகி எனும் கற்புத்
தெய்வம் தமிழகத்துப் பௌத்தர்களால் உருவாக்கப்
பட்டது என்பர் அறிஞர். தாய்த்தெய்வ வழிபாடு
சங்ககாலந்தொட்டுத் தமிழகத்தில் இருந்து வருவதை
இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

“பத்தினி பக்தர்கள் தத்துவ ஞானிகள்
சித்தம் கலங்கச் சிதைவுகள் செய்தவர்
அத்தமும் ஆவியும் ஆண்டொன்றில் மாண்டிடுந்
சத்தியம் ஈது சதாநந்தி ஆணையே” (532)

எனத் திருமூலர் பத்தினி வழிபாடு குறித்துக் குறிப்பிடுகிறார். சாத்தனார் காலத்தில் பத்தினித் தெய்வமாகப் போற்றப் பெற்ற கண்ணகியின் சிறப்பைப் பலபட போற்றியுரைக்கிறார் இளங்கோவடிகள். ஆண், பெண், இல்லறத்தார், துறவறத்தார், கற்றோர், மற்றோர், மன்னர், மக்கள், தெய்வங்கள், உள்நாட்டார், அயல் நாட்டார் என எல்லாரும் கண்ணகியைத் தெய்வமாகப் போற்றிய நிலையை இளங்கோவடிகள் ஏற்றமுறக் காட்டியுள்ளார்.

கணவன் கொலையுண்டதும் பாண்டியன் தேவி போன்று இறக்காமலும், மாதவி மடந்தை போன்று துறவறத்தை மேற்கொள்ளாமலும் மறக்கற்புடையவளாகிப் பாண்டியனது இறப்புக்குக் காரணமாகி மதுரையை எரித்து வஞ்சிநாடு அடைந்து தெய்வமாகிய வரலாற்றையுடையவள் கண்ணகி. இப்பத்தினித் தெய்வத்தை இமயம் முதல் இலங்கை வரையிலுள்ள மன்னரும் மக்களும் போற்றினர். இத்தெய்வத்தின் கற்பாற்றலை உலகோர் அறிய இமயத்தில் கல்லெடுத்துக் கங்கையில் நீராட்டி, வஞ்சியில் கோட்டம் அமைத்தான் சேரன் செங்குட்டுவன். இவ்விழாவிற் கலந்து கொண்ட இலங்கை வேந்தன் கயவாகு என்பான் பௌத்த மதத்தைச் சார்ந்தவன். இவன் தன்நாட்டிலும் பத்தினி வழிபாடு பரவச் செய்தான். இலங்கை வரலாற்று நூலான ‘மகாவமிசம்’ குறிப்பிடும் பத்தினி வழிபாடு கண்ணகி வழிபாடேயாகும். இவ்வாறு கண்ணகி பௌத்தப் பெண் தெய்வமாக உயர்த்தப் பெற்றாள். செங்குட்டுவன் சைவனாயினும் பௌத்தத்திற்குப் பகைவனல்லன்.

செங்குட்டுவனின் முன்னோனாகிய இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பௌத்த மதத்தைத் தழுவிவன் (28: 103-122). கோவலனுக்கு ஒன்பது தலைமுறை முன்னோனாகிய கோவலனென்பவன் வஞ்சி மாநகரில் புத்த தேவனுக்கு சைத்தியம் ஒன்றைக் கட்டிப் பௌத்த மதம் தழுவி வாழ்ந்த வரலாற்றினைச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார் (28:123-132).

கண்ணகி தன்னை வணங்கியவர்களுக்கெல்லாம் வரம் கொடுத்ததாக இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகிறார். சிலம்பில் கண்ணகியின் சிலை மட்டுமே குறிக்கப் பெறுகிறது. மணிமேகலைக் காப்பியம் கண்ணகி கோவலன் இருவருக்கும் சிலைகள் இருப்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

“தனியாக் காதற் றாய்கண் ணகியையும்

கொடைகெழு தாதை கோவலன் றன்னையும்

கடவு ளெழுதிய படிமங் காணிய” (26:2-4)

எனச் சாத்தனார் இருவரின் படிமங்கள் அமைந்திருந்த கோட்டத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

வஞ்சிமாநகர் சென்ற மணிமேகலை கண்ணகியின் கோட்டத்துள் சென்று வணங்கி மதுரையை அழித்தற் குரிய காரணத்தைக் கூற வேண்டுகிறாள். மணிமேகலைக்குக் கண்ணகி அளிக்கும் விடை வழியாக கண்ணகி பௌத்த தெய்வமாக உயர்ந்ததை சாத்தனார் எடுத்துக் காட்டுகிறார். முன்வினையின் பயனாக நானும் நின்தந்தையும் இப்பிறவியில் துன்பமுற்றோம் என்பதனை மதுராபுரித் தெய்வம் எடுத்துக் கூறியது. பழம்பிறப்பிற் செய்த வினையின் பயனை யாரும் நுகர்ந்தே ஒழிதல் வேண்டும் என்கிற உண்மையினைத் தெளிவாக மதுராபுரித் தெய்வம் எடுத்துக்காட்டியது. அத்தெய்வம் கூறிய பின்னும் என் சினம் அடங்காமல் மதுரையை எரித்தழித்தேன். முன்பு செய்த நல்வினையாலே நானும் என் கணவனும் தேவர்களாகிச் சென்றோம். இந்நல்வினை

யின் இறுதியில் கோபத்தாலுண்டாகிய பாவப்பயனை நுகர்தல் கூடும். இப்படிப் பிறந்தும் இறந்தும் புண்ணியத்தின் இறுதியிற் பாவப் பயணையும் பாவத்தின் இறுதியிற் புண்ணியப் பயணையும் நுகர்ந்து நுகர்ந்து உழலா நிற்போம். அப்பால் மகத நாட்டிற் கபிலையம் பதியிற் புத்த ஞாயிறு உதித்துப் போதி மரத்தடியில் எழுந்தருளியிருந்து நால்வகைச் சத்தியங்களையும் அறிந்து பன்னிரண்டு சார்புகளின் தோற்றங்களையும் அவற்றின் அழிவையும் விளங்கக் கூறி, இச்சக்கரவாள முழுவதும் தரும ஒளியை வீசங்காலத்தில் யாம் அவ்வுபதேச மொழிகளைக் கேட்டுத் துறந்து நிருவாணமடைவோம். இப் பயணை யாம் அடைவதற்குக் காரணம், முன்பு காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் புத்த சைத்தியத்திலுள்ள இந்திர விகார மேழினையும், உன் தந்தையுடன் ஏத்திய புண்ணியமே யாகும். நிருவாணத்தையடைவது பல நாளைக்குப் பின்பேயாயினும், அதுகாறும் பலவகையாகிய சித்திகளையும் செய்து கொண்டிருப்போம் எனக் கண்ணகி மணிமேகலையிடம் (26:11-61) கூறுவதிலிருந்து பௌத்த மதத்தை முழுமையாகச் சார்ந்த பெண் தெய்வமாக கண்ணகி விளங்குவதைக் காண முடிகிறது.

வஞ்சி மாநகரில் பலவகைச் சமயங்களின் கருத்துகளையும் கேட்டறிந்து பின்னர் அவற்றின் பொய்ம்மையை உணர்ந்து, அதன் பின்னர் புத்த பகவானின் பிடக நெறியை மணிமேகலை பின்பற்றுவாள் எனக் கண்ணகி உரைப்பதைச் சாத்தனார் (26:63-66) எடுத்துக்காட்டுகிறார். முக்காலமும் உணர்ந்த பெண் தெய்வமாகக் கண்ணகியைச் சாத்தனார் படைத்துள்ளார்.

மார்பிணைப் பறித்து எறிந்த இப்பத்தினித் தெய்வத்தின் செயல் புத்த சாதகக் கதைகளிலும் திவியாவதானம் முதலிய மகாயான நூல்களிலும் காணப்படுதலின் இத் தெய்வத்தின் பௌத்தச் சார்பு புலனாகும் என அறிஞர் சேர். ந. கந்தசாமி குறிப்பிடுவர்.

மறக் கற்புடைய மாபெருந் தெய்வத்தை இளங்கோ வடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் காட்டினார். புத்தரின் திருவடி நிழலில் மறக்கற்பு அறக்கற்பாக அமைதியடைந்த அருள் நிலையைச் சீத்தலைச் சாத்தனார் மணிமேகலையில் காட்டுகிறார்.

சிந்தாதேவி

வைதிகத் தெய்வமாகிய கலைமகளைப் பௌத்த சமயம் சிந்தாதேவியாக ஏற்றுக்கொண்டது. அவலோகி தேசுவரரின் நாவினிடமாகக் கலைமகள் தோன்றியதாகக் கதைகள் புணையப் பெற்றன. அறிவை விரும்பாத சமயத்தார் இல்லை. எனவே கலைமகளை வைதிகர்களே யன்றிப் பௌத்தர்களும் சமணர்களும் கூடப் பணிந்தனர். ஞானத்தாயாக விளங்குகின்ற கலைமகளைச் சிந்தாதேவியாகப் பௌத்தம் போற்றியது. எச்சமயத்தவரும் கலை மகளுக்குத் தலைமகளாக விளங்குகின்ற சிந்தாதேவியைப் போற்றிப் பரவினர் என்பதை,

“யாவரு மேத்து மிருங்கலை நியமத்துத்
தேவி சிந்தா விளக்குத் தோன்றி” (14:10-11)

எனச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழ் நிலைபெற்ற மதுரையில் கலைமகளாகிய சிந்தாதேவியின் கோயில் சிறப்புற அமைந்திருந்தது (13:105-106). இக்கோயிலைச் செழுங்கலை நியமம் (13:106) இருங்கலை நியமம் (14:10) எனச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆபுத்திரனானவன் தென்மதுரையை அடைந்து சிந்தாதேவியின் கோவிலாகிய கலை நியமத்தின் முன்னே யுள்ள அம்பலத்தையே இருப்பிடமாகக் கொண்டு தங்கியிருந்தான். ஓரிரவில் அவன் தூங்கும்பொழுது சிலர் வந்து ‘பெரும்பசி’ எங்களை வருத்துகிறது என்றனர்.

பௌ.—10

அவர்களின் பசியினைப் போக்க வழியறியாது ஆபுத்திரன் வருந்தியபொழுது சிந்தாதேவி அவன்முன் தோன்றி இதனைக் கொள்வாயாக என அட்சயப் பாத்திரத்தை தந்தருளினாள். நாடெல்லாம் வறுமையுற்றாலும் இவ்வோடு வறுமையடையாது; கொடுக்கக் கொடுக்க இதில் உணவு வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும் என அருளினள். இதனால் மகிழ்ச்சியுற்ற ஆபுத்திரன்,

“சிந்தாதேவி! செழுங்கலை நியமத்து
நந்தா விளக்கே! நாமிசைப் பாவாய்!
வானோர் தலைவி! மண்ணோர் முதல்வி!
ஏனோ ருற்ற விடர்களை வாயெனத்
தான்றொழு தேத்தித் தலைவியை வணங்கிப்”

(14:17-21)

போற்றிப் பரவுகிறான். பால்நினைந்தாட்டும் தாயைப் போல உயிர்களின் பசிப் பிணியினைப் போக்க மண்ணுலகத்திற்கு அட்சயப் பாத்திரத்தை அருளிய அருளுள்ளம் படைத்தவளாகச் சிந்தாதேவி திகழ்கிறாள். கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையாத அமுதசுரபி எனும் அட்சயப் பாத்திரத்தை ஞானத்தாயாவிய சிந்தாதேவிதான் அருள முடியும்.

மணிபல்லவத் தீவினை அடைந்த புண்ணியராசன் புத்த பீடிகையை வலம் வந்து வணங்கி அதனால் தம் பழம் பிறப்பினை அறிகிறான். முற்பிறவியில்தான் ஆபுத்திரனாக இருந்ததையும், சிந்தாதேவி தனக்கு அட்சயபாத்திரம் அளித்ததையும் நினைந்து நினைந்து உருகுகிறான்.

“தென்றமிழ் மதுரைச் செழுங்கலைப் பாவாய்
....

அமுத சுரபி யங்கையிற் றந்தென்
பவமறு வித்த வானோர் பாவாய்
உணர்விற் றோன்றி புரைப்பொரு ளுணர்த்தும்
மணிதிக முவிரொளி மடந்தை நின்னடி.

தேவராயினும் பிரமராயினும்
நாமாசு கழுஉ நலங்கிளர் திருந்தடி
பிறந்த பிறவிகள் பேணுத லல்லது
மறந்து வாழேன் மடந்தையென் றேத்தி”

எனப் புண்ணியராசன் புகழ்வதாகச் (25:139-153)
சாத்தனார் சுட்டுகிறார்.

3 பரறிவையே தெப்பமாகக்கொண்டு பிறவாழியைக்
கடந்திட முனைந்த புத்தரின் பௌத்த மதத்தில்
சாத்தனார் காலத்தில் வைதிக மதத்தைப்போல் பக்தி
இலக்கியம் அரும்பத் தொடங்கி விட்டது என்பதையே
புண்ணியராசனின் போற்றுதல்வழி சாத்தனார் எடுத்துக்
காட்டுகிறார். சங்க இலக்கியங்களில் கலைமகள் பற்றிய
குறிப்பு இல்லை. மணிமேகலையில் தான் கலைமகளாகிய
சிந்தாதேவி பற்றிய செய்திகள் மிகுதியாக இடம் பெற்று
உள்ளன. அறிவுதரும் கலைமகளாகவும் அட்சயபாத்திரம்
அளித்த அருள் மகளாகவும் சிந்தாதேவியைப் படைத்துக்
காட்டியுள்ளார் சாத்தனார்.

மணிமேகலை

சீத்தலைச் சாத்தனார் படைத்த மணிமேகலைக்
காப்பியத்தின் கதைத் தலைவி மணிமேகலையும் தெய்வ
மாக மதித்துப் போற்றுவதற்குரிய நிலையைப் பெற்றவள்.
இரு பக்கமும் கூர்மையான கத்தியின் மீது நடத்தல்
போன்றது துறவு வாழ்க்கை. இளமையில் துறத்தலென்பது
இயலாததொன்று. தன் மனைவி உரைத்த சூளின் காரண
மாக இளமையில் துறந்த திருநீலகண்டரைப்போல்
மணிமேகலை இளமையில் துறவறம் மேற்கொண்டவள்.
மணிமேகலை தவக்கொடியாகவே பிறந்ததை, ‘மாபெருந்
தவக்கொடி’ (7:37) என மணிமேகலா தெய்வம் கூறுவதி
லிருந்து உணரலாம். இதன் காரணமாகவே தவவாழ்
வினைத் தடையின்றித் தொடர மணிமேகலைக்கு
மந்திரங்கள் மூன்றினை அத்தெய்வம் வழங்கியது. மணி

மேகலா தெய்வம், தீவதிலகை, அறவண அடிகள் ஆகியோரிடம் தத்துவ ஞானம் பெற்று முதிர்ச்சியடைந்த நிலையில், தான் துறவறத்தை மேற்கொண்டதற்கு நிலையாமை எண்ணமே காரணம் என்பதைத் தெளிவுபட உரைக்கின்றாள் (18:136-139) மணிமேகலை.

பல்லோராலும் போற்றுதற்குரிய சிறப்பினைப் பெற்றிருந்தவள் ஆதிரை. கற்புடைத் தெய்வமாகிய இவ் ஆதிரை நல்லாளும் இளந்துறவியாகிய மணிமேகலையை வலம் வந்து வணங்கி அமுதசுரபியில் உணவிட்டதை,

“..... மணிமேகலைதான்
புனையா ஓவியம் போல நின்றலும்
தொழுதுவலங் கொண்டு துயரறு கிளவியோ
டமுத சுரபியி னகன்சுரை நிறைதரப்
பாரக மடங்கலும் பசிப்பிணி யறுகென
ஆதிரை யிட்டன ளாருயிர் மருந்தென்” (16:130-135)

எனச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார். காயசண்டிகை “அன்னை”, “ஆருயிர் மருத்துவி” (17:15) என வாழ்த்துகிறாள். மாசாத்துவான் “தூயோய்” (28:91) எனப் பாராட்டுகின்றான். இராசமாதேவியும் மணிமேகலையினைத் தொழுகிறாள் (23:143-144). இவ்வாறு பலராலும் தொழத்தக்க தெய்வ நிலையைப் பெற்ற பெண் தெய்வமாக மணிமேகலையைப் படைத்துள்ளார் சாத்தனார். இதிலிருந்து சாத்தனார் காலச் சமுதாயம் பௌத்த துறவிகளைப் பணிந்து - பாராட்டிப் போற்றியது என அறியலாம்.

மாதவி, சுதமதி, இராசமாதேவி எனப் பலரும் துறவு வாழ்வினை மேற்கொண்டதைச் சாத்தனார் எடுத்துரைத்துள்ளார். புத்தர் வாழ்ந்த காலத்தில் உடன் வாழ்ந்த பிரஜாவதி கோதமி, சேஷமை கோதமி, கீதகோதமி, பாதசாரி, அம்பாபலி முதலியோரும் துறவறத்தினை மேற்கொண்டதைப் பௌத்த நூல்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

பௌத்தர்கள் பெண்தெய்வங்களுக்கு ஆலயம் கட்டி வழிபாடு செய்தனர். மாயாதேவி, ரூபாதேவி, தாராதேவி ஆகியோருக்கு ஆலயங்கள் இருந்தன. மதுரையில் அமைந்திருந்த சிந்தாதேவி ஆலயமும் புகார்ப் பட்டினத்தில் அமைந்திருந்த சம்பாபதி ஆலயமும் தமிழகப் பெளத்தர்களால் வழிபாடு செய்யப்பெற்ற தலங்களாகும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் பெளத்த சமயம் பெண்மையை மதித்துத் தெய்வநிலை தந்து போற்றியிருக்கிறது என்பது தெளிவாகும். பெளத்தம் போற்றும் பெண் தெய்வங்கள் பலவாக இருந்தாலும் ஆறு தெய்வங்கள் அரும்பெருந் தெய்வங்கள் எனலாம். இவற்றுள் மூன்று தெய்வங்கள் இடத்தைக் காக்கும் காவல் தெய்வங்களாகும். மணிமேகலாதெய்வம், சம்பாபதி, தீவதிலகை ஆகிய முத்தெய்வங்களும் முறையே நீர், நிலம், தீவு இவற்றின் காவல் தெய்வங்களாகும்.

மக்கள் மதித்துப் போற்றிப் பின்பற்றத்தக்க முப்பெரும் பண்புகளான கற்பு, ஞானம், தொண்டு ஆகியவற்றின் காவல் தெய்வங்களாக முறையே கண்ணகி, சிந்தாதேவி, மணிமேகலை ஆகியன அமைகின்றன. முன்னைய மூன்றினையும் புறக்காவல் தெய்வங்களாகவும் பின்னைய மூன்றினையும் அகக்காவல் தெய்வங்களாகவும் கொள்ளலாம்.

கண்ணகி போன்று கற்புநெறி காத்து
சிந்தாதேவி போன்று ஞான முதிர்வெய்தி
மணிமேகலைபோல் தமக்கென வாழாது
பிறருக்குரியவராக வாழ்வதே
வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக்கொள்ள வேண்டும்

என்பதைப் பெளத்தப் பெண்தெய்வங்கள் உணர்த்துகின்றன.

நிறைவுரை

இக்கட்டுரை வழி அறியப்பெற்ற செய்திகள் :

1. பாணர் கூட்டத்தோடு வந்த பெண்தெய்வம் புத்தருக்கு உணர்வு (நினைவுத்தவம்) பற்றிய அறிவை உணர்த்தியது.
2. சுஜாதை வடிவில் வந்த பெண்தெய்வம் புத்தருக்கு உடல் பற்றிய அறிவை உணர்த்தியது.
3. புத்தரை ஈன்றெடுத்த மாயாதேவியும் வளர்த்து உருவாக்கிய பிரஜாவதி கோதமியும் வணக்கத்திற்குரியவர்கள்.
4. மாயாதேவி, ரூபாதேவி, தாராதேவி ஆகிய மூன்று பெண் தெய்வங்களுக்கும் ஆலயங்கள் இருந்தன. பெளத்தர்கள் வணங்கிப் போற்றினர்.
5. சேஷமை, கீதகோதமி, பாதசாரி, அம்பாபலி, சங்கமித்திரை, மாதவி, இராசமாதேவி, சுக்மதி, ஆதிரை ஆகிய பெளத்த பிக்குணிகள் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள்.
6. பர்ணசபரி, அபர்ணா, நக்னசபரி போன்ற பெண் தெய்வங்களைப் பெளத்தர்கள் தொழுது போற்றினர்.
7. கடல் காவல் தெய்வமாகவும் கடலில் தத்தளிப்போரைக் காப்பாற்றும் தெய்வமாகவும் மணிமேகலா தெய்வம் திகழ்கிறது. இத்தெய்வத்தைப் பற்றி மிகுதியான குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்துவோருக்குப் பேருதவி புரியும் தெய்வமாக இத்தெய்வத்தின் செயலை உணர்தல் வேண்டும்.

8. தரைக்காவல் தெய்வமாகத் திகழ்வது சம்பாபதி. மாபெருந் தெய்வமாகவும், தரைக்காவல் தெய்வமாகவும், மக்களிடத்துக் கருணை பொழியும் தெய்வமாகவும் இப்பெண் தெய்வம் விளங்குகிறது.
9. தீவுகளைக்காக்கும் தெய்வமாகத் தீவதிலகை குறிக்கப் பெறுகிறது.
10. கற்புக்கடம் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வமாகக் கண்ணகியை வணங்கிப்போற்றினர். கண்ணகியின் மறக்கற்பினை இளங்கோவடிகள் புலப்படுத்தினார், மறக்கற்பு அறக்கற்பாக அமைதியடைந்த நிலையினைச் சீத்தலைச் சாத்தனார் காட்டுகிறார்.
11. அமுதசுரபி அளித்த அருள்மகளாகவும், ஞானச் செல்வியாகவும் திகழும் சிந்தாதேவி எனும் பெண் தெய்வத்தைத் தொழுது போற்றினர். மதுரையில் இத்தெய்வத்திற்கு ஆலயம் இருந்தது.
12. இளமையில் துறவு மேற்கொண்டு பசிப்பிணிபோக்கும் மாபெரும் அறத்தினைச் செய்து சிறைச்சாலையினை அறச்சாலையாக மாற்றித் தொண்டாற்றிய மணிமேகலை தொழத்தக்க அறப் பெருஞ் செல்வி எனும் சிறப்பினைப் பெற்றவள்.
13. புத்தர் போதிஞானம் பெறுவதற்கும் (பாணர் கூட்டத்தில் வந்த பெண் மற்றும் சுஜாதா) புத்த சங்கத்தில் பெண்கள் சேருவதற்கும் (பிரஜாவதி கோதமி) புத்தமதம் கடல்கடந்து பரவுவதற்கும் (சங்கமித்திரை) பெண்மையே முதல் நிலையிலும் முதன்மை நிலையிலும் இருந்ததை அறிய முடிகிறது.
14. இறுதியாக...ஆனால் உறுதியாக...
புத்தர் தம் உள்ளத்துள்ளே ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த பேரின்பப் பேரொளியினை அறிந்து உணர்ந்து

கொள்வதற்குப் பெரிதும் துணையாக இருந்தவர் அவர்தம் மனைவி யசோதரை. பேரழகும் பேரெழிலும் வாய்ந்த அப்பெண் நினைத்திருந்தால் புத்தரைத்தடுத்து நிறுத்தியிருக்கலாம்; உரிமைகோரிப் போராடியிருக்கலாம். உண்மை உணர்ந்த அப்பெண் தெய்வம் உண்மை உணரப் புறப்பட்டப் புத்தருக்குத் துணை நின்றது. ஒவ்வொரு ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னால் ஒரு பெண் இருக்கிறாள் (Behind every successful man there is a woman) என்னும் பழமொழி புத்தருக்கும் பொருந்தும்.

சித்தார்த்தரைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டு யதார்த்த நன்மனத்தோடு இல்லறத்திலும் துறவறத்திலும் முழுமையாகவும் நிறைவாகவும் மெய்யான வாழ்க்கைக்குத் தோன்றாத் துணையாய்த் துணைநின்று மெய்வழிச் செல்லத் துணை புரிந்த யசோதரை வணக்கத்திற்குரியவர்.

இப்பெண் தெய்வங்கள் போற்றி வணங்கி வழிபட்ட மூம்மணிகளை நாமும் போற்றி வணங்குவோம்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி
தம்மம் சரணம் கச்சாமி
சங்கம் சரணம் கச்சாமி

மணிமேகலை

தமிழகத்தின் தவமகளாய்த் தோன்றித் தொண்டுள் ளத்தால் தமிழ் மக்கள் தொழுது போற்றும் பெருமகளாய் வளர்ந்த பெருமைக்குரியவள் மணிமேகலை. திருவள்ளுவர் வகுத்துக்காட்டிய தவவாழ்வினை (உற்ற நோய் நோன்று உயிர்க்கு ஊறு செய்யாது) வாழ்ந்து காட்டிய அறச் செல்வி.

கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையாததாயும் அருள அருள வளரும் அருளமுதமாகவும் அமைந்துள்ள அமுதகரவிவழி வாரி வாரி வழங்கிய அருள்ஞான வள்ளல். கருணையின் வடிவம். பண்பால், தொண்டின் சிறப்பால் உயர்ந்து காப்பியத் தலைமகளாகும் தகுதி பெற்ற அறப்பெருஞ் செல்வி.

இப்பெற்றிய அறச்செல்வியைப் பிற காப்பியத் தலைவியருடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் முயற்சியே இக்கட்டு ரையில் மேற்கொள்ளப் பெற்றுள்ளது.

அறச்செல்வி

உலக மக்களுக்குரிய இன்றியமையாத அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதுதான் மாபெரும் அறம் என்பதை,

“அறம் எனப்படுவது யாது” எனக் கேட்பின் மறவாது இதுகேள்; மன்னுயிர்க் கெல்லாம் உண்டியும் உடையும் உறையுளும் அல்லது கண்டது இல்” (25:229—232)

என மணிமேகலைக் காப்பியம் எடுத்தியம்புகிறது. "உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே" என உலக உயிர்களின் தலையாயமுதன்மையான தேவையை எடுத்தியம்பிய முதல் காப்பியம் மணிமேகலை எனலாம். மக்களைப் பற்றிச் சிந்தித்த சாத்தனார் ஆட்சித் தலைவர்களாகிய மன்னர்களைப் பற்றியும் கருத்துக் கூறியுள்ளார். ஆட்சித் தலைவர் நேர்மையாளராகவும், நடுநிலையாளராகவும் அமைந்து செங்கோல் செலுத்தினால்தான் உலக உயிர்கள் வாழ முடியும் என்பதைச் (7:8—12) சாத்தனார் எடுத்துரைக்கின்றார். ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் மக்களின் தேவை பற்றியும், மன்னர்களின் ஆட்சி நெறி பற்றியும் தெளிவாக எடுத்தியம்பியவர் சாத்தனார். இவர் யாத்துள்ள காப்பியத்தின் கதைத் தலைவியான மணிமேகலை புரட்சிப் பெண்ணாகப் பொலிவதோடு அறச் செல்வியாகவும் திகழ்கிறாள்.

மணிமேகலை

இளமையில் துறவுமேற்கொண்ட அறப் பெருஞ் செல்விதான் மணிமேகலை. துறத்தல் என்பதே அரிது. அதுவும் இளமையில் துறவு அரிதினும் அரிது. துறவு வாழ்க்கை என்பது கத்தியின் மீது நடத்தல் போன்றது. இளமையில் துறவு மேற்கொள்வது இருபக்கமும் கூர்மையான கத்தியினைப் பயன்படுத்துதல் போன்றது. விழிப்புடன் கையாளாவிட்டால் பயன்படுத்துபவரையே கத்தி தாக்கி விடும். அதுபோல் இளமையில் துறவு மேற்கொள்ளுபவர் விழிப்பு நிறைந்த புலனடக்கம் உடையவராக இருத்தல் வேண்டும். இல்லையேல் அஃது பல எதிர் விளைவுகளை அளித்துவிடும். மணிமேகலையின் துறவு வாழ்க்கையின் உண்மைகளை உணர்ந்து ஏற்றுக்கொண்ட ஒன்றாகும். பிறர் கூறியதனாலோ அல்லது நூல்களைப் படித்ததனாலோ மணிமேகலை துறவினை மேற்கொள்ள

வில்லை. பிரசவ வைராக்கியம், மயான வைராக்கியம், போர் வைராக்கியம், புராண வைராக்கியம் என்பன போன்று இல்லாமல் வாழ்வின் தன்மையையும் உடலின் நிலையாமையையும் நன்றாக உணர்ந்த பிறகே துறவு மேற்கொண்டதை,

“பிறத்தலும் மூத்தலும் பிணிபட்டிரங்கலும்
இறத்தலும் உடையது இடும்பைக் கொள்கலம்
மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்” (18:-136-139)

என மணிமேகலை உரைப்பது உணரத் தக்கது. “காட்சியின் தெளிந்தனம்” எனக் கணியன் பூங்குன்றனார் (புறம்-192) உரைப்பதுபோல நன்றாக உணர்ந்த பட்டறிவினாலேதான் மணிமேகலை துறவினை மேற்கொள்ளுகிறாள். அதனால்தான் இறுதிவரை எந்நிலையிலும் தன் நிலையிலிருந்து தாழாத தன்மையளாக மணிமேகலை விளங்குகிறாள்.

சோழ நாட்டின் இளவரசன் உதயகுமரன் பலமுறை முயன்றும் மணிமேகலையை அடையமுடியவில்லை. பாட்டி சித்திராபதியிடமிருந்தும், இளவரசன் உதயகுமரனிடமிருந்தும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் திறத்தை மணிமேகலை பெற்றதற்குக் காரணம் யாக்கையின் நிலையாமையை உணர்ந்து துறவு மேற்கொண்டதேயாகும். உதயகுமரனின் தாய் சோழ நாட்டரசி மணிமேகலைக்குச் சொல்லொணாத் துன்பம் தருகிறாள். நஞ்சு தருதல், கல்லாக் கயவன்வழி பெண்மைக்கு இடர்தருதல், இருட்டறையில் இருதல் போன்ற அரசியின் கொடுமைகளை மணிமேகலை பொறுத்துக் கொண்டாள்.

“உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்கு உறுகண்
அற்றே தவத்திற்கு உரு” [செய்யாமை
(261)

என்னும் வள்ளுவரின் இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தவள் மணிமேகலை. மணிமேகலை நினைத்திருந்தால் தன் தவஆற்றலால் அரசியை எது வேண்டுமானாலும் செய்திருக்க முடியும். ஆனால் மணிமேகலை அப்படிச் செய்யாது, தனக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு எவ்வுயிர்க்கும் துன்பம் செய்யாது அமைதியோடு இருந்தாள். கண்ணகி, சீதை, பாஞ்சாலி ஆகிய காப்பியத் தலைவியரோடு மணிமேகலையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால்தான் சாத்தனார் தனது காவியத் துள் நிகழ்த்தியுள்ள புதுமைகளையும், புரட்சியையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

கண்ணகி

இளங்கோ படைத்த காப்பியத் தலைவி கண்ணகி. மணிமேகலைக்குத் தாய் நிலையினள். கண்ணகியின் வாழ்வுலும் துன்பம் நேரிடுகிறது. கணவனை இழக்கிறாள். அதனால் சினம் மேலிட, பாண்டியன், பாண்டியன் தேவி ஆகியோர் இறப்பிற்குக் காரணமாகி மதுரையையும் அழிக்கிறாள். கணவன் கொலை செய்யப் பெற்ற தற்குக் காரணமான பாண்டியன், பாண்டியன் தேவி ஆகியோரைப் பழி வாங்கியது ஒருவகையில் சரி. மதுரை நகரத்தையும், அந்நகர மக்களையும் அழிப்பதற்குக் கண்ணகிக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? பாதிக்கப்பட்ட ஒவ்வொருவரும் பழிவாங்குவது என முனைந்தால் சமுதாயம் சீர்குலைந்துவிடும். ஊருக்கு ஊர் ஒரு கண்ணகி இருந்தால் நாடு என்னாகும்? இங்கே இரண்டு செய்திகளை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். கண்ணகி, மணிமேகலை இருவருக்குமே துன்பம் நேர்கிறது. கண்ணகி கணவனை இழக்கிறாள். மணிமேகலை எனும் துறவியின் கற்புக்குச் சோதனை ஏற்படுகிறது. நிகழ்ந்துவிட்ட துன்பத்தை இருவரும் எதிர்கொள்ளும் முறைதான் சிந்தனைக்குரியது. கண்ணகி பொங்கி எழுந்து பாண்டியனின்

அழிவிற்குக் காரணமாகியதோடமையாது, காரணமற்ற அப்பாவி மதுரை மக்களின் அழிவிற்குக் காரணமாகிறாள். மணிமேகலையோ தனக்குத் துன்பம் செய்த அரசிக்கு எவ்வித இடரையும் செய்யாமல் அதற்கு மாறாக அவளுக்கு அறம் உணர்த்தி அறநாட்டமுள்ளவளாக மாற்றுகிறாள். அத்தோடு அமையாது சிறைச்சாலையை அறச்சாலையாக மாற்றித் தொண்டு புரிகின்றாள்.

“இன்னாசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு” (987)

என்னும் வள்ளுவரின் கருத்திற்கேற்ப மணிமேகலை அறச் செல்வியாகவும், தவச் செல்வியாகவும், சான்றாண்மைச் செல்வியாகவும் விளங்குகிறாள்.

சீதை

கம்பராமாயணத்தின் காப்பியத் தலைவி சீதை. சீதையின் வாழ்விலும் துன்பம் நேர்கிறது. இராமனைப் பிரிந்து இலங்கையில் அசோகவனத்தில் இருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. ‘கருத்திலாளைத் தொட்டால்? எண்ணருங் கூறாய் மாய்வாய்’ எனும் பிரம்மதேவன் சாபம் இருப்பதால் இராவணனால் சீதையைத் தொட முடியவில்லை சீதை, மணிமேகலை இருவருக்கும் நேர்ந்த துன்பங்கள் ஒரே தன்மையன. சீதைக்கு இலங்கே ஸ்வரனால் துன்பம். மணிமேகலைக்குச் சோழ அரசியினால் துன்பம். பிரிவுத் துன்பத்தால் தனிமையில் வருந்தும் சீதை தனக்கு இத்துன்பத்தினை நல்கிய இராவணனும் அவன் குலத்தினரும் அழிய வேண்டும் என்று கருதினாள். தன்னை இத்தனிமை செய்தான் வன்குலம் கூற்றுக்கீந்து” என்று சீதையின் கருத்தினை அனுமன் வாயிலாகக் கம்பர் காட்டுவார். “என் சொல்லினால் சுடுவேன் அது வீரன் வில்லிற்கு மாசென்று வீசினேன்” எனச் சீதையின் கூற்றில் “இராவணனையும் அவன் குலத்தினரையும் நானே அழித்துவிடுவேன்”, என்ற வேகம் வெளிப்படுகிறது

யார் அழிக்கிறார்கள் என்பதல்ல இங்கு முக்கியம், தனக்கு இத்துன்பத்தைக் கொடுத்தவன் அவன் குலத்தோடு அழிய வேண்டும் என்று சீதை விரும்பினாள். அதன்படியே அனைவரும் அழிந்தனர் என்னும் செய்தி தான் இங்கு வேண்டற்பாலது. இதற்கு நேர் மாறாகத் தனக்குத் துன்பம் செய்த அரசிக்கு அறம் உணர்த்தி, அந்நாட்டுமக்களையும் உண்டி கொடுத்து வாழ வைத்து, சிறைச்சாலையை அறச்சாலையாக்கிய மணிமேகலையின் திறம் கருதுதற்குரியது.

பாஞ்சாலி

மகாபாரதத்தின் காப்பியத் தலைவி பாஞ்சாலி. இவள் வாழ் விலும் துன்பம் நேர்கிறது. பாராளும் மன்னர் பார்த்திருக்க மணி மண்டபத்தில் துகிலுரியப்பெற்ற துன்பத்தினை அடைந்தவள் பாஞ்சாலி தனிமைச் சிறையில் கயவனொருவனால் இத்துன்பத்தினை அடைந்தவள் மணிமேகலை. பலர் பார்த்திருக்கச் சபைதனில் துச்சாதனனால் துன்பத்தினை அடைந்தவள் பாஞ்சாலி. நிலை வேறாக இருந்தாலும் துன்பம் என்னவோ இருவருக்கும் ஒன்றுதான். துன்பம் அடைந்த பாஞ்சாலி துன்புறுத்திய துச்சாதனனையும் அதற்குக் காரணகர்த்தாவான துரியோதனனையும் அழித் தொழிக்கக் கருதுகிறாள். இவ்விருவரின் குருதியினைப் பூசிய பிறகே கூந்தலை முடிப்பேன் எனச் சபதமிடுகிறாள். அதன் படியே இருவரும் அழிந்தபிறகு அவர்தம் குருதுபூசிக் குழல் முடிக்கிறாள். இவ்விருவரின் அழிவோடு பதினெட்டு அக்குரோணி சேனையும் அழிகிறது. இதற்கு நேர் மாறாக மணிமேகலை, துன்புறுத்திய கயவனையோ அதற்குக் காரணகர்த்தாவான அரசியையோ அழிக்கவில்லை. அவர்கள் இருந்த நாட்டு மக்களையோ, படைவீரர்களையோ அழிக்கவில்லை. கயவர்கள் இருந்த சிறைச்சாலையை அழிக்காமல் அறச்சாலையாக மாற்றித்

தொண்டாற்றிய மணிமேகலையின் நிலை போற்றுதற் குரியது.

சிந்தனைக்கு

சீதை, பாஞ்சாலி, கண்ணகி, மணிமேகலை ஆகிய நால்வரும் துன்புற்றுள்ளனர். இந்நால்வரும் துன்புற்ற தற்குக் காரணம் பாராளும் ஆட்சித் தலைவர்கள் என்பது (சீதை - இராவணன். பாஞ்சாலி - துரியோதனன், துச்சாதனன். கண்ணகி-பாண்டியன் மணிமேகலை- உதயகுமாரன், அரசி) நம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய முக்கியமான செய்தியாகும். இரண்டாவதாக நம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய செய்தி சீதை, பாஞ்சாலி, கண்ணகி மூவரும் அடைந்த துன்பம் அவர்தம் தனிவாழ்வில் இல்லறத்தில் இருக்கும் போது ஏற்பட்ட துன்பம். மணிமேகலைக்கோ தவவாழ்வில் ஏற்பட்ட துன்பம். உற்றாரைத் துறந்து, ஊராரைத் துறந்து, பெற்றோரைத் துறந்து, இளமையினைத் துறந்து உயிர்க்குலம் தழைக்கப் பசிப்பிணி போக்கும் மாபெரும் அறத்தைச் செய்யும் போது துன்பம் ஏற்படுகிறது. சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் மக்களுக்குத் தொண்டாற்றும் பொழுது ஏற்பட்ட துன்பம். அமுகசுரபியினைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கூன், குருடு, முடம்பட்டோர் போன்றோரைத் தேடிச் சென்று அவர்தம் பசிப்பிணி போக்கும் அறத்தைச் செய்யும்பொழுது உதயகுமரனால் தொடரப்பெற்று அதனால் அவன் கொலையுறுவதும், அதனால் அரசி துன்பம் தருவதும் நிகழ்கின்றன. நால்வரும் அடைந்த துன்ப நிலை ஒரே தன்மைத்தாயினும் அதற்குரிய காரணங்களை ஆராய்கையில் மணிமேகலை அடைந்த துன்பத்திற்கான காரணம் மற்ற மூவரினும் வேறானது.

முடிவுரை

சாத்தனார் பல புதுமைகளையும் புரட்சிகளையும் தம் நூலில் புரிந்துள்ளார். அவை,

1. பெண்கள் வீடுபேறு அடைய முடியாது, சமயத் தலைமை பெறமுடியாது எனக் கூறிய சமணம் இந்தியா முழுமையும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த காலகட்டத்தில், தமிழ் நாட்டில் உள்ள ஆட்சித் தலைவர்கள் சமணத்தைப் போற்றிய காலகட்டத்தில் ஒரு பெண்மகளைத் துறவியாக்கி, அவரையே காப்பியத் தலைவியாக்கியமை புதுமை.
2. சீதை, பாஞ்சாலி, கண்ணகி போன்ற காப்பியத் தலைவிகள் கணவன், குடும்பம் என்ற எல்லை யோடு நிற்க, மணிமேகலையைச் சமுதாயத்தொண்டாற்றும் புதுமைப் பெண்ணாகப் படைத்துள்ளமை புரட்சி.
3. கணிகையர் குலத்தில் பிறந்தாலும் தன்னுடைய உறுதிப்பாட்டால் உற்றார், ஊரார், இளவரசன், அரசிஆகிய அனைவரது தடைகளையும் தாண்டி உயர முடியும்; உயர்ந்து அரசி வணங்கும் சிறப்பையும் பெறமுடியும் என்று காட்டியுள்ளமை புரட்சி.
4. துறவு என்பது காடு மலைகளில் சென்று மக்களை மறந்து திரிதல் அன்று ("மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு", "என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே") பற்றற்றுப்பணி செய்தலே உண்மையான துறவு என உணர்த்தியுள்ளமை புதுமை.
5. தனக்கு வந்த துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிற எவ்வயிர்க்கும் துன்பம் செய்தல் கூடாது "உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்கு உறுகன் செய்யாமை" (261) என்னும் வள்ளுவர் கருத்தோடு துன்பப்படும் உயிர்களை நாடிச்சென்று அவர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்ற அருள் உணர்வையும் இணைத்து துறவு வாழ்க்கைக்கு வடிவம் கொடுத்துள்ளமை புதுமை.
6. உயிர்களுக்கு இன்றியமையாத உணவினை அளித்தல் அறம். அதனையும் சிறுகுடி கிழான் பண்ணன் (புறம். 173) போல் செய்யாது வறியவரின் இருப்பிடம் நாடிச் சென்று அவர் தம் பசிப்பிணி போக்குதலே மாபெரும் அறம் என உணர்த்தியுள்ளமை புரட்சி.

விழுப்புரம் வள்ளலார் மாவட்டம்
கள்ளக்குறிச்சி வட்டம்
தியாகதுருகத்தில் பிறந்து...
இளங்கலை முதுகலையினைப்
பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பயின்று...
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்
துறையில் எம்.பில்., பிஎச்.டி.,
பட்டங்களுக்காக ஆய்வு செய்து...
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தில்
உயர்நிலை ஆய்வினைச் செய்து முடித்து...
ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட ஆய்வுக்
கட்டுரைகளையும்
ஆறு நூல்களையும் எழுதி...
சென்னைப் பல்கலைக்கழக அஞ்சல்வழிக்
கல்வி நிறுவனத்தில் தமிழ்
விரிவுரையாளராகப் பணியேற்று...
மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய
அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று...